

HARRY POTTER OCH DEN VETENSKAPLIGA METODEN

Gjorda med Vulkan

Harry Potter och den vetenskapliga metoden Upphovsrätt © 2018

Gjord med Vulkan

Innehåll

Harry Potter och den vetenskapliga metoden	vii
1. Kapitel 1 En dag med mycket låg sannolikhet	1
2. Kapitel 2 Allt jag tror på är falskt	9
3. Kapitel 3 Att jämföra verkligheten med dess alternativ	15
4. Kapitel 4 Hypotesen om effektiva marknader	21
5. Kapitel 5 Det fundamentala attributionsfelet	27
6. Kapitel 6 Fenomenet tidsoptimism	37
7. Kapitel 7 Ömsesidigt utbyte	67
8. Kapitel 8 Positivt bias	97
9. Kapitel 9 Självmedvetenhet, Del 1	113
10. Kapitel 10 Självmedvetenhet, Del 2	121
Vidare läsning	133

Harry Potter och den vetenskapliga metoden

Översättning: Amanda Duregård

Original: Harry Potter and the Methods of Rationality (kapitel 1-10).

Av Eliezer Yudkowsky

Byggt på berättelserna om Harry Potter av J. K. Rowling

Omslagsbild: Татьяна Anforumeru

KAPITEL I

EN DAG MED MYCKET LÅG SANNOLIKHET

Varje centimeter av väggarna täcks av en bokhylla. Varje bokhylla har sex hyllor, som sträcker sig nästan ända upp till taket. Några hyllor är packade till bristningsgränsen med inbundna böcker: naturvetenskap, matematik, historia, och allt annat. Andra hyllor har dubbla rader pocketböcker om science fiction, där den bakersta raden placerats på gamla näsduksförpackningar eller bräddor, så att man kan se den bakre radens bokryggar ovanför de böcker som står i främre raden. Och det är fortfarande inte tillräckligt. Böcker svämmar ner över borden och sofforna och samlar sig i små högar under fönstren.

Detta är vardagsrummet i det hus där den framstående professorn Michael Verres-Evans, hans fru Mrs. Petunia Evans-Verres, och deras adopterade son Harry James Potter-Evans-Verres bor.

Det ligger ett brev på vardagsrumsbordet, och ett frimärkeslöst kuvert av gulaktigt pergament, adresserat i smaragdgrönt bläck till Mr. H. Potter.

Professorn och hans hustru talar med varandra i skarp ton, men utan att skrika. Professorn anser att det är ociviliserat att skrika.

“Du skojar.” sa Michael till Petunia. Hans ton indikerade att han var mycket rädd att hon menade allvar.

“Min syster var en häxa.” upprepade Petunia. Hon såg rädd ut, men stod på sig. “Hennes man var en trollkarl.”

“Det här är absurt!” sa Michael skarpt. “De var på vårt bröllop – och kom på besök på jul.”

“Jag sa till dem att du inte skulle få veta något.” viskade Petunia. “Men det är sant. Jag har sett saker...”

Professorn himlade med ögonen. “Kära du, jag förstår att du inte är så bevandrad i skeptisk litteratur. Du inser nog inte hur lätt det är för en tränad magiker att göra saker som ser ut att vara omöjliga. Kommer du ihåg när jag lärde Harry att böja skedar? Om det verkade som att de alltid lyckades läsa dina tankar så var det så kallad “cold reading”.¹

“De bände inte skedar...”

“Så vad var det då?”

Petunia bet sig i läppen. “Jag kan inte förklara. Du skulle tro att jag...” Hon svalde. “Lyssna. Michael. Jag har inte... inte alltid varit så här.” Hon gjorde en gest mot sig själv, som för att visa på sin smidiga kropp. “Lily gjorde det här. För att jag... För att jag bönföll henne. Jag bönföll henne i årtatal. Lily hade alltid varit sötare än jag, och... jag hade varit elak mot henne på grund av det. Och sen fick hon magi, kan du förstå hur jag kände mig? Och jag bönföll henne att använda lite av den magin på mig så att jag också skulle bli vacker. Även om jag inte kunde få hennes magi, så kunde jag åtminstone bli vacker.”

Tårar samlades i Petunias ögon.

“Och Lily sa nej, hon uppfann de löjligaste av ursäkter, som att världen skulle gå under om hon var snäll mot sin syster, eller att en kentaure sagt till henne att inte göra det, de mest löjlga förklaringar, och jag hatade henne för det. Och när jag precis tagit examen från universitetet så dejtade jag den där killen, Vernon Dursley. Han var fet och den enda killen som talade med mig. Och han sa att han ville ha barn och att hans första son skulle få namnet Dudley. Och jag tänkte, *vad för föräldrar ger sitt barn namnet Dudley Dursley?* Det var som att jag såg hela mitt liv sträcka ut sig framför mig, och det kändes outhärdligt. Och jag skrev till min syster och sa att om hon inte hjälpte mig så skulle jag hellre...”

Petunia tystnade.

“Hur som helst.” sa Petunia med liten röst. “Hon gav med sig. Hon sa att det var farligt, och jag sa att jag inte brydde mig längre, och drack den där trolldrycken och jag låg sjuk i veckor, men när jag mådde bättre ljusnade min hud och jag blev äntligen fylligare och... Jag var vacker,

människor var snälla mot mig.” hennes röst brast. “Och efter det kunde jag inte hata min syster längre, särskilt inte när jag fick veta vart magin ledde henne till sist...”

“Älskling.” sa Michael milt. “Du blev sjuk, gick upp lite i vikt när du var sängliggande, och din hy blev bättre av sig själv. Eller så ändrade du matvanor efter sjukdomen.”

“Hon var en häxa.” upprepade Petunia. “Jag såg det.”

“Petunia.” sa Michael, och nu hördes irritationen i hans röst. “Du vet att det inte kan stämma. Måste jag verkligen förklara varför?”

Petunia vred sina händer. Hon såg ut att vara på vippen att börja gråta. “Kära du, jag vet att jag inte kan vinna diskussioner med dig, men snälla, du måste tro på mig i det här...”

“Pappa! Mamma!”

De stannade upp och såg på Harry som om de glömt att det fanns en tredje person i rummet.

Harry drog in ett djupt andetag. “Mamma, dina föräldrar hade ingen magi, eller hur?”

“Nej.” sa Petunia och såg förvirrad ut.

“Så ingen i din familj kände till något om magi förrän Lily fick sitt brev. Hur blev de övertygade?”

“Ah...” sa Petunia. “De skickade inte bara ett brev. De skickade en lärare från Hogwarts. Han...” Petunia kastade en blick på Michael. “Han visade oss lite magi.”

“Då behöver ni ju inte bråka om det här.” sa Harry bestämt, och hoppades mot alla odds att de denna enda gången skulle lyssna på vad han sa. “Om det är sant så kan vi bara be en Hogwartsprofessor att komma hit och själva se magin, och då kommer pappa gå med på att det är sant. Och om inte, så kommer mamma gå med på att det inte stämmer. Det är vad experimentell undersökning går ut på, så att vi kan komma fram till saker utan att bara förlita oss på argumentation.”

Professorn vände sig om och tittade ner på honom, nedlåtande som vanligt. “Men kom igen Harry. *Magi!* På allvar? Jag trodde att du, min son, skulle veta bättre än att ta det här seriöst, även om du bara är tio. Magi är det mest ovetenskapliga som finns!”

Harrys läppar kröktes i bitterhet. Han behandlades bra, troligen bättre än de flesta biologiska pappor behandlade sina barn. Harry hade skickats till de bästa skolorna – och när det inte fungerat där så hade hans föräldrar hyrt in privatlärare från den aldrig sinande mängden av

svältande högskolestudenter. Harry uppmuntrades att studera allt som fångade hans uppmärksamhet, de gav honom alla böcker som föll honom i smaken, sponsrade varenda matematik- eller vetenskapstävling han deltog i. Han fick allt han ville som låg inom rimlighetens ramar, förutom, möjligtvis, någon enda liten aning respekt. En Doktor som undervisar i biokemi på Oxfords universitet kan knappast förväntas lyssna på råd från en liten pojke. Man lyssnar förstås för att Visa Intresse, som man ska göra som en Bra Förälder. Men att ta en tioåring på *allvar*? Knappast.

Ibland ville Harry skrika åt sin far.

“Mamma” sa Harry. “Om du vill vinna den här diskussionen med pappa, så läs kapitel två i den första boken av “The Feynman Lectures on Physics”. Det finns ett citat där om vad filosofer anser att vetenskapen behöver, och det är helt fel, för den enda regeln i vetenskap är att observationer avgör i slutändan – att du måste titta på världen och berätta vad du ser. Hmm... på rak arm kommer jag inte på var det står något om varför experimentell metod är bättre än argumentation...”

Hans mamma såg ner på honom och log. “Tack Harry. Men...” hon vände sitt ansikte uppåt och spände blicken i sin man. “Jag vill inte vinna en argumentation med din pappa. Jag vill att min make ska lyssna. Lyssna på sin hustru som älskar honom, och tro på henne denna enda gång.”

Harry blundade en kort stund. *Hjälplöst*. Båda hans föräldrar var helt hopplösa. Nu hade hans föräldrar kommit in på *den* diskussionen igen. Den där hans mor försökte få hans far att känna sig skyldig, och hans far försökte få hans mor att känna sig korkad.

“Jag går upp på mitt rum.” meddelade Harry. Hans röst skälvde en aning. “Snälla, försök att inte gräla för mycket om det här. Mamma, pappa, vi får ju snart veta ändå eller hur?”

“Självklart, Harry.” sa hans pappa, och hans mamma gav honom en lugnande puss, och sedan fortsatte de att gräla igen medan Harry klev uppför trappan till sitt sovrum.

Han stängde dörren bakom sig och försökte tänka.

Det underliga var att han *borde* ha hållit med sin pappa. Ingen hade någonsin sett något bevis för att magi existerar, men enligt mamma fanns det en hel magisk värld där ute. Hur skulle någon kunna hålla en sådan sak hemlig? Med mer magi? En sådan förklaring låter lite väl misstänkt.

Det rimliga vore att mamma hade antingen skämtat, ljugit, eller blivit galen. Allt i stigande grad av obehaglighet. Om mamma hade skickat brevet själv så kunde det förklara varför det inte fanns något frimärke på

kuvertet. Och en lättare galenskap var mycket, mycket mer sannolik än att universum verkligen fungerade sådär.

Förutom att en del av Harry var fullständigt övertygad om att magi fanns på riktigt, och hade varit det ända sedan han såg brevet som påstod sig komma från Hogwarts Skola för Häxkonster och Trolldom.

Harry kliade sig i pannan och grimaserade. *Tro inte på allt du tänker*, stod det på en av hans böcker.

Men den här bisarra säkerheten... Harry insåg att han förväntade sig att, ja, att en lärare från Hogwarts skulle dyka upp och vifta med sin trollstav och åstadkomma magi. Han lade allt vanligt kritiskt tänkande åt sidan i den grad att han inte kunde komma på en enda anledning till varför det inte skulle dyka upp en Hogwartsprofessor med övernaturliga krafter.

Var kommer du ifrån, underliga förutsägelse? Harry riktade frågan mot sin hjärna. *Varför tror jag det jag tror?*

I vanliga fall var Harry ganska bra på att svara på den frågan, men i just det här fallet hade han *ingen aning* om vad hans hjärna tänkte.

Harry ryckte på axlarna inom sig. En platt metallbit på en dörr betydde att man skulle trycka för att öppna den. En dörrknopp betyder att man måste dra för att öppna. Och vad man gör med en testbar hypotes är att testa den.

Han tog en bit randigt papper från sitt skrivbord, och började skriva.

Kära Biträdande Rektor

Harry stannade upp och funderade, slängde pappret och tog ett nytt, och klickade fram ännu en millimeter blyerts ur sin stiftpenna. Ett sådant här tillfälle krävde noggrann kalligrafi.

*Kära Biträdande Rektor Minerva McGonagall,
Eller den det berör:*

Jag mottog ert antagningsbrev till Hogwarts, adresserat till Mr. H. Potter. Ni är kanske inte upplyst om att mina biologiska föräldrar, James Potter och Lily Potter (tidigare Lily Evans) är döda. Jag adopterades av Lilys syster, Petunia Evans-Verres, och hennes make, Michael Verres-Evans.

Jag är otroligt intresserad av att börja på Hogwarts, om ett sådant ställe verkligen existerar. Det är bara min mamma Petunia som säger att hon känner till magi, och hon kan inte själv utöva det. Min pappa är mycket skeptisk. Själva är

jag osäker. Jag vet heller inte hur jag kan få tag på någon av böckerna eller den utrustning som står listade i antagningsbrevet.

Mamma nämnde att ni skickade en representant från Hogwarts till Lily Potter (då Lily Evans) för att demonstrera inför hennes familj att magi finns på riktigt, och, antar jag, hjälpa Lily att skaffa sitt skolmaterial. Om ni kan göra detsamma för min egen familj skulle det vara till stor hjälp.

Hälsningar

Harry James Potter-Evans-Verres

Harry lade till deras nuvarande adress, och vek sedan ihop pappret och stoppade det i ett kuvert, adresserat till Hogwarts. Efter vidare eftertanke tände han ett ljus och lät smält vax droppa ner till en fläck på kuvertets baksida. Med en liten pennkniv ristade han in initialerna H.J.P.E.V. Om han är på väg att bli galen, så vill han göra det med stil.

Sedan öppnade han sin dörr och gick tillbaka ned. Hans pappa satt i vardagsrummet och läste en bok i avancerad matematik för att visa hur smart han var, och hans mamma var i köket och lagade en av hans pappas favoriträtter, för att visa hur kärleksfull hon var. Det verkade som att de inte talade med varandra över huvud taget. Hur läskigt det än är med gräl – *avsaknaden av gräl* var på något sätt ännu värre.

“Mamma” sa Harry in i den skrämmande tystnaden. “Jag ska testa hypotesen. Hur gör man, enligt din teori, för att skicka en uggle till Hogwarts?”

Hans mamma vände sig om från diskbänken och stirrade på honom. Hon såg chockad ut. “Jag... jag vet inte, jag tror att man behöver äga en magisk uggle.”

Det skulle ha låtit oerhört misstänkt, *Aha – så det går inte att testa din teori!?*, men den underliga övertygelsen inuti Harry verkade villig att fortsätta ut på allt djupare vatten, ett tag till.

“Tja, brevet kom ju hit på något sätt” sa Harry. “Så jag går ut och viftar med det en stund och ropar ‘Brev till Hogwarts!’ och ser om det kommer någon uggle och plockar upp det. Pappa, vill du titta på?”

Hans pappa skakade tyst på huvudet och fortsatte läsa. Såklart, tänkte Harry för sig själv. Magi var så skandalöst att bara korkade människor trodde på det. Hans pappa tyckte att det var under hans värdighet att ens testa sådana befängda hypoteser. Han ville inte förknippa sig med sådant över huvud taget.

Det var inte förrän Harry stapplat ut genom bakdörren till trädgården som han insåg att om en uggla verkligen kom och snappade åt sig brevet, så skulle han få problem med att berätta det för pappa.

Men – tja – det kan ju inte hända på riktigt, eller? Oavsett vad min hjärna fått för sig. Om det verkligen kommer en uggla och tar det här kuvertet så kommer jag ha mycket värre saker att oroa mig för, än vad pappa tänker om det.

Harry tog ett djupt andetag, och sträckte upp kuvertet i luften.

Han svalde.

Att ropa *Brev till Hogwarts!* medan man håller ett kuvert högt i luften mitt ute i trädgården var... faktiskt rätt pinsamt, nu när han tänkte efter.

Nej. Jag är bättre än pappa. Jag tänker använda den vetenskapliga metoden även om den får mig att känna mig korkad.

“Brev...” sa Harry, men det lät mer som ett svagt kraxande.

Harry koncentrerade sin viljestyrka, och ropade, ut i den tomma luften, “*Brev till Hogwarts! Kan jag få hit en uggla?*”

“Harry?” frågade en förbryllad kvinnas röst, en av grannarna.

Harry tog ner sin hand som om den fattat eld, och gömde kuvertet bakom ryggen som om det var knarkpengar. Hela hans ansikte var rött av skam.

En gammal kvinnas ansikte tittade ut ovanför staketet. Gammalt, grått hår stack upp ur hennes hårnät. Mrs. Figg, hon som suttit barnvakt för honom ibland. “Vad gör du, Harry?”

“Inget.” sa Harry med ansträngd röst. “Jag – bara testar en väldigt löjlig teori...”

“Har du fått ditt antagningsbrev till Hogwarts?”

Harry stelnade till.

“Ja.” sa Harrys läppar en liten stund senare. “Jag fick ett brev från Hogwarts. De säger att de vill ha min uggla senast den 31 juli men...”

“Men du *har* ingen uggla. Stackars liten! Jag förstår inte vad någon måste ha tänkt! Skicka dig ett standardbrev!”

En rynkig arm sträckte sig fram över staketet och öppnade en väntande hand. Utan att knappt tänka gav Harry iväg sitt brev.

“Ge det bara till mig, kära du.” sa Mrs. Figg. “Och om ett ögonblick eller två ser jag till att någon kommer över.”

Och hennes ansikte försvann bakom staketet.

Det blev en lång tystnad i trädgården.

Sedan sa en liten pojkes röst, lugnt och tyst: “Va?”

Fotnot 1: Cold reading är ett sätt att gissa sig till vad människor tänker genom att studera deras reaktioner på olika påståenden. Det används ofta under seanser med så kallade medium. https://sv.wikipedia.org/wiki/Cold_reading (Tillbaka)

KAPITEL 2

ALLT JAG TROR PÅ ÄR FALSKT

”Bara för att vara tydlig,” sa Harry. ”Om professorn får dig att levitera pappa, när du vet att du inte är upphängd i några linor, så är det ett tillräckligt bevis. Du kommer inte att påstå i efterhand att det bara var ett trick. Det skulle inte vara rent spel. Om det är vad du tänker så säg det *nu*, så att vi kan tänka ut ett annat test istället.”

Harrys far, professor Michael Verres-Evans, himlade med ögonen. ”Ja Harry.”

”Och du mamma, din teori är att professorn kommer att kunna göra detta, och om det inte händer så kommer du erkänna att du tagit fel. Inget om att magin bara fungerar om man tror på det, eller något liknande.”

Biträdande Rektor Minerva McGonagall såg på Harry med ett roat uttryck. Hon såg ganska häx-aktig ut i sin svarta dräkt och spetsiga hatt, men när hon talade lät hon formell och skotsk, vilket inte gick ihop alls med hennes skepnad. Vid första anblick såg hon ut som någon som skrockande brukade slänga småbarn i en kittel, men hela effekten försvann när hon öppnade munnen. ”Är det tillräckligt, Mr Potter?” undrade hon. ”Ska jag påbörja demonstrationen?”

”Tillräckligt? Troligen inte,” sa Harry. ”Men det kan åtminstone hjälpa. Varsågod, Biträdande Rektor.”

”Professorn’ räcker gott” sa hon, och sedan: ”*Wingardium Leviosa*”.

Harry såg på sin far.

”Hum.” sa han.

Hans pappa tittade tillbaka på honom. ”Hum.” svarade han.

Sedan tittade professor Verres-Evans tillbaka på Professor McGonagall. "Okej, ni kan sätta ner mig nu."

Hans far sänktes försiktigt till marken.

Harry drog en hand genom sitt hår. Kanske var det bara den underliga lilla biten av honom som redan varit övertygad, men... "Det där var lite av ett antiklimax." sa han. "Man hade kunnat tro att det skulle uppstå ett mer dramatiskt mentalt tillstånd i samband med att man observerar något med en såhär närmast oändligt liten sannolikhetsgrad..." Harry avbröt sig själv. Mamma, häxan, och även hans pappa, gav honom *den där* blicken igen. "Jag menar, att upptäcka att allt jag tror på är falskt."

Allvarligt talat, det borde ha varit mer dramatiskt. Hans hjärna borde ha spolat bort hela sin samling av hypoteser om universum – alla de som aldrig skulle ha tillåtit något som detta att hända. Istället verkar hans hjärna mest konstatera att, *Okej, en Hogwartsprofessor viftade med sin trollstav och fick min pappa att lyfta från marken, än sen då?*

Häxkvinnan log vänligt emot dem, hon såg ganska road ut. "Vill ni ha något mer demonstrerat för er, Mr Potter?"

"Det behöver ni inte." sa Harry. Han kunde inte hjälpa det. Förresten, under dessa omständigheter så *borde* han inte hjälpa det. Det var rätt och riktigt att vara nyfiken. "Vad mer *kan* ni göra?"

Professor McGonagall förvandlades till en katt.

Harry ryggade omedvetet bakåt, och backade så fort att han föll över en övergiven hög med böcker och landade hårt på baken med ett *brak*. Hans händer sträckte sig ner för att lindra fallet, utan att nå hela vägen ner. En sting av smärta i axeln var första tecknet på att han fallit handlöst.

Omedelbart förvandlades den lilla randiga katten till en kvinna i trollkarlsdräkt. "Förlåt, Mr. Potter." sa häxan och lät allvarlig samtidigt som det ryckte i hennes mungipor. "Jag skulle ha varnat er."

Harry andades i korta flämtningar. Hans röst var kvävd. "Det där *går* inte att göra!"

"Det är bara förvandlingskonst." sa Professor McGonagall. "En Animagusbesvärjelse för att vara exakt."

"Ni blev en katt! En *LITEN* katt! Ni kränkte Energiprincipen!² Det är ingen liten godtycklig regel, det är grunden för kvantmekaniken!³ Om den inte gäller så betyder det att saker kunde färdas snabbare än ljusets hastighet och att sannolikhetsberäkningarna inom kvantfysiken blir

oanvändbara! Och katter är *komplicerade*! En mänsklig hjärna kan inte bara visualisera en katts anatomi sådär. Och, och, kattens biokemi, och vad händer med dess *neurologi*? Hur kan ni ens fortsätta tänka med en hjärna i katt-storlek?”

Professor McGonagall drog mer på munnen nu. “Magi.”

“Det räcker inte! Ni skulle behövt vara en gud!”

Professor McGonagall blinkade med ena ögat. “Det var första gången någon kallade mig *det*.”

Det svindlade för Harrys ögon när hans hjärna började inse vad som just hade slitits isär. Själva uppfattningen om ett enat universum med regelbundna matematiska lagar – det var vad som precis spolats ner i toaletten. Hela idén om fysik! Tre tusen års arbete med att upptäcka att allting består av små bitar i form av atomer; att se att det som styr planeternas banor är samma kraft som får ett äpple att falla till marken från en gren; finna universella lagar som som gäller överallt, alltid, och som i sin enkla form går att räkna ut med enkel matematik. För att inte nämna *medvetandet*, som är en del av *hjärnan*, och hjärnan består av neuroner, hjärnan är vad en person *är*....

Och sedan förvandlade sig en kvinna till en katt, och allt kastades över ända.

Hundra frågor kämpade för att komma främst på Harrys läppar, och den vinnande flög ut: “Och, och vad tusan är *Wingardium Leviosa* för besvärjelse? Vem hittar på namnen på de där trollformlerna, dagisbarn?”

“Det får räcka så, Mr. Potter.” sa Professor McGonagall torrt, även om hennes ögon skimrade av dämpad förtjusning. “Om ni vill lära er om magi så föreslår jag att vi gör klart pappersarbetet så att ni kan börja på Hogwartz.”

“Visst.” sa Harry, något förvirrad. Han samlade sig. Kampen för Rationalitet får helt enkelt börja om, det var allt. Den experimentella metoden fanns åtminstone kvar, och det var det viktigaste. “Så hur kommer jag till Hogwartz?”

Professor McGonagall slapp ur sig ett kvävt skratt.

“Vänta lite Harry.” sa hans pappa. “Kommer du ihåg hur det kommer sig att ni inte gått i skolan hittills? Hur ska du göra med ditt hälsotillstånd?”

Professon McGonagall snurrade runt för att se på Michael. "Hans hälsotillstånd? Vad menar ni?"

"Jag sover inte normalt." förklarade Harry. Han gjorde en uppgiven gest med händerna. "Min sömncykel är 26 timmar lång. Jag går till sängs två timmar senare varje kväll. Jag kan inte somna tidigare. Och nästa dag lägger jag mig två timmar efter *det*. Klockan tio på kvällen, nästa dag klockan tolv på natten, sedan klockan två, klockan fyra, tills det har gått runt ett dygn och börjar om igen. Det ändrar sig inte även om jag försöker att gå upp tidigare. Det gör bara att jag är ett vrak hela dagen. Det är därför jag inte gått i vanlig skola tidigare."

"En av orsakerna." sa hans mamma. Harry gav henne en skarp blick.

McGonagall utstötte ett långt *hmmmm*. "Jag tror inte att jag hört talas om något sådant tidigare..." sa hon långsamt. "Jag ska fråga Madam Pomfrey om hon känner till något botemedel." Hon lyste upp. "Nej, jag är säker på att det inte kommer att bli något problem, jag hittar en lösning till dess. Men..." nu skärptes hennes blick igen. "Vad är dessa *andra* orsaker?"

Harry blängde mot sina föräldrar. "Jag är en övertygad kritiker av barnslaveri. Jag tycker inte att jag ska behöva tvingas att gå i skolan när den är i ett så totalt sönderfall och misslyckas med att tillhandahålla lärare och studiematerial av godtagbar kvalitet."

Båda hans föräldrar brast i skratt, som om de tyckte att det var ett skämt. "Åhå." sa Harrys pappa. "Så det var *därför* du bet matteläraren när du gick i trean."

"Hon visste inte vad logaritmer var!"

"Naturligtvis." lade hans mamma till. "Att bita henne var såklart en mycket mogen reaktion på det."

Harrys pappa nickade. "Ett noga övervägt tillvägagångssätt för att lösa problemet med lärare som inte förstår logaritmer."

"Jag var sju år gammal! Hur länge ska ni fortsätta ta upp den saken?"

"Jag förstår." sa hans mamma medlidande. "Du bet *en* mattelärare och folk glömmer det aldrig, visst?"

Harry vände sig till Professor McGonagall. "Hör! Det här är vad jag tvingas stå ut med!"

"Ursäkta mig." sa Petunia och smet ut genom bakdörren ut i trädgården, varifrån man tydligt hörde henne gapskratta.

"Det, hm, det..." Professor McGonagall verkade av någon anledning ha svårt att tala. "Det blir inget bitande av lärare på Hogwarts, är det förstått Mr. Potter?"

Harry rynkade sina ögonbryn irriterat. "Visst. Jag kommer inte att bita någon som inte biter mig först."

Efter att ha hört detta behövde även Professor Michael Verres-Evans lämna rummet en stund.

"Nåväl." suckade Professor McGonagall när Harrys föräldrar samlat sig och kommit tillbaka. "Nåväl. Jag tror att under dessa omständigheter, så ska jag undvika att ta med er för att inhandla skolmaterial tills en eller ett par dagar innan skolan börjar."

"Va? Varför? De andra barnen kan ju redan magi, eller hur? Jag måste börja komma ifatt med en gång!"

"Var inte orolig, Mr. Potter." svarade Professor McGonagall. "Hogwarts är fullt kapabelt att lära ut grunderna. Och jag misstänker, Mr. Potter, att om jag lämnar er ensam med skolböckerna i två månader, även utan trollstav, så kommer jag komma tillbaka till en krater med böljande lila rök, en övergiven stad och en svärm av brinnande zebror som terroriserar vad som återstår av England."

Harrys mamma och pappa nickade perfekt synkroniserat.

"Mamma! Pappa!"

Fotnot 2: Energiprincipen är Termodynamikens första huvudsats, och innebär att energi aldrig försvinner, utan bara omvandlas från till exempel fast material till värme när man eldar. <https://sv.wikipedia.org/wiki/Energiprincipen> (Tillbaka)

Fotnot 3: Fysik som handlar om vad som rör sig inuti atomer. <https://sv.wikipedia.org/wiki/Kvantmekanik> (Tillbaka)

KAPITEL 3

ATT JÄMFÖRA VERKLIGHETEN MED DESS ALTERNATIV

“Jösses!” sa bartendern och kisade mot Harry. “Är det...? Kan det verkligen...?”

Harry lutade sig så gott han kunde mot bardisken, som sträckte sig upp i höjd med hans ögonbryn. En *sådan* fråga förtjänade hans allra bästa.

“Jag är... skulle kunna vara... kanske... man vet aldrig... om jag *inte*... men då är frågan... *vem?*”

“Gud välsigne mig.” viskade den gamla bartendern. “Harry Potter... vilken ära.”

Harry blinkade, och samlade sig. “Tja, ja, ni är uppmärksam. De flesta människor inser det inte så fort...”

“Det räcker.” sa Professor McGonagall. Hennes grepp om Harrys axel hårdnade. “Trakassera inte pojken, Tom. Allt det här är nytt för honom.”

“Men det är han?” skälvde en gammal kvinna. “Är det Harry Potter?” Med ett skrapande ljud reste hon sig från sin stol.

“Doris...” sa McGonagall varnande. Blicken hon sände ut över lokalen borde ha varit tillräcklig för att avskräcka vem som helst.

“Jag vill bara trycka hans hand.” viskade kvinnan. Hon böjde sig djupt och stack fram en rynkig hand som Harry, som kände sig mer förvirrad och obekväm än han någonsin varit tidigare, skakade försiktigt. Tårar föll från kvinnans ögon och ner på deras förenade händer. “Mitt barnbarn var en auror.” viskade hon till honom. “Dog 1979. Tack, Harry Potter. Tacka himlen för dig.”

“Ingen orsak.” sa Harry automatiskt, och vände sig sedan mot Professor McGonagall med en skrämd, bedjande blick.

Professor McGonagall drömde sin fot i golvet just när det allmänna kaoset skulle bryta ut. Ljudet hon åstadkom gav Harry en ny förståelse av begreppet “Domedagen”, och alla stannade plötsligt upp.

“Vi har bråttom.” sa Professor McGonagall med en röst som lät alldeles normal.

De lämnade baren utan vidare besvär.

“Professorn?” sa Harry när de var ute på gårdsplanen igen. Han hade tänkt fråga vad det var som hände, men upptäckte underligt nog att han frågade något helt annat. “Vem var den där bleka personen, han i hörnet? Han med ett öga som ryckte?”

“Vad?” sa Professor McGonagall och lät en aning överraskad. Hon kanske inte heller hade förväntat sig den frågan. “Det var Professor Quirinus Quirrell. Han kommer att undervisa i Försvar mot svartkonster på Hogwarts i år.”

“Jag fick en underlig känsla av att jag kände honom...” Harry gned sig i pannan. “Och att jag inte borde skaka hand med honom.” Som att möta någon som varit ens vän en gång i tiden, innan något gick oerhört fel... det var inte det egentligen, men Harry fann inga ord. “Och vad var allt... det där?”

Professor McGonagall gav honom ett underligt ögonkast. “Mr. Potter... vet ni om... hur mycket har ni fått veta... om hur era föräldrar dog?”

Harry svarade med fast blick. “Mina föräldrar lever och mår bra, och de har alltid vägrat att berätta på vilket sätt mina *biologiska* föräldrar dog. Så jag utgår ifrån att det inte var bra.”

“En hedervärd lojalitet.” sa Professor McGonagall. Hon sänkte rösten. “Även om det smärtar en aning att höra er säga så. Lily och James var vänner till mig.”

Harry tittade bort, plötsligt skamsen. “Förlåt.” sa han med liten röst. “Men jag *har* en mamma och pappa. Och jag vet att det bara skulle göra mig olycklig om jag försökte jämföra den verkligheten med... något perfekt som jag byggt upp med min fantasi.”

“Det är imponerande klokt av er.” sa Professor McGonagall tyst. “Men era *biologiska* föräldrar dog faktiskt för en mycket god sak. De skyddade er.”

Skyddade mig?

Något underligt grep tag om Harrys hjärta. "Vad... vad hände?

Professor McGonagall suckade. Hennes trollstav knackade mot Harrys panna, och hans syn blev suddig ett tag. "En slags förklädnad." sa hon. "Så att det inte händer igen, inte förrän ni är redo." Sedan stacks hennes trollstav ut igen, och knackade tre gånger på en murvägg...

...som buktade inåt och formade ett hål, som vidgades och vecklade ut sig till en valvgång, som ledde in till en gata med en lång rad affärer med reklamskyltar för grytor och draklevar.

Harry blinkade inte. Det var ju inte som om någon förvandlade sig till en katt.

Så vandrade de, tillsammans, in i trollkarlsvärlden.

Där fanns försäljare som ropade ut Studs-skor ("Gjorda av äkta Flubber-gelé!") och "Knivar +3! Gafflar +2! Skedar med en +4-bonus!". Där fanns glasögon som färgar allting du tittar på grönt, och en radda bekväma fåtöljer, med katapultstol för akuta tillfällen.

Harrys huvud roterade runt, runt, som om det försökte skruva sig loss från hans hals. Det var som att vandra genom avsnittet om magiska föremål i regelboken för ett *Advanced Dungeons and Dragons*-spel. (Han spelade inte själv, men han gillade att läsa regelhäftena.) Harry ville absolut inte missa en enda vara, utifall det skulle vara en av de tre saker man behöver för att skapa cykeln av oändliga önske-besvärjelser i *Dungeons and Dragons*-rollspelet.

Sedan upptäckte han något som fick honom att utan en tanke svänga bort från den Biträdande Rektorn och stövla iväg rakt emot en affär i blått tegel med bronsfärgad puts. Han drogs tillbaka till verkligheten först när Professor McGonagall ställde sig rakt framför honom.

"Mr. Potter?" sa hon.

Harry blinkade, och insåg sedan vad han just gjort. "Förlåt! Jag glömde för en stund att jag var med er och inte med min familj." Harry gjorde en gest mot skyltfönstret. I glödande bokstäver visades affärens namn; *Bigbams Briljanta Bokhandel*. "När man går förbi en bokaffär som man inte varit inne i förr så måste man gå in och titta. Det är familjeregeln."

"Jag har aldrig hört något som varit så typiskt Ravenclaw."

"Va?"

"Inget. Mr. Potter, det första vi ska göra är att besöka Gringotts,

trollkarlsvärldens bank. Er *biologiska* familj har ett valv där, med det arv era *biologiska* föräldrar lämnat efter sig till er. Ni behöver pengar till din skolustrustning.” Hon suckade. “Och jag antar att en särskild summa för böcker också kan accepteras. Men ni kanske vill avvakta med det, Hogwarts har ett ganska stort bibliotek inom det magiska området. Och tornet som jag misstänker att ni kommer att bo i har en än större ämnesbredd. Vilken bok ni än köper nu kommer troligen bli en dublett.

Harry nickade, och de gick vidare.

“Ta det inte på fel sätt nu, för det är en *fantastisk* distraktion...” sa Harry medan hans huvud fortsatte svänga av och an. “Antagligen den bästa distraktion någon någonsin försökt på mig, men tro inte att jag glömt vår oavslutade diskussion.”

Professor McGonagall suckade. “Era föräldrar – er mamma åtminstone – har gjort mycket klokt i att inte berätta för er.”

“Så ni vill att jag ska fortsätta vandra i en salig ovisshet? Det finns en rejäl lucka i den planen, Professor McGonagall.”

“Jag gissar att det skulle vara ganska meningslöst.” sa häxan strikt. “Vem som helst skulle kunna berätta det. Nåväl.”

Och så berättade hon om Ni-vet-vem, Mörkrets Herre, Voldemort.

“Voldemort?” viskade Harry. Det kunde ha varit lustigt, men det var det inte. Namnet brände med kyla, hänsynslöshet, diamantskarp klarhet, en titanhammare på väg mot ett öppet sår. Harry rös bara av att uttala ordet, och han bestämde sig där och då för att använda säkrare termer som Ni-vet-vem.

Mörkrets Herre hade härjat i den brittiska trollkarlsvärlden som en vansinnig varg, och rivit och slitit isär vardagen för dess invånare. Andra länder hade vridit sina händer men tvekat inför att själva lägga sig i, av antingen likgiltig egoism eller ren skräck. För den av dem som först skulle ställa sig upp gentemot Mörkrets Herre, skulle bli näst i tur att drabbas av hans ondska.

(Åskådareffekten, tänkte Harry, och mindes experimenten som utfördes av Latané och Darley. De visade att om du fick ett epileptiskt anfall så var det större chans att få hjälp om det bara var en person som såg dig, jämfört med om det vore tre. Det beror på den otydliga ansvarsfördelningen: Man hoppas att någon av de andra ingriper först.)⁴

I Mörkrets Herres kölvatten och i hans förtrupp fanns Dödsätarna. Asätare som rev i sår – giftormar som bet och försvagade sin fiende. Dödsätarna var inte lika skräckinjagande som Mörkrets Herre, men ändå mycket hemska. Och de var många. Och Dödsätarna kontrollerade mer än bara sina trollstavar. Där fanns förmögenheter, politiskt inflytande, hemligheter som användes för utpressning. Där fanns allt för att kunna paralysera ett samhälle som försökte försvara och skydda sig.

En gammal och respekterad journalist, Yermy Wibble, slogs en gång för högre skatter och allmän värnplikt. Han ropade ut att det var absurt att den stora massan skulle böja sig i rädsla för de få. Hans skinn, bara skinnet, sågs nästa dag uppspikat på väggen på redaktionen, tillsammans med skinnet av hans fru och hans två döttrar. Alla önskade att något skulle hända, men ingen vågade ställa sig upp och föreslå det. Den som stack ut mest blev nästa offer.

Fram till dess att Lily och James Potter stod främst på den listan. Och de två skulle ha kunnat dö med trollstavarna i sina händer, utan att ångra sitt val, för de *var* hjältar. Men de dog för att de hade ett spädbarn, sin son. Harry Potter.

Tårar rann ur Harrys ögon. Han strök bort dom i ilska, eller kanske desperation. *Jag kände dem inte. Inte på riktigt. De är inte mina föräldrar nu, det är meningslöst att vara ledsen över dem...*

När Harry slutat gråta ner på häxans dräkt så tittade han upp och kände sig lite bättre när han såg tårar även i Professor McGonagalls ögon.

“Så vad hände?” frågade han med darrande röst.

“Mörkrets Herre kom till Godric’s Hollow.” sa Professor McGonagall i en viskning. “Ni skulle ha varit gömd, men ni blev förrådd. Mörkrets Herre dödade James, han dödade Lily, och han kom in till er vagga för att göra slut på ert liv. Han kastade *Den dödande förbannelsen* mot er, och där tog det slut. Den dödande förbannelsen består av rent hat, och den skär rakt in i din själ och skiljer den från din kropp. Den kan inte blockeras, och alla som får den riktad mot sig dör. Men ni överlevde. Ni är den enda som någonsin har överlevt. Förbannelsen studsade tillbaka och träffade Mörkrets Herre, och allt som fanns kvar var hans brända kropp och äret i er panna. Det var slutet på terrorn, och vi blev fria. Det, Harry Potter, är orsaken till att människor vill se äret i er panna, och skaka er hand.”

Gråtfloden som sköljt över Harry hade tagit slut på alla tårar. Han kunde inte gråta mer, han var färdig.

(Och någonstans i hans bakhuvud fanns en liten, liten förvirring. En

känsla av att något var fel med den historien, och det borde ligga i Harrys natur att lägga märke till det lilla tvivlet, men han var för distraherad. Det är en sorglig regel att när man verkligen skulle behöva sin rationalitet som mest, så är man som mest benägen att glömma den.)

Harry lösgjorde sig från Professor McGonagalls sida. "Jag... jag behöver tänka på det här." sa han och försökte hålla rösten stadig. Han stirrade ner mot sina fötter. "Eh... Ni kan få fortsätta att kalla dem mina föräldrar, om ni vill, utan att säga 'biologiska föräldrar' eller så. Jag antar att det inte finns någon anledning till att jag inte skulle kunna ha två mammor och två pappor."

Det kom inte ett ljud från Professor McGonagall.

Och de vandrade sida vid sida i tystnad, tills de stod framför en stor, vit byggnad med två gigantiska dörrar i brons. Och ovanför dörrarna kunde man läsa inskriptionen: *Gringotts Bank*.

Fotnot 4: John Darley och Bibb Latané var amerikanska psykologer och effekten beskrevs första gången i samband med ett mord 1969. (Tillbaka)

KAPITEL 4

HYPOTESEN OM EFFEKTIVA MARKNADER

Högar av gyllene galleoner. Travar av silversiklar. Staplar av bronsknutningar.

Harry stirrade in i familjevalvet med öppen mun. Han hade så många frågor att han inte visste *var* han skulle börja.

På utsidan av öppningen stod Professor McGonagall och betraktade honom. Hon lutade sig avslappnat mot en vägg, men hennes ögon följde honom uppmärksamt. Tja, det var väl rimligt. Att ställas framför en gigantisk hög av guldmynt var urtypen för en prövning av någons karaktär.

“Är de här mynten ren metall rakt igenom?” sa Harry till slut.

“Vadfalls?” väste svartalfen Griphook, som stod väntande nära dörrarna. “Ifrågasätter ni Gringotts hederlighet, Mr. Potter-Evans-Verres?”

“Nej.” sa Harry frånvarande. “Inte alls, förlåt. Det var inte så jag menade herrn. Jag har bara ingen aning om hur ert finansiella system fungerar. Jag menar om galleoner generellt är gjorda i rent guld?”

“Naturligtvis.” sa Griphook.

“Och kan alla prägla dem? Eller finns det ett monopol som får ut slagskatt?”⁵

“Vad?” sa Professor McGonagall.

Griphook flinade och visade en uppsättning vassa tänder. “Bara en dåre skulle lita på annat än svartalfsmynt!”

“Med andra ord...” sa Harry. “Mynten är inte tänkta att vara värda mer än metallen de består av?”

Griphook stirrade på Harry. Professor McGonagall log roat.

“Jag menar, anta att jag kommer hit med ett ton silver. Kan jag få ett ton siklar tillbaka för det?”

“Mot en viss avgift, Mr. Potter-Evans-Verres.” Svartalfen såg på honom med glittrande ögon. “Mot en viss avgift. Och var skulle ni hitta ett ton silver, undrar jag?”

“Det var en hypotetisk fråga.” sa Harry. *För tillfället, åtminstone.* “Så... hur stor avgift tar ni, i förhållande till hela vikten?”

Griphooks blick var koncentrerad. “Jag skulle behöva tillfråga mina överordnade...”

“Ge mig en grov uppskattning. Jag kommer inte hålla Gringotts ansvarigt för det.”

“En tjugondel av metallen skulle gott och väl räcka för att bekosta präglingen.”⁶

Harry nickade. “Tack så hemskt mycket, Mr. Griphook.”

Så inte nog med att trollkarlsekonomi är helt frikopplad från mugglarekonomi. Ingen här har hört talas om valutatransaktioner. Den stora mugglarekonomi hade en flytande växelkurs mellan guld och silver, så när växlingen från guld till silver var mer än fem procent (en tjugondel) över skillnaden mellan vikten av 17 siklar och en galleon, så borde antingen guld eller silver dräneras från trollkarlsekonomi till mugglarekonomi tills växelkursen blev omöjlig att upprätthålla. Ta in ett ton silver, och låt Gringotts prägla siklar av det (och betala avgiften på fem procent). Växla siklarna till galleoner, och ta guld till mugglarvärlden. Växla där guld till silver och du får mer silver än du hade från början! Och upprepa.

Var inte värdeskillnaden mellan guld och silver i mugglarvärlden ungefär 50 mot 1? Han trodde att det åtminstone inte var 17 mot 1, i alla fall. Och silvermynten verkade dessutom faktiskt *mindre* än guldmynten.

Men just nu så stod Harry också i en bank som *bokstavligen* talat förvarade dina besparingar i valv fulla av guldpengar som vaktades av drakar, och där du var tvungen att gå till ditt valv och hämta mynt så fort du ville köpa något. De mindre detaljerna i att förlora kapital i valutahandeln är nog en småsak i jämförelse med kostnaden för *det*. Han

var frestad att komma med några spydiga kommentarer om bristerna i deras finansiella system...

Det sorgliga är att deras system antagligen är bättre.

Å andra sidan så skulle en duktig hedgefondmäklare antagligen köpa upp hela trollkarlsvärlden på en vecka. Harry lade iakttagelsen på minnet utifall han någon gång skulle få slut på pengar, eller fick en vecka över.

Under tiden skulle de gigantiska högarna med guldmynt i Pottervalvet räcka för hans behov på kort sikt.

Harry stapplade framåt och började plocka upp guldmynt med en hand, och släppa ner dem i den andra.

När han kom till tjuugo gav Professor McGonagall ifrån sig en hostning. "Jag tror att det där är mer än tillräckligt för att bekosta ditt skolmaterial, Mr. Potter."

"Hm?" sa Harry frånvarande. "Vänta, jag håller på med en Fermi-approximering."⁷

"En vad?" sa Professor McGonagall, med en lätt orolig stämma.

"Det är en matematisk grej. Uppkallat efter Enrico Fermi."⁸ Det är ett sätt att göra grova matematiska överslag i huvudet."

Tjuugo guldgalleoner vägde kanske ett hekto ungefär. Och guld var värt, vad, kanske tio tusen pund per kilo? Så en galleon borde vara värd ungefär 50 pund.⁹ Guldhögarna såg ut att vara ungefär sextio mynt höga och ha en bas på tjuugo gånger tjuugo mynt. Högarna var pyramidformade, så storleken borde vara ungefär en tredjedel av ett rätblock¹⁰ med de måtten. Åtta tusen galleoner per hög, ungefär, och det var ungefär fem högar av den storleken. Så fyrtio tusen galleoner, eller två miljoner pund.

Inte illa. Harry log med ett särskilt tillfredsställt leende. Synd bara att han var mitt uppe i att upptäcka den fantastiska trollkarlsvärlden, och inte hade tid att utforska det fantastiska livet som rik, som efter en snabb Fermi-uppskattning såg ut att vara ungefär en miljondels lika intressant.

Oavsett så kommer jag aldrig någonsin klippa en gräsmatta igen för ett ynkligt litet pund.

"Förlåt att jag frågar, Professor McGonagall, men jag förstår det som att mina föräldrar var i tjuugoårsåldern när de dog. Är det *vanligt* att ett ungt par har en såhär stor summa pengar i sitt valv, här i trollkarlsvärlden?" *I så fall kostar en kopp te troligen runt fem tusen pund. Ekonomins första regel: Man kan inte äta pengar.*

Professor McGonagall skakade på huvudet. "Din far var den sista arvingen i en gammal släkt, Mr. Potter. Det är dessutom möjligt att..." Häxan tvekade. "En del av pengarna här kan vara skottpengar på Ni-vet-vem, som skulle utdelas till den som dö... eh, till den som än besegrade honom. Eller så har de pengarna inte samlats in ännu. Jag vet inte."

"Intressant..." sa Harry långsamt. "Så en del av detta är, på ett sätt, mina. Alltså, förtjänade av mig. Typ. Möjligtvis. Även om jag inte minns tillfället." Harrys fingrar rörde vid hans byxficka. "Det gör att jag känner mig mindre skyldig för att jag spenderar *en mycket liten del av det!* Få inte panik, Professor McGonagall!"

"Mr. Potter! Ni är minderårig, och därmed har ni bara rätt att göra *rimliga* uttag från..."

"Jag är helt för rimlighet! Jag har full förståelse för ekonomisk försiktighet och impuls kontroll! Men jag såg en del saker på vägen hit som skulle vara *förnuftiga, vuxna* investeringar..."

Harry mötte Professor McGonagalls blick, och en viljornas kamp tog sin början.

"Som vad?" sa Professor McGonagall till slut.

"Koffertar som är större inuti än utanpå?"

Professor McGonagalls ansikte blev strängare. "De är *mycket* dyra, Mr. Potter!"

"Jo, men..." bad Harry. "Jag är säker på att jag kommer att vilja ha en även när jag är vuxen. Och jag *har* råd. Logiskt sett så skulle det vara rimligt att köpa den nu istället för senare, och börja vänja mig med en gång. Det är ju samma pengar oavsett, eller hur? Jag menar, jag skulle vilja ha en riktigt bra, med gott om plats, så att jag inte måste köpa en ny senare bara för den sakens skull..." Harry tystnade hoppfullt.

Professor McGonagall flackade inte med blicken. "Och vad exakt skulle ni *ha* i en sådan koffert, Mr. Potter..."

"Böcker."

"Naturligtvis." suckade Professor McGonagall.

"Ni skulle ha berättat *mycket tidigare* att sådana magiska föremål existerade! Och att jag har råd att köpa en! Nu kommer jag och min pappa behöva ägna de kommande två dagarna åt att leta frenetiskt i alla andrahandsbokhandlar efter gamla verk, så att jag kan ta med mig ett dugligt vetenskapsbibliotek till Hogwarts. Och kanske en liten samling science fiction-böcker, om jag kan samla ihop något av kvalitet från

realådorna. Eller ännu bättre, jag kanske kan ge dig ett mer lockande bud, okej? Om jag bara kan få köpa...”

“Mr. Potter! Tror ni att ni kan *muta* mig?”

“Vad? Nej! Inte alls! Jag säger bara att Hogwarts kan få behålla en del av böckerna jag tar med mig, om ni tycker att de tillför något till bibliotekets samling. Jag kommer köpa dem billigt, och det viktigaste för mig är att ha dem i närheten, på ett eller annat sätt. Det är tillåtet att muta folk med *böcker*, eller hur? Det är en...”

“Familjetradition.”

“Ja, precis.”

Professor McGonagalls kropp verkade sjunka ihop, hennes axlar sänkte sig under hennes svarta dräkt. “Jag kan inte förneka vad du säger, även om jag gärna hade velat. Jag kommer att bevilja dig att ta ut ytterligare hundra galleoner, Mr. Potter.” Hon suckade igen. “Jag *vet* att jag kommer att ångra det här, men jag gör det ändå.”

“Så ska det låta! Och en knytpung i åsneskinn, gör den vad jag tror att den gör?”

“Den rymmer inte lika mycket som en koffert.” sa häxan, med uppenbar motvilja. “Men... en sådan knytpung, med en Locka-till-sig-besvärjelsen och en Osynlig Utvidgningsförtrollning kan förvara objekt tills de blir kallade på av den som lade dit dem...”

“Ja! En sådan behöver jag definitivt också! Det skulle bli supermagiväskan av ultimata coolhet! Som en egen version av Batmans bälte! Glöm min schweiziska armékniv, jag har plats för en hel verktygslåda i den! Eller böcker! Jag kunde ha tre av de böcker jag håller på att läsa med mig när som helst, och bara ta ut en var som helst! Jag kommer aldrig behöva slösa bort en enda minut av mitt liv mer! Vad säger ni, Professor McGonagall? Det är ju barns läsande, det högsta av alla syften.”

“Jag antar att du kan lägga till ytterligare tio galleoner.”

Griphook betraktade Harry med en blick fylld av djupaste respekt, troligen även i oreserverad beundran.

“Och lite fickpengar, som ni nämnde tidigare. Jag minns mig ha sett en eller två andra saker som jag skulle vilja ha i den där knytpungen.

“*Utmana inte ödet, Mr. Potter.*”

“Men åh, Professor McGonagall, måste ni förstöra det roliga? Det här är ju en *glädjens dag*, den dag då jag upptäcker alla trollkarlsgrejer för allra första gången! Varför spela tråkig vuxen när ni kan glädjas och minnas

er egen oskyldiga uppväxt, när ni ser mitt unga ansikte skina upp när jag köper några få leksaker för en försvinnande liten del av den förmögenhet jag förtjänat då jag besegrade den hemskaste trollkarl som Storbritannien någonsin skådat? Jag menar inte att ni är otacksam eller så men ändå, vad är några enstaka leksaker jämfört med det?”

“Ni!” morrade Professor McGonagall. Hennes ansiktsuttryck var så hemskt och skrämmande att Harry pep och tog ett steg bakåt och stötte till en trave guldmynt som föll med ett högt rasslande ljud. Han trillade baklänges och landade i en hög av pengar. Griphook suckade och lade en hand för sitt ansikte. “Det skulle vara en stor tjänst gentemot den brittiska trollkarlsvärlden, Mr. Potter, om jag låste in er i det här valvet och lämnade er här.”

De lämnade banken utan mer krångel.

Fotnot 5: Ett ekonomiskt monopol är ett system där en enda aktör kontrollerar en marknad. Harry undrar om det bara är Gringotts som har tillåtelse att göra guldmynt. Slagskatt är skillnaden mellan vad materialet i en peng kostar och vad den har för värde (materialet i en svensks enkrona, till exempel, kostar alltså lite mindre än en krona och slagskatten är differensen däremellan). (Tillbaka)

Fotnot 6: Det är alltså en fast växelkurs mellan silver och guld i Trollkarlsvärlden, och det ligger på ungefär fem procent enligt Griphook. I mugglarvärlden varierar växelkursen mellan guld och silver hela tiden beroende på den ekonomiska marknaden. (Tillbaka)

Fotnot 7: Fermi-approximering är en metod för att göra uppskattningar utifrån mycket begränsad data, framförallt vad gäller att ange ungefärliga ramar såsom högsta och lägsta troliga resultat. (Tillbaka)

Fotnot 8: En italiensk fysiker som spelade en viktig roll i utvecklingen av kärnkraft och atombomber. Han fick Nobelpriset i fysik 1938 för bland annat sin forskning om neutroner. Det radioaktiva grundämnet fermium är uppkallat efter honom. (Tillbaka)

Fotnot 9: Ett brittiskt pund kostar drygt 11 svenska kronor år 2018. (Tillbaka)

Fotnot 10: I ursprungstexten står det “cube”, men eftersom höjden har en annan längd än sidorna rör det sig om ett allmänt rätblock. (Tillbaka)

KAPITEL 5

DET FUNDAMENTALA ATTRIBUTIONSFELET

Affären för knytpungar av åsneskinn var en pittoresk liten butik (några skulle nog säga söt) gömd bakom ett grönsaksstånd som låg på baksidan av en affär för magiska handskar på en gränd från en sidogata till Diagongränden. Tyvärr var inte butiksinnehavaren en uråldrig skrynkelig gumma, utan bara en osäker ung kvinna iklädd en urblekt gul dräkt. Just nu höll hon upp en Åsneskinn Superpung qx31 som lockade med löftet om att den hade både Öppnande Gap och en Osynlig Utvidgningsförtrollning – det gick faktiskt att få in riktigt stora saker i den, men bara till ett viss gräns.

Harry hade *insisterat* på att de skulle gå hit med en gång, det första de gjorde – så starkt han nu vågade insistera utan att Professor McGonagall skulle bli misstänksam. Harry hade något som han behövde lägga ner i skinnpungen så fort som möjligt. Inte påsen med galleonerna som Professor McGonagall låtit honom ta ut från valvet på Gringotts. Det var alla de andra galleonerna, de som Harry i hemlighet hade föst in i sin ficka när han fallit ner i högen av guldmynt. Det *var* en riktig olycka, men Harry går inte miste om chanser i första taget. Även om det faktiskt var mer av en stundens ingivelse... Sedan dess gick Harry med pengapåsen precis vid byxfickan, så att allt klirrande som hördes skulle se ut att komma från den.

Detta besvarade dock inte frågan om hur han skulle få ner de gömda mynten i väskan utan att bli upptäckt. Även om de egentligen vad hans, så var de ändå stulna... Själv-stulna? Hemtjuvade?

Harry såg upp från Åsneskinn Superpung qx31-väskan som låg på disken framför honom. "Får jag testa den? För att se att den fungerar, eh, som den ska?" Han iklädde sig ansiktet hos ett lekfullt, oskyldigt barn med stora nyfikna ögon.

Och visst, efter att Harry tio gånger lagt ner pengapåsen i väskan, sträckt ner handen, viskat "pengapåse" och tagit ut den, så tog Professor McGonagall några steg därifrån och började titta på andra varor i butiken, och innehavaren följde efter.

Harry stoppade i myntpåsen i åsneskinnspungen med sin *vänstra* hand; medan hans *högra* grep om några av mynten från hans ficka och förde den mot pungen och stoppade ner dem samtidigt med myntpåsen. Han stoppade ner den vänstra handen igen, viskade "pengapåse" och fick tillbaka den. Samtidigt hämtade den högra handen en ny handfull med själv-stulna mynt och smugglade ner dem tillsammans med pengapåsen på samma sätt.

Professor McGonagall tittade på honom vid ett tillfälle, men Harry lyckades undvika att stelna till eller fumla när det skedde. Hon såg inte ut att ha upptäckt något. Fast man visste aldrig säkert, när det gällde vuxna med ett sinne för humor. Det behövdes tre omgångar för att få ner det själv-stulna guldets i väskan. Harry gissade att han lyckats stjäla ungefär 30 galleoner från sig själv.

Harry reste sig, torkade lite svett ur pannan, och andades ut. "Jag skulle vilja ha den här, tack."

Femton galleoner lättare (dubbelt så mycket som en trollstav kostade, tydligen) och en Åsneskinn Superpung qx31 tyngre, tryckte sig Harry och Professor McGonagall ut genom dörren. Den formade sig till en hand som vinkade dem adjö när de gav sig av, och sträckte sin arm efter dem på ett sätt som gjorde Harry en aning illa till mods.

Och sedan, olyckligtvis...

"Är ni *verkligen* Harry Potter?" viskade den gamla mannen med en tår som rann ner över hans kind. "Det skulle ni väl aldrig ljuga om, eller hur? Jag har hört rykten som påstår att ni *inte* överlevde Den dödliga förbannelsen, och att det är orsaken till att ingen sett er sedan dess."

Det verkade som att Professor McGonagalls förklädnadsformel inte var särskilt effektiv gentemot mer erfarna magiutövare.

Professor McGonagall hade lagt en hand på Harrys axel och knuffat

in honom i närmsta gränd så fort hon hörde "Harry Potter?". Den gamle mannen hade följt efter, men det verkade åtminstone inte som att någon annan hade hört honom.

Harry funderade över frågan. *Var han verkligen Harry Potter?* "Jag vet bara vad folk har sagt om mig," sa han. "Det är ju inte som att jag minns när jag föddes." Han borstade bort håret i pannan. "Jag har haft det här ärret så länge jag kan minnas, och jag har kallats för Harry Potter så länge jag minns. Men..." sa Harry fundersamt. "Om det finns skäl att misstänka att det handlar om en konspiration, så finns det inget som säger att man inte tagit ett annat litet föräldralöst barn och få honom att under uppväxten *tro* att det är han som är Harry Potter..."

Professor McGonagall slog i utmattning sin hand mot sitt ansikte. "Ni är nästan exakt lik er pappa James, så som han såg ut när han började på Hogwarts. Och jag kan vittna bara utifrån *personligheten* att ni är relaterad till Gryffindors Odåga."

"Hon kan också vara en del av konspirationen" påpekade Harry.

"Nej." skälvde den gamla mannen fram. "Hon har rätt. Ni har er mammas ögon."

"Hmmm." Harry rynkade pannan. "Jag *antar* att ni också skulle kunna vara inblandad..."

"Nu räcker det, Mr. Potter."

Den gamle mannen lyfte en hand som för att röra vid Harry, men sänkte den igen. "Jag är bara glad att ni lever." mumlade han. "Tack, Harry Potter. Tack för det ni gjorde... jag ska lämna er ifred nu."

Och hans käpp slog sakta i marken när han långsamt rörde sig ut ur gränden och ner mot Diagongrändens huvudgata.

Professorn såg sig om med ett spänt och bistert ansiktsuttryck. Harry började automatiskt göra samma sak. Men gränden var tom sånär som på gamla torkade löv på gatan, och från öppningen mot Diagongränden syntes bara människor som snabbt passerade förbi.

Professor McGonagall verkade äntligen slappna av. "Det där var inte vist gjort," sa hon med låg röst. "Jag vet att du inte är van vid det här, Mr. Potter, men människor här bryr sig om er. Försök att vara snäll emot dem."

Harry såg ner på sina skor. "Det borde de inte," sa han med ett sting av bitterhet. "Bry sig om mig, menar jag."

"Ni räddade dem från Ni-vet-vem," sa Professor McGonagall. "Hur skulle de kunna låta bli att bry sig?"

Harry såg upp mot häx-kvinnans allvarliga ansikte under den spetsiga hatten, och suckade. "Jag antar att om jag sa *Det fundamentala attributionsfelet* så skulle ni inte förstå vad jag menade."¹¹

"Nej." sa Professorn med sin starkt skotska accent. "Men förklara gärna, Mr. Potter."

"Tja..." sa Harry, och försökte tänka ut hur man bäst förklarar just den här delen av mugglarnas vetenskap. "Tänk er att ni kommer till jobbet och ser en kollega som sparkar på sitt skrivbord. Ni tänker troligen 'vilken arg person det där måste vara'. Men er kollega tänker på vad han varit med om på väg till jobbet. Att någon knuffat in honom mot en vägg och sedan skrikit på honom. *Vem som helst* hade blivit upprörd av det, tänker han. När vi betraktar andra så utgår vi ofta ifrån att deras handlingar beror på deras personlighet. Men när vi bedömer oss själva utgår vi istället ifrån *omständigheterna*. Människors val och handlingar framstår ofta som helt rimliga för personen själv, men som betraktare kan vi inte se de förklaringarna. Vi ser bara personen utifrån, i själva situationen. Och vi har ingen aning om hur personen skulle agera i en annan situation. Så det fundamentala attributionsfelet innebär att vi tenderar att förklara händelser utifrån permanenta, bestående personlighetsdrag, när de egentligen beror på tillfälliga omständigheter." Det fanns en del mycket snygga experiment som bekräftade detta, men det var inget Harry tänkte gå in på för tillfället.¹²

Häxans ögonbryn hade åkt så högt upp att de försvann under hattens brätte. "Jag tror jag förstår..." sa Professor McGonagall långsamt. "Men vad har det med er att göra?"

Harry sparkade murväggen så hårt att han fick ont i foten. "Folk tror att jag räddade dem från Ni-vet-vem på grund av att jag är Ljusets riddare eller något sådant."

"Den enda med makt att förinta Mörkrets Herre..." mumlade häxan, med ett ovanligt stänk av ironi.

"Precis." sa Harry som kämpade med irritation och frustration. "Som att jag förintade Mörkrets Herre för att jag har någon slags permanent förgöra-Mörkrets-Herre-egenskap. Jag var femton månader gammal när det hände! Jag *vet inte* hur det gick till, men jag skulle *gissa* att det handlar om det som kallas *en tillfällighet*. Absolut inget som har med min personlighet att göra. Folk bryr sig inte om *mig*. De lägger inte alls märke

till mig. De vill bara skaka hand med en *dålig förklaring*.” Harry gjorde en paus och såg på Professor McGonagall. “Vet ni vad som verkligen hände?”

“Jag *har* börjat bilda mig en uppfattning...” sa Professor McGonagall. “Efter att ha träffat er, skulle jag säga.”

“Ja?”

“Ni vann över Mörkrets Herre genom att vara *gräsligare* än han var, och överlevde Den dödliga förbannelsen genom att vara hemskare än döden själv.”

“Ha. Ha. Ha.” Harry sparkade mot murväggen igen.

Professor McGonagall skrockade. “Vi bör gå till madam Malkins härnäst. Jag är rädd att era mugglarkläder drar till sig en del uppmärksamhet.”

De sprang på ytterligare två beundrare på vägen dit.

Madam Malkins Dräkter hade en genuint tråkig fasad. Vanlig röd tegelsten, och ett skyltfönster där man såg de svarta dräkterna som fanns där inne. Inte dräkter som lyste eller ändrade form eller kunde snurra, eller som skickade ut skumma strålar som kunde gå rakt igenom ens tröja och kittla en. Enkla svarta dräkter, det var det enda som syntes genom fönstret. Dörren var uppställd och helt vidöppen, som för att visa att det inte rymdes några hemligheter där inne; man hade inget att dölja.

“Jag går iväg i några minuter, medan ni provar ut er dräkt.” sa Professor McGonagall. “Går det bra, Mr. Potter?”

Harry nickade. Han hatade djupt att shoppa kläder, och han kunde inte klandra den äldre häxan för att känna likadant.

Professor McGonagalls trollstav kom fram ur hennes ärm och knackade lätt på Harrys panna. “Och för att madam Malkin ska kunna bedöma dig ordentligt så tar jag bort Förklädnadsformeln.”

“Åhum...” sa Harry. Det oroade honom en aning; han var fortfarande inte van vid den här “Harry Potter”-grejen.

“Jag gick på Hogwarts med madame Malkin.” sa McGonagall. “Redan då var hon en av de mest samlade människorna jag kände till. Hon skulle inte röra en min om så självaste Mörkrets Herre steg in i hennes butik.” McGonagall lät mycket belåten. “Madame Malkin kommer inte att vara till besvär för er, och hon kommer inte låta någon annan vara det heller.”

“Vart är det ni ska?” ville Harry veta. “För säkerhets skull, ni vet, om något *skulle* hända.”

McGonagall gav Harry en skarp blick. “Jag ska gå *dit*.” sa hon, och

pekade på en byggnad på andra sidan gatan, med en skylt som föreställde en sejdell av trä. "Och beställa en drink, vilket jag verkligen behöver. Ni ska prova ut kläder, *inget annat*. Jag kommer och hämtar er mycket snart igen, och jag förväntar mig att madam Malkins butik fortfarande står upp då, och att den inte på något sätt håller på att brinna upp."

Madam Malkin var en jäktad gammal kvinna som inte sa ett ord när hon såg ärret i hans panna, och hon kastade en sträng blick mot en av assistenterna när den unga flickan verkade vara på väg att säga något. Madam Malkin tog fram en uppsättning livligt krångande tyg som verkade vara till för att ta ut måtten, och började undersöka pojken hon skulle ekipera.

Bredvid Harry stod en blek ung pojke med spetsig haka och *sjukt coolt* vitblont hår. Han verkade vara framme vid de avslutande delarna av samma process. En av Malkins två assistenter undersökte den vithåriga pojken och den schackrutiga dräkten han hade på sig. Då och då rörde hon ett hörn av klädnaden med sin trollstav, och fick den att dra ihop sig eller bli bredare.

"Hej!" sa pojken. "Hogwarts för dig med?"

Harry anade hur den här konversationen skulle fortsätta, och bestämde sig under en halv sekund full av frustration för att det fick vara slut på sådant där nu.

"Du milde tid!" viskade Harry. "Det kan inte vara..." Han spärrade upp ögonen. "Får jag be om ert namn... min herre?"

"Draco Malfoy." sa Draco Malfoy och såg en aning förvirrad ut.

"Det är ni! Draco Malfoy. Jag... jag har aldrig känt mig så hedrad, herrn." Harry önskade att han kunde klämma ut en tår ur ögonvrån, för det var ungefär nu som de andra brukade brista ut i tårar.

"Åh." sa Draco och lät en aning konfunderad. Sen sträcktes hans läppar ut i ett självbelåtet smil. "Det är trevligt att stöta på någon som vet sin plats."

En av assistenterna, hon som verkade känna igen Harry, gav ifrån sig en dov hostning.

Harry babblade på. "Så förtjusande att få träffa er, Mr. Malfoy. Så fantastiskt! Och att få börja på Hogwarts just samma år som ni, det får mitt hjärta att sväva!"

Oj. Det där sista *kan* ha låtit en aning som att han försökte flirta med Draco eller något sådant.

“Och *jag* är glad att se att jag kommer att behandlas med den respekt som familjen Malfoy förtjänar.” kastade den andra pojken tillbaka med ett flin som det en hög kung ger sina lägsta undersåtar – om de varit till belåtenhet.

Skit också. Harry hade svårt att komma på vad han skulle säga härnäst. Men... de som kommit fram till Harry har bett om att få skaka hand med honom. Så... “När mina kläder är utprovade, herrn, skulle ni tillåta att jag tar er i hand? Det skulle verkligen utgöra kronan av min dag, nej, den här månaden, ja, hela mitt liv faktiskt.”

Den vitblonda pojken blängde mot honom. “Och vad har *du* gjort för Malfoys som ger dig rätt till en sådan tjänst?”

Wow. Det där ska jag definitivt testa nästa gång någon vill skaka hand med mig. Harry böjde ner sitt huvud. “Nej, nej, herrn, jag förstår. Förlåt mig för att jag frågade. Jag förtjänar snarare att putsa era skor.”

“Sannerligen.” snäste den andra pojken. Han hårda ansikte mjuknade en aning. “Säg mig, vilket elevhem tror du att du blir sorterad till? Jag är redan knuten till Slytherin förstås, precis som min far Lucius före mig. Och jag gissar att du blir en Hufflepuff, eller möjligtvis husalf.”

Harry flinade dumt. “Professor McGonagall säger att jag är den som passar mest i Ravenclaw av alla hon någonsin träffat eller hört talas om. Så mycket att Rowena själv skulle ha sagt åt mig att vara ute mer i friska luften, vad hon nu menade med det. Och att jag tveklöst kommer hamna i Ravenclaw om inte sorteringshatten skriker så högt att ingen i salen hör vad den säger. Slutcitrat.”

“Wow.” sa Draco Malfoy och lät en aning imponerad. Han suckade tankfullt. “Ditt smicker var bra, tyckte jag i alla fall... Du skulle klara dig bra i Slytherin med. Det är oftast bara min pappa som folk kryper för på det viset. Jag hoppas att eleverna i Slytherin kommer att fjäska för mig nu när jag börjar på Hogwarts... Jag antar att det här var ett gott tecken.”

Harry hostade. “Förlåt, men jag har egentligen ingen aning om vem du är faktiskt.”

“Men, kom igen!” sa pojken i häftig besvikelse. “Varför gjorde du det då?” Dracos ögon visade plötsligt misstänksamhet. “Och hur kan du inte veta vilka familjen Malfoy är? Och vad är det för kläder du har på dig? Är dina föräldrar mugglare?”

“Två av mina föräldrar är döda.” sa Harry. Det högg till i hans hjärta.

När man uttryckte det så... "Mina två andra föräldrar är mugglare, och det är de jag växt upp med."

"Va?!" sa Draco. "Vem är du?"

"Harry Potter. Trevligt att träffas."

"*Harry Potter?*" gapade Draco. "*Den Harry...*" han avbröt sig.

Det blev en stunds tystnad.

Sedan, med strålände entusiasm, utbrast han: "Harry Potter? *Den Harry Potter?* Du store tid, jag har alltid drömt om att få träffa er!"

Assistenten som sysslade med Dracos dräkt gav ifrån sig ett ljud som om hon höll på att strypas, men lyckades fortsätta med sitt arbete och lyfte försiktigt upp Dracos armar för att ta av honom den schackrutiga dräkten.

"Håll käften." föreslog Harry.

"Kan jag få er autograf? Nej, vänta, jag vill ta en bild med er först!"

"Hållkäft hållkäft hållkäft."

"Jag är bara så *förtjust* över att få träffa er!"

"Stick och brinn!"

"Men ni är Harry Potter, den ärorika räddaren av hela trollkarlsvärlden! Allas hjälte, Harry Potter! Jag har alltid velat bli som er när jag växer upp, så att jag kan..."

Draco avbröt sig mitt i meningen, hans ansikte var stelt av skräck.

Lång, vithårig, kyligt elegant i svart dräkt av högsta kvalitet. En hand greppad om silverhuvudet på en käpp som framstod som ett dödligt vapen bara genom att befinna sig i just den handen. Hans betraktade lugnt rummet omkring sig. Hans höga, sakliga blick tydde på att detta var en person som inte led av att döda, eller ens såg det som en spännande sport att mörda i det fördolda. Nej, en bödel. Som bara såg det som en aktivitet lika normal som att andas.

Just han var det som precis stigit in genom den öppna dörren.

"Draco." sa mannen, lågt och rasande. "Vad är det du *säger?*"

I en kort sekunds medkännande panik uppfann Harry en räddningsplan.

"Lucius Malfoy!" flämtade Harry. "*Den Lucius Malfoy?*"

En av madam Malkins assistenter var tvungen att vända sig bort mot väggen.

Kalla, mördande ögon mötte hans. "Harry Potter."

"Jag är så oerhört hedrad över att få träffa er!"

De mörka ögonen förstorades, och hotfullheten byttes mot chock.

"Er son har berättat *allt* om er." pratade Harry på, utan att veta riktigt

vad som välldes ut ur hans mun. Han försökte bara prata så snabbt som möjligt. "Men jag kände naturligtvis redan till er, *alla* känner till er, den store Lucius Malfoy! Den mest mest ärbara av alla Slytherins! Jag har funderat på att själv försöka bli placerad i Slytherin just för att jag hört att ni tillhörde det elevhemmet när ni var barn..."

"Vad är det ni säger, Mr. Potter?!" hördes ett skrik utifrån gatan, och en sekund senare stormade Professor McGonagall in.

Det var en sådan ren skräck i hennes ansikte att Harrys mun automatiskt öppnades, och sedan stelnade utan att veta vad den skulle ta sig för.

"Professor McGonagall" utropade Draco. "Är det verkligen ni? Jag har hört så mycket om dig från min far, jag har funderat på att försöka bli sorterad till Gryffindor så att jag kan..."

"Vad?!" vrålade Lucius Malfoy och Professor McGonagall perfekt synkroniserat, där de stod sida vid sida. Deras huvuden svängde precis samtidigt för att titta på varandra, och vändes tillbaka som i en noga koreograferad dans.

Det blev en plötslig uppståndelse när Lucius tog tag i Draco och drog med honom ut ur butiken.

Och sedan blev det tyst.

I Professor McGonagalls vänstra hand låg ett litet dricksglas som tippat över åt ena sidan i den plötsliga villervallan. Långsamt droppade det ner små pärlor av alkohol i den lilla pöl av rött vin som bildats på golvet.

Professor McGonagall klev fram genom butiken tills hon stod rakt framför madam Malkin.

"Madam Malkin." sa Professor McGonagall med lugn röst. "Vad är det som har försiggått här?"

Madam Malkin mötte hennes blick under tystnad i fyra sekunder. Sedan bröt hon ihop. Hon föll mot väggen, rosslande av skratt, och det satte igång också hennes båda assistenter. En av dem föll ner på knä och fnittrade hysteriskt.

Professor McGonagall vände sig sakta om mot Harry med ett kyligt ansiktsuttryck. "Jag lämnade er ensam i sex minuter. Sex minuter, Mr. Potter, på sekunden."

"Jag skämtade bara." protesterade Harry medan de hysteriska skratten fortfarande ljuder i strax intill.

"Draco Malfoy sa inför sin pappa att han ville bli sorterad till Gryffindor!"

Det krävs mer än skämtande för att åstadkomma *det!*” Professor McGonagall gjorde en paus, medan hon drog några synligt djupa andetag. “Vilken del av ‘prova ut kläder’ lät i dina öron som ‘*var snäll och kasta en Confundus-besvärjelse över hela universum*’?”

“Det var en tillfällig omständighet som han befann sig i, och där hans handlingar var begripliga, ur hans perspektiv...”

“Nej. Förklara inte. Jag vill inte veta vad som hände här inne. Aldrig någonsin. Vad det nu än är för mörka krafter ni har inom er så verkar de *smitta*. Och jag vill inte drabbas av samma sak som hände stackars Draco Malfoy, och stackars madam Malkin och hennes två stackars assistenter.”

Harry suckade. Professor McGonagall var uppenbarligen inte på humör för en förnuftig förklaring. Han såg på madam Malkin, som fortfarande stod lutad mot väggen och rosslade av skratt, och Malkins två assistenter som nu *båda* hade fallit ner på knäna, och slutligen såg han ner på sin egen kropp, täckt av provtyg och måttband.

“Jag är inte riktigt färdig med utprovnigen.” sa Harry vänligt. “Vad sägs om att ni går och tar en drink till?”

Fotnot 11: Det fundamentala attributionsfelet beskriver varför vi ofta förklarar en persons beteende i en viss situation med interna faktorer, det vill säga individens personlighet, fastän det kanske orsakats av yttre faktorer som till exempel den specifika situationen och andra omständigheter. (Tillbaka)

Fotnot 12: Ett av experimenten finns i E.E Jones och V.A Harris artikel från 1967. Försökspersonerna fick läsa positiva och negativa texter om Fidel Castro och ange vad de trodde att skribenterna hade för åsikt om Castro. Skribenterna hade blivit slumpade till vilken text de skulle skriva, men även när försökspersonerna fick veta detta trodde de att de skribenter som skrivit positiva texter var mer positiva till Fidel Castro. (Tillbaka)

KAPITEL 6

FENOMENET TIDSOPTIMISM

En *del* barn skulle ha väntat till *efter* sitt första besök i Diagongränden.

“Påse med grundämne nummer 79.” sa Harry och drog upp en tom hand ur sin åsneskinnpung.

De flesta barn hade åtminstone väntat tills de fick sin trollstav.

“Påse med *okane*.” sa Harry. Den tunga lilla guldsäcken ploppade upp och lade sig i hans hand.

Han drog upp påsen och stoppade sedan ner den i väskan igen. Han tog ut handen, stoppade in den igen och sa “Påse med poletter för ekonomiska transaktioner.” Nu förblev handen tom.

“Ge tillbaka påsen jag precis lade i.” Guldpåsen kom ut igen.

Harry James Potter-Evan-Verres hade lagt vantarna på åtminstone ett magiskt föremål. Varför vänta?

“Professor McGonagall.” sa Harry till den roade häxan som promenerade vid hans sida. “Kan ni ge mig två ord, ett som betyder guld och ett som betyder något som inte är pengar, på ett språk som jag inte kan? Men berätta inte vad som är vad.”

“*Ahava* och *zahav*.” sa Professor McGonagall. “Det är hebreiska, och det andra ordet betyder kärlek.”

“Tack, professorn. Påse med *ahava*.” Tomt.

“Påse med *zahav*.” Och den hoppade upp i hans hand.

“Zavah betyder guld?” frågade Harry. Professor McGonagall nickade.

Harry funderade över denna samling av information. Det var en grov och helt preliminär undersökning, men tillräckligt för att stödja åtminstone en slutsats:

“Aaaaaaarrgh! Det här är vansinnigt, det går inte ihop!”

Häxan höjde ett överlägset ögonbryn. “Har ni problem, Mr. Potter?”

“Jag har precis falsifierat varenda hypotes jag haft! Hur kan den tycka att ‘påse med 115 galleoner’ är okej, men inte ‘påse med 90 plus 25 galleoner’? Den kan *räkna* men inte *addera*? Den kan förstå ett substantiv, men inte en fras som betyder samma sak? Personen som tillverkade den här kunde troligtvis inte japanska, och *jag* jag inte hebreiska, så den använder varken skaparens kunskaper, *eller* mina...” Harry viftade hjälplöst med handen. “Reglerna verkar i princip konsekventa, men de *betyder* ingenting! Och jag tänker inte ens fråga om hur det kommer sig att en väska klarar av röstigenkänning och kan tolka naturliga språk¹³ när de bästa programmerarna inom Artificiell Intelligens inte lyckats få ens de allra snabbaste superdatorerna att göra det under trettiofem års hårt arbete.” Harry drog ett flämtande andetag. “Men *vad är det som händer?*”

“Magi.” sa Professor McGonagall.

“Det är bara ett *ord*! Att ni säger det hjälper mig ett dugg med att komma på nya hypoteser! Ni hade lika gärna kunnat säga ‘flogiston’¹⁴ eller ‘élan vital’¹⁵ eller ‘emergens’¹⁶ eller ‘komplexitet’!”

Den svartklädda häxan skrattade högt. “Men det *är* magi, Mr. Potter.”

Harry sjönk ihop en aning. “Med all respekt, Professor McGonagall, jag tror inte att ni riktigt förstår vad det är jag försöker göra.”

“Med all respekt, Mr. Potter, så är jag ganska säker på att jag inte vet. Om inte – bara

+en vild gissning – ni försöker erövra världen?”

“Nej! Eller jag menar ja – men, *nej!*”

“Jag tror att jag borde bli en aning oroad över att du hade svårt att svara på den frågan.”

Harry tänkte fundersamt på Dartmouth-konferensen 1956. Det hade varit den allra första konferensen i ämnet någonsin, den där själva uttrycket “Artificiell Intelligens” myntades. De hade identifierat de stora utmaningarna på fältet, som att lära en dator att förstå språk, lära sig saker, och utvecklas. De hade föreslagit, på fullaste allvar, att man skulle nå betydande framsteg för att hitta lösningar för dessa om en grupp på tio forskare arbetade med problemen i två månader.

Nej, upp med hakan. Du har precis börjat försöka avslöja alla magins

hemligheter. Du vet faktiskt inte ännu ifall det kommer att bli för svårt att klara av på två månader.

“Och ni *har* verkligen inte hört om några andra trollkarlar som ställt den här slags frågor eller utfört den här sortens vetenskapliga experiment?” frågade Harry igen. Det var ju i hans värld en så *uppenbar* sak att göra.

Men visst, efter att den vetenskapliga metoden uppfunnits i mugglarvärlden hade det tagit två hundra år innan någon enda forskare kommit på idén att systematiskt undersöka vilken slags meningar ett fyraårigt *människobarn* förstod och inte förstod. Psykologvistik hade i princip ha kunnat börja utvecklas på 1700-talet, men ingen hade tagit sig för att börja undersöka det förrän två sekel senare. Så man kan inte riktigt klandra den mycket mindre trollkarlsvärlden för att ännu inte ha analyserat Tillkallande-förtrollningen.

Professor McGonagall snörpte på munnen och ryckte sedan på axlarna. “Jag är fortfarande inte säker på vad du menar med ‘vetenskapliga experiment’, Mr. Potter. Och som jag sa så har jag sett mugglarfödda elever försöka få mugglar-vetenskap att fungera inne på Hogwarts, och folk uppfinner nya trollformler och trolldrycker varje år.”

Harry skakade på huvudet. “Teknologi är inte alls samma sak som vetenskap. Och att testa en massa olika sätt att göra något på är inte inte detsamma som att experimentera för att förstå *orsakerna* till att det fungerar så – alltså reglerna bakom.” Det var många som försökte uppfinna flygmaskiner genom att fästa olika slags vingar på saker. Men det var bröderna Wright¹⁷ som kom på idén att använda en vindtunnel för att testa konstruktionerna på marken och undersöka lyftkraft hos vingar av olika form. “Hur många mugglarfödda barn kommer till Hogwarts varje år?”

“Kanske tio ungefär?”

Harry stapplade till och snubblade nästan över sina egna fötter. “Tio?”

Mugglarvärlden hade en befolkning på sex miljarder, stadigt ökande. Om en på miljonen var en mugglarfödd trollkarl eller häxa så skulle det finnas sju stycken i London och tusen till i Kina. Det är ofrånkomligt att några av mugglarvärldens elvaåringar lär sig derivata, integraler och gränsvärden. Harry visste att han inte var ensam om det; han hade träffat

på andra underbarn i matematiktävlingar. Han hade ärligt talat blivit totalt nermejad av motståndare som troligen ägnade hela dagarna åt att lösa matteproblem och aldrig läste en enda science fiction-bok och som kommer vara utbrända innan de ens når puberteten och *aldrig* uppleva något nytt i hela sina *liv* – eftersom de bara sysslat med *kända* tekniker hela tiden istället för att lära sig tänka *kreativt*! (Harry var en ganska dålig förlorare.)

Men... i trollkarlsvärlden...

Tio mugglarfödda barn per år, som alla avslutade sin skolgång i mugglarvärlden när de var elva år gamla? Och Professor McGonagall var kanske jävig, men hon hävdade att Hogwarts var den största och mest eminenta trollkarlsskolan i världen... Och den gick bara upp till sjutton år.

Professor McGonagall visste utan tvekan varje liten detalj om hur man går tillväga för att förvandla sig till en katt. Men hon verkade bokstavligen *aldrig* ha hört talas om vetenskaplig metod. Hon uppfattade det som en slags muggel-magi. Och hon verkade inte ens nyfiken på vilka hemligheter som låg bakom att Locka-till-sig-besvärjelsen kan tolka naturliga språk.

Det innebar två olika möjligheter.

Första möjligheten: Magi var så mystiskt, komplext och svårt att undersöka, att trots att häxor och trollkarlar gjort sitt bästa för att förstå det, så hade framgångarna varit små eller uteblivit, så att de till slut givit upp. Och Harry skulle inte ha större framgång.

Eller...

Harry knäckte beslutsamt med knogarna. Ljudet resulterade bara i några låga klickanden, istället för att eka ödesdigert mellan husen i Diagongränden.

Andra möjligheten: Han kommer att ta över världen.

Till slut. Kanske inte precis just nu.

Sådana saker kunde faktiskt ta mer än två månader ibland. Vetenskapen i mugglarvärlden hade inte precis tagit människan till månen veckan efter Galileos upptäckter.¹⁸

Men Harry kunde inte låta bli att le så stort att kinderna började göra ont.

Harry hade alltid varit rädd för att sluta precis som de barngenier som aldrig kommer någon vart och som spenderar resten av sina liv med att skryta om hur framgångsrika de var när de var tio. I och för sig så var det

samma sak med de flesta vuxna genierna också. Det fanns troligen tusen personer med lika hög intelligens som Einstein för varje verklig Einstein i historieböckerna. För de där övriga genierna hade aldrig fått tag på den sak som är avgörande för att uppnå storhet: De hade inte hittat något viktigt problem.

Du är min nu, tänkte Harry och granskade Diagongränden omkring honom. Butikerna, varorna – och alla försäljare och kunder, den brittiska trollkarlsvärldens hela landområde, ja hela befolkning! Och hela resten av trollkarlsvärlden. Hela universum! Det universum som mugglarforskningen kan så mycket mindre om än de förstår. *Jag, Harry James Potter-Evans-Verres, utropar denna plats till Vetenskapligt område.*

Blixtar och åska misslyckades helt med att lysa upp den molnlösa himlen och fylla den med dunder.

“Vad ler ni för?” frågade Professor McGonagall försiktigt och med trött röst.

“Jag funderar på om det finns en trollformel för att få det att blixtra i bakgrunden när jag fattar ett ödesdigert beslut.” förklarade Harry. Han memorerade noga den exakta ordalydelsen för sitt ödesdigra beslut, så att framtida historieböcker skulle kunna återge det exakt.

“Jag har en stark känsla av att jag borde göra något åt det här.” suckade Professor McGonagall.

“Bry er inte om det, det går över. Ååååh, glitter!” Harry sköt tillfälligt undan tankarna på världserövring och sprang över till en affär med varustånd utanför porten, och Professor McGonagall följde efter.

???

Harry hade nu köpt sina trolldrycksingredienser och en kittel, och, ja, några andra saker. Saker som verkade bra att ha i en Åsneskinn Superpung qx31 med Osynlig Utvidgningsförtrollning, Locka-till-sig-besvärjelse och Öppnande Gap. Kloka och förståndiga inköp.

Harry förstod verkligen inte varför Professor McGonagall såg så misstänksam ut.

För tillfället befann han sig i en såpass dyr affär att den låg vid själva den vindlande huvudgatan i Diagongränden. Den var helt öppen ut mot gatan och hade varorna upplagda på vinklade träplankor, bevakade enbart av smala grå glödbäddar och ett ungt affärsbiträde iklädd en kort-kort variant av trollkarlsdräkt som visade både hennes knän och armbågar.

Harry undersökte en första hjälpen-väska av trollkarlstyp, Healing-paketet Plus. Där fanns två självsurrande första förband. Sprutor med något som såg ut som flytande eld, som var tänkt att snabbt sänka blodcirkulationen på ett ställe i kroppen samtidigt som området försågs med syre i upp till tre minuter för att hindra gift från att sprida sig i kroppen. Vita trasor som kunde linda sig runt en kroppsdel för att minska smärta. Plus ett stort antal andra saker som Harry helt misslyckades med att förstå funktionen av, som till exempel "Efter-Dementor-behandling" vilket såg ut, och luktade, som en vanlig chokladkaka. Eller "Snurrensorkel", som liknade ett litet darrande ägg och kom med en medföljande instruktion om hur man ska göra för att trycka upp det i någons näsborre.

"Ett bra köp för fem galleoner, håller ni inte med?" sa Harry till Professor McGonagall, och tonårsflickan som sålde nickade ivrigt.

Harry hade förväntat sig att professorn skulle visa någon form av uppskattning för hans kloka och förutseende val.

Vad han istället fick kan bara beskrivas som Det Onda Ögat.

"Och *varför*..." sa Professor McGonagall mycket skeptiskt. "*Varför* förväntar ni er att ni kommer att behöva en första hjälpen-väska, min unge man?" (Efter den tråkiga incidenten i trolldrycksaffären försökte Professor McGonagall undvika att säga "Mr. Potter" om det fanns folk i närheten.)

Harrys mun öppnades och stängdes. "Jag *förväntar* mig inte att behöva den! Det är bara för säkerhets skull!"

"För *vadå*?"

Harry tittade storögt mot henne. "Tror ni att jag *planerar* att göra något farligt, och att det är *därför* jag vill köpa en första hjälpenväska?"

En misstänksam blick och ironisk misstro var det enda svar han fick.

"Great Scott!" sa Harry. (Det var en uttryck han lärt sig från den galna vetenskapsmannen Doc Brown i Tillbaka till framtiden-filmerna.) "Tänkte ni samma sak när jag köpte Fjäderlätt-dryck, Gälgelé, och flaskan med mat- och vatten-piller?"

"Ja."

Harry skakade på huvudet i bestörtning. "Vad för slags planer är det ni tror att jag har egentligen?"

"Jag vet inte." Sa Professor McGonagall dovt. "Men det slutar antingen med att ni levererar ett ton silver till Gringotts, eller i världsherravälde."

“Världsherravälde är ett så tråkigt uttryck. Jag skulle vilja kalla det för optimering.”

Detta fantastiska skämt misslyckades totalt med att lugna häxan som såg på honom med skrämd blick.

“Wow.” sa Harry när han insåg att hon menade allvar. “Ni tror verkligen det. Ni tror verkligen att jag planerar något farligt.”

“Ja.”

“Som om det skulle vara enda anledningen till att någon någon gång skulle köpa en första hjälpen-väska? Ta inte det här på fel sätt Professor McGonagall, men vad för slags galna ungar är det ni brukar ha att göra med?!”

“Gryffindorelever.” spottade Professor McGonagall fram, och fick ordet att ringa av bitterhet och uppgivenhet, och det fick alla tankar om ungdomlig entusiasm och glädje att vissna.

“Biträdande Rektor Professor Minerva McGonagall.” sa Harry och satte händerna bestämt i sidorna. “Jag kommer inte att hamna i Gryffindor...”

Här sköt den Biträdande Rektorn in något om att ifall han skulle hamna där så skulle hon lista ut hur man dödar en hatt, vilket var ett väldigt underligt påpekande. Harry lät det passera utan kommentar, med den unga försäljaren verkade plötsligt ha fått en hostattack.

“...jag ska bli placerad i Ravenclaw. Och om ni verkligen tror att jag planerar att göra något farligt, så förstår ni ärligt talat inte någonting om mig. Jag gillar inte faror, de är läskiga. Jag är försiktig och förutseende. Jag förbereder mig inför eventuella *olyckshändelser*. Mina föräldrar har sagt åt mig att man alltid ska vara förberedd.”

Professor McGonagalls stelna hållning hade mjuknat en aning – även om det verkade bero främst på att han sa att han ville tillhöra Ravenclaw. “Vad för slags olycka är det ni tänker att den här lådan ska förbereda er för, unge man?”

“Om en av mina klasskamrater blir biten av ett ruggigt monster, och jag måste leta frenetiskt i min väska för att hitta något som kan hjälpa henne, och hon ser sorgset på mig och säger i sitt sista andetag: ‘Varför var du inte *förberedd*?’, och sen dör hon och medan hon sluter ögonen så förstår jag att hon aldrig kommer att förlåta mig.”

Harry hörde försäljaren dra efter andan, och han tittade upp och såg att hon stirrade på honom med sammanpressade läppar. Sedan vände den unga kvinnan sig om och flydde in i de bakre delarna av affären.

Va?

Professor McGonagall sträckte ner armen och tog vänligt men bestämt hans hand i sin, och drog honom bort från Diagongrändens huvudgata. De kom till en liten gränd med två butiker som var klädda i smutsigt tegel. Gränden slutade i en vägg av kompakt, svart jord.

Den långa häxan riktade trollstaven i riktning mot huvudgatan och sa "Quietus". En hinna av tystnad sänkte sig runt dem och stängde ute alla ljud omkring dem.

Vad gjorde jag för fel?

Professor McGonagall vände sig mot Harry. Hon hade inte hela det vuxna Du har gjort något fel-minen, men hon såg allvarlig ut. "Ni måste komma ihåg, Mr. Potter, att det var krig i det här landet för mindre än tio år sedan. Alla har mist någon, och att prata om vänner som dör i ens armar är inget man gör på skämt."

"Jag... jag menade inte att..." Hennes påpekande föll som en sten mot Harrys överraskande livliga fantasi. Han hade pratat om någon som drog sitt sista andetag, och den unga försäljaren hade sprungit iväg, och kriget tog slut för tio år sedan så flickan måste ha varit max åtta eller nio år, när... "Förlåt. Jag menade inte..." hostade Harry fram, och vände sig om för att springa iväg från den äldre häxans blick, men det var en vägg av jord i vägen och han hade inte någon trollstav ännu. "Förlåt, förlåt, förlåt!"

Det hördes en djup suck bakom honom. "Jag vet att ni inte menade illa, Mr. Potter."

Harry vågade se sig om försiktigt. Professor McGonagall såg bara ledsen ut nu. "Förlåt." sa han igen. Han kände sig usel. "Var det något sådant som hände er..." sen tystnade han och lade en hand över munnen en god stund.

Den äldre häxans ansikte blev lite ledsnare. "Ni måste lära er att tänka innan ni talar, Mr. Potter, eller vandra genom livet med mycket få vänner. Det ödet har drabbat många av Ravenclaws elever, och jag hoppas att ni inte blir en av dem."

Harry ville bara springa iväg. Han ville dra fram en trollstav och ta bort den här händelsen ut Professor McGonagalls minne, vara tillbaka med henne vid butiken igen, göra så att det aldrig hänt.

"Men för att svara på er fråga, Mr. Potter, så nej, inget sådant har någonsin hänt mig. Jag har visserligen sett en vän dra sitt sista andetag, sådär en sju gånger. Men inte en enda av dem förbannade mig när de dog,

och jag har aldrig tänkt att de inte skulle förlåta mig. Varför sa ni ens så? Hur kom ni ens på tanken?"

"Jag... jag. Jag..." Harry svalde. "Det är bara det att jag alltid försöker komma på vad som är det värsta som skulle kunna hända." Och kanske hade han försökt skämta lite också men han skulle hellre bita av sig sin tunga än att säga det högt.

"Vad? *Varför det?*" sa Professor McGonagall.

"Så att jag kan förhindra att det händer!"

"Mr. Potter." den gamla häxans röst svek henne. Hon drog efter andan och satte sig på knä bredvid honom. "Mr. Potter." sa hon igen, försiktigare. "Det är inte ert ansvar att ta hand om de andra eleverna på Hogwarts. Det är mitt. Jag kommer inte låta något hemskt hända med er eller någon annan. Hogwarts är det säkraste stället för trollkunniga barn i hela trollkarlsvärlden, och madam Pomfrey har en hel sjukvårdsavdelning. Ni kommer inte att behöva någon första hjälpen-väska, och absolut inte en som kostar fem galleoner."

"Men det gör jag!" brast Harry ut. "Det finns inget ställe som är totalt säkert. Och vad skulle hända om någon av mina föräldrar fick en hjärtattack när jag är hemma över jul – då kommer inte madam Pomfrey vara i närheten så då skulle jag behöva egen utrustning..."

"Vad i Merlins namn." utbrast Professor McGonagall. Hon ställde sig upp och tittade ner på Harry och såg ut att slitats mellan irritation och oro. "Det finns ingen anledning att oroa sig för så hemska saker, Mr. Potter!"

Harrys ansikte förvrängdes i bitterhet när han hörde henne. "Det finns det visst! Om man inte oroar sig alls så riskerar man inte bara att skada sig själv, man riskerar att utsätta andra för fara dessutom!"

Professor McGonagall öppnade munnen, och stängde den igen. "Mr. Potter. Om jag tar mig tid en stund för att lyssna... är det något ni skulle vilja tala med mig om?"

"Vadå?"

"Om varför du är så upptagen av att skydda dig mot att utsättas för hemska saker."

Harry såg förbryllat på henne. Det var ju något helt grundläggande. "Jo..." sa hans sakta. Han försökte få ordning på sina tankar. Hur skulle han kunna göra något begripligt för en professor-häxa som inte ens förstod de mest basala sakerna i världen. "Vetenskapsmän i mugglarvärlden har kommit fram till att människor alltid är optimistiska i

jämförelse med verkligheten. Som när någon säger att ett arbete kommer att ta två dagar och det tar tio. Eller tror att något kommer att ta två månader medan det egentligen tar trettiofem år. Det gjordes till exempel ett experiment där man bad skolelever ange en tid då de var 50% säkra på att de skulle vara klara med dagens läxor, en tid som de var 75% säkra på att vara klara, och en tid då de var 99% säkra på att läxorna skulle vara färdiga. Men bara 13%, respektive 19% och 45% var färdiga till dessa tider.”

Professor McGonagall verkade titta bort i fjärran. “Det finns en förklaring.” sa Harry. “Forskarna upptäckte att när man bad en grupp att ange den tid de kunde hinna färdigt om allt gick *så bra som möjligt*, och en annan grupp att ange den tid de skulle hinna till om *allt gick som vanligt*, så gav båda grupperna samma svar! När vi bedömer hur något kommer att gå om det går ‘normalt’ så utgår vi ifrån att det inte ska dyka upp några hinder alls på vägen, och inga oväntade händelser. Men det var bara 45% av eleverna i experimentet som blev klara med sina läxor innan den tid de angett som 99% säker. Det betyder att verkligheten vanligtvis levererar ett resultat som faktiskt är lite sämre än ens värsta fallsscenario.”

Han drog efter andan och fortsatte. “Det är vad tidsoptimism innebär. Bästa sättet att bedöma tiden är istället att utgå ifrån vad det tog förra gången ni utförde uppgiften. Det kallas för att ha ett utifrån-perspektiv istället för ett inifrån-perspektiv. Men om ni gör något för allra första gången och inte kan göra det, så får ni helt enkelt se till att vara väldigt, väldigt pessimistisk. Säg, ungefär så pessimistisk att ni faktiskt får ett bättre resultat än ni trott ungefär lika många gånger som resultatet är sämre än väntat. Faktum är att det är oerhört svårt att vara så pessimistisk att man gissar på en sämre utgång av livet i stort än vad verkligheten levererar. Som det här att jag försöker tynga ner mig med tankar på hur en klasskamrat blir biten av ett monster, medan det som verkligen kommer att hända skulle kunna vara att de dödsätare som överlevt attackerar hela skolan för att få tag på mig. Men ur en mer positiv vinkel...”

“Stopp.” sa Professor McGonagall.

Harry slutade. Han hade precis tänkt säga att Mörkrets Herre ju i alla fall inte skulle attackera, eftersom han redan är död.

“Jag var nog otydlig.” sa häxan, och hennes klingande skotska lät nu ännu mer försiktig. “Har det hänt något med er personligen, som har skrämmt er?”

“Vad jag varit med om personligen är bara anekdotisk evidens.”¹⁹ förklarade Harry. “Det väger inte lika tungt som en replikerad²⁰, peer review:ad²¹ journalartikel med randomisering²², stort antal försökspersoner, stor effektstorlek²³ och statistisk signifikans²⁴.”

Professor McGonagall tryckte fingrarna mot näsroten, andades in, och andades ut. “Jag skulle ändå vilja höra om det.”

“Hmm.” sa Harry. Han drog ett djupt andetag. “Det hade skett några rån i vårt område, och min mamma bad mig att lämna tillbaka en kastrull som hon lånat av en granne två gator bort. Och jag sa att jag inte ville för att jag kanske skulle bli rånad, men hon sa ‘Harry säg inte sådant!’. Som att det skulle vara större risk att det skulle hända ifall man tänkte på det, så om jag inte pratade om det så skulle jag vara skyddad. Jag försökte förklara att jag inte blev lugnad av det, men hon tvingade mig att gå över med kastrullen ändå. Jag var för ung för att förstå hur statistiskt osannolikt det vore att en rånare skulle ge sig på mig, men jag var tillräckligt gammal för att fatta att att inte tänka på en sak inte hindrar det från att hända. Så jag var jätterädd.”

“Inget annat?” sa Professor McGonagall efter en stunds tystnad, när hon förstått att Harry inte hade mer att säga. “Det är inte något *annat* som har hänt er?”

“Jag vet att det inte låter så allvarligt.” försvarade sig Harry. “Men det var en av de där avgörande ögonblicken ni vet? Jag menar, jag *visste* att det inte fungerar att låta bli att tänka på det, jag *visste* det, men jag såg att mamma verkligen trodde att det var så.” Harry stannade upp och fick kämpa med ilskan som bubblade upp inom honom igen när han tänkte på det. “Hon ville inte lyssna! Jag försökte berätta för henne, jag *bönföll* henne att få slippa gå, men hon *skrattade bort det*! Vad jag än sa så uppfattade hon det som något slags stort skämt...” Harry tryckte undan ilskan igen. “Det var då jag insåg att alla de som skulle skydda mig egentligen var galna, och att de inte skulle lyssna på mig vad jag än sa. Och att jag inte kunde använda mig av dem för att få reda på vad som är sant.” Goda intentioner räcker inte alltid, ibland måste man vara förnuftig...

En lång tystnad följde.

Harry drog ett djupt andetag och lugnade ner sig. Att bli arg hjälper inte. Att bli arg hjälper inte. Alla föräldrar var sådär. Ingen vuxen sänker sig själv till samma nivå som ett barn och lyssnar. Hans biologiska föräldrar skulle inte ha gjort annorlunda. Förnuft var en liten gnista i

natten, ett minimalt undantag från den allhärskande idiotin, så att bli arg hjälper inte ett dugg.

Harry tyckte inte om sig själv som arg.

“Tack för att ni berättade, Mr. Potter.” sa Professor McGonagall efter en stund. Det fanns ett tankspritt drag i hennes ansikte. (Nästan exakt samma ansiktsuttryck som han kunnat se i sitt eget ansikte då han experimenterade med väskan, om han bara hade sett sig själv i en spegel.) “Jag behöver fundera över detta.” Hon vände sig mot grändens öppning ut mot gatan, och höjde sin trollstav...

“Ehm.” sa Harry. “Kan vi gå och köpa första hjälpen-väskan nu?”

Häxan stannade upp och såg på honom med stadig blick. “Och om jag skulle säga nej, att det där är för dyrt och du behöver den inte, vad skulle hända då?”

Harry grimaserade bittert. “Exakt vad ni tror, Professor McGonagall. *Exakt* vad ni tror. Jag drar slutsatsen att ni är ytterligare en galen vuxen som jag inte kan prata med, och börjar planera för hur jag ska få tag på den där första hjälpen-väskan på något annat sätt.”

“Jag är er förmyndare på den här resan.” sa Professor McGonagall med en underton av oråd. “Jag låter mig *inte* köras med.”

“Jag förstår.” sa Harry. Han lät inte sin förbittring avspeglas i rösten, och sa inte något om alla de andra tankar som dök upp i hans huvud. Professor McGonagall hade sagt åt honom att tänka innan man talar. Han kommer säkert ha glömt det till imorgon, men han kunde åtminstone minnas det efter fem minuter.

Häxans trollstav gjorde en liten cirkel i hennes hand, och ljudet från Diagongränden kom tillbaka. “Okej, unge man. Låt oss gå och köpa första hjälpen-väskan.”

Harrys underkäke föll ner av förvåning. Sedan skyndade han efter, och höll på att snubbla i den plötsliga brådskan.

???

Butiken var likadan som när de lämnade den, med identifierbara och oidentifierbara varor som fortfarande låg upplagda på de vinklade träplankorna, fortfarande bevakade av de grå askbäddarna och butiksbiträdet som återvänt till sin plats. Hon såg upp när de kom, och man kunde se förvåningen i hennes ansikte.

“Jag ber om ursäkt.” sa hon när de närmade sig, och Harry började tala nästan exakt samtidigt. “Förlåt att jag...”

De avbröt sig och tittade på varandra, och butiksbiträdet skrattade till. “Det var inte min mening att ge er trubbel med Professor McGonagall.” sa hon. Hennes röst sänktes konspiratoriskt. “Jag hoppas att hon inte var alltför hemsk mot dig.”

“Della!” sa Professor McGonagall och lät mycket upprörd.

“Påse med guld.” sa Harry till sin väska, och såg på butiksbiträdet igen medan han räknade upp fem galleoner. “Var inte orolig. Jag förstår att hon bara är hemsk emot mig för att hon älskar mig.”

Han lämnade över fem galleoner till flickan medan Professor McGonagall sluddrade om något ointressant. “Ett Healing-paketet Plus, tack.”

Det kändes faktiskt en aning obehagligt att se hur Öppnande Gapet svalde den nästan portföljsstora medicinväskan. Harry kunde inte låta bli att undra vad som skulle hända om han försökte krypa in i åsneskinnsungen själv, med tanke på att bara den som lägger i något är den som kan kalla fram det igen.

När väskan var klar med... ätandet... av hans hårt förvärvade nya ägodel så kunde Harry svära på att han hörde en liten rapning efteråt. Det där *måste* ha lagts till medvetet. Alternativet var för obehagligt att ens fundera över. Ärligt talat kunde han inte ens komma på någon annan hypotes än den första. Harry såg upp på professorn igen, när de börjat promenera genom Diagongränden igen. “Vart ska vi nu?”

Professor McGonagall pekade mot en affär som såg ut att vara gjord av kött snarare än tegel, och täckt med päls istället för färg. “Små djur är tillåtna på Hogwarts – ni kan köpa en uggla för att skicka meddelanden till exempel.”

“Kan jag inte betala en knuting eller något och *hyra* en uggla när jag behöver skicka ett brev?”

“Jo.” sa Professor McGonagall.

“Då säger jag bestämt *nej*.”

Professor McGonagall nickade, som om hon bockade av en punkt på en lista. “Kan jag få fråga varför inte?”

“Jag hade en husdjurssten²⁵ en gång. Den dog.”

“Ni tror inte att ni klarar av att sköta ett husdjur?”

“Jag skulle kunna.” sa Harry. “Men det skulle sluta med att jag skulle gå hela dagarna och oroa mig för om jag kommit ihåg att mata det den dagen, eller om den höll på att sakta svälta i sin bur, och undra var dess ägare var och varför det inte fanns något att äta.”

“Stackars uggla.” sa häxan med sorgsen röst. “Övergiven på det viset. Jag undrar vad den skulle ha gjort.”

“Tja, jag antar att den skulle bli väldigt hungrig och försöka klösa sig ut ut buren eller lådan eller vad det nu är, även om den nog inte skulle lyckas särskilt bra med det...” Harry avbröt sig.

Häxan fortsatte, fortfarande försiktigt. “Och vad skulle hända med den efter det?”

“Ursäkt mig.” sa Harry och sträckte sig för att vänligt men bestämt ta tag i Professor McGonagalls hand och styra henne in i ytterligare en liten gränd. Efter att ha flytt undan från så många lyckönskande människor hade det blivit en automatisk rutin. “Kan ni vara snäll och kasta tystnadsförtrollningen.”

“*Quietus*”²⁶

Harrys röst skakade. “Den ugglan representerar *inte* mig, mina föräldrar har *aldrig* låst in mig i ett skåp och lämnat mig att svälta. Jag är inte rädd för att bli övergiven, och jag *gillar inte hur era tankar går, Professor McGonagall!*”

Häxan såg ner mot honom med allvarligt ansikte. “Och vad skulle det vara för tankar, Mr. Potter?”

“Ni tror att jag...” Harry hade svårt att säga det, “Att jag var utsatt för vanvård?!”

“Var ni det?”

“*Nej!*” skrek Harry. “*Nej, aldrig! Tror ni att jag är dum i huvudet? Jag vet vad vanvård är, och jag vet vad olämpliga närmanden är och om något sådant hade hänt så skulle jag ringa polisen! Och rapportera det till rektorn! Och leta upp numret till socialtjänsten i en telefonkatalog! Och berätta för farmor och farfar och Mrs. Figg! Men mina föräldrar har aldrig gjort något sådant. Aldrig, aldrig, aldrig! Hur vågar ni antyda en sådan sak!*”

Häxan stirrade stadigt på honom. “Det är min plikt som Biträdande Rektor att undersöka möjliga tecken på misshandel av barn jag ansvarar för.”

Harrys ilska dånade okontrollerat in i rent raseri. “Våga inte ens

andas om de här, de här insinuationerna till någon annan! Ingen, hör ni mig, McGonagall? Sådana anklagelser kan förstöra människors liv och slita familjer i stycken, även om föräldrarna är helt oskyldiga! Jag har läst om det i tidningen!" Harrys röst stegrades till ett gällt skrik. "Systemet vet inte hur man slutar, det tror varken på föräldrarna *eller* barnen när de säger att det inte hänt något! *Våga inte hota min familj med det! Jag tänker inte låta er förstöra mitt hem!"*

"Harry." sa häxan mjukt, och hon sträckte ut en hand mot honom...

Harry tog ett snabbt steg bakåt, och hans hand flög uppåt och slog bort hennes.

McGonagall frös, och drog sedan tillbaka sin hand och tog ett steg tillbaka. "Det är ingen fara, Harry." sa hon. "Jag tror er."

"Gör ni?" väste Harry. Vreden rasade fortfarande i blodet. "Eller väntar ni bara på att komma iväg så att ni kan skicka in papprena?"

"Harry, jag såg ert hus. Jag såg er med era föräldrar. De älskar er. Ni älskar dem. Jag tror er när ni säger att de inte misshandlat er. Men jag var *tvungen* att fråga, för det är något underligt på gång här."

Harry såg kallt på henne. "Som vad?"

"Harry, jag har träffat många vanvårdade barn under mina år på Hogwarts. Det skulle krossa ert hjärta om ni visste hur många. Och, när ni är glad så uppför ni er inte alls som de barnen, inte *alls*. Ni ler mot främlingar, ni kramar människor, jag lade en hand på er axel utan att ni ryggade tillbaka. Men ibland, bara ibland, så säger ni saker som låter *väldigt* mycket som... någon som spenderat sina första elva år inlåst i en källare. Inte den kärleksfulla familj som jag träffade." Professor McGonagall lade huvudet på sned, och började se förbryllad ut igen.

Harry tog in detta, och funderade. Det blinda raseriet började rinna av honom, och det slog honom att han blev lyssnad på med respekt, och att hans familj inte alls var i fara.

"Och hur förklarar ni *då* era observationer, Professor McGonagall?"

"Jag vet inte." sa hon. "Men det är möjligt att något kan ha hänt er som ni inte minns."

Vreden reste sig inom Harry igen. Det där lät alldeles för mycket som det han sett på nyheterna om de sönderslitna familjerna. "Bortträngda minnen är total *pseudovetenskap*. Människor trycker *inte* undan traumatiska minnen, de minns dem alldeles *för* väl, resten av sina liv!"

"Nej, Mr. Potter. Det finns en trollformel som heter Oliviation. Minnesförtrollning."

Harry frös till is. "En trollformel som raderar minnen?"

Häxan nickade. "Men inte alla effekter som upplevelsen gett, om ni förstår vad jag menar, Mr. Potter."

Harry kände en rysning utefter ryggraden. Den hypotesen... skulle inte vara lätt att motbevisa. "Men mina föräldrar hade inte kunnat göra det!"

"Så sant." sa Professor McGonagall. "Det hade behövt vara någon från trollkarlsvärlden. Det... går antagligen inte att ta reda på, är jag rädd."

Harrys rationella sinne hade börjat vakna till liv igen. "Professor McGonagall, hur säker är ni på era observationer, och vilka andra förklaringar kan ni komma på?"

Häxan slog ut med händerna, som för att visa att det inte fanns något där. "Säker? Jag är inte säker på *någonting*, Mr. Potter. Under hela mitt liv har jag aldrig mött någon som er. Ibland framstår ni bara inte som att ni verkligen är elva år gammal, eller ens *mänsklig*."

Harrys ögonbryn reste sig upp mot himlen...

"Förlåt mig!" sa Professor McGonagall snabbt. "Jag är hemskt ledsen, Mr. Potter. Jag försökte få fram en poäng och jag är rädd att det kom ut på ett annat sätt än jag menade..."

"Tvärtom, Professor McGonagall." sa Harry, och började långsamt forma ett leende. "Jag ska ta det som en stor komplimang. Men har ni något emot att jag lägger fram några alternativa förklaringar?"

"Gärna det."

"Det är inte tänkt att barn ska vara smartare än sina föräldrar." sa Harry. "Eller mycket förnuftigare, kanske... min pappa skulle troligen överglänsa mig om han, ni vet, verkligen försökte, istället för att främst använda sin vuxna intelligens till att komma på olika orsaker till varför han inte borde ändra sig..." Harry blev tyst. "Jag är för smart, professorn. Jag har inget att säga till barn i min ålder. Vuxna respekterar mig inte tillräckligt för att prata med mig. Och ärligt talat – även om de gjort det så hade de antagligen inte låtit lika smarta som Richard Feynman²⁷, så jag skulle troligen hellre läsa en bok av Richard Feynman istället. Jag är *isolerad*, Professor McGonagall. Jag har varit isolerad hela mitt liv. Kanske ger det samma symptom som om man varit inlåst i en källare. Och jag är för intelligent för att se upp till mina föräldrar på det sätt som barn är designade att göra. Mina föräldrar älskar mig, men de känner sig inte förpliktigade att styras av förnuftet, och ibland känns det som att det

är de som är barnen – barn som *inte lyssnar* och som har absolut makt över hela min existens. Jag försöker att inte vara bitter över det, men jag försöker också att vara *sann* mot mig själv, så, ja, jag är bitter. Och så har jag problem med ilskekontroll, men jag jobbar på det. Det är allt.”

“Det är allt?”

Harry nickade bestämt. “Det är allt. Visst är det så, Professor McGonagall, även i den brittiska trollkarlsvärlden, att den enklaste förklaringen alltid är värd att överväga?”

????

Det var senare på dagen, och solen sänkte sig ner på sommarhimlen. Det började bli glesare bland kunderna på gatan. En del butiker hade redan stängt; Harry och Professor McGonagall hade köpt hans läroböcker hos Flourish and Blotts i sista sekunden. Och det bara med en mindre explosion då Harry gått raka vägen mot kategorin “Talmagi” och upptäckt att böckerna för årskurs sju inte innehöll något mer matematiskt avancerat än trigonometri.

Men nu hade tankarna om att plocka lågt hängande forskningsfrukter försvunnit långt bort.

Just precis nu gick de båda ut genom dörren från Ollivanders, och Harry stirrade på sin trollstav. Han hade viftat med den, och åstadkommit färgglada gnistor, vilket egentligen inte borde ha kommit som någon extra chock efter allt annat han sett, men på något sätt...

Jag kan trollo.

Jag, som i jag personligen. Jag är magisk; jag är en trollkarl.

Han hade känt magin flöda upp i hans arm, och insåg i samma stund att han alltid haft den känslan. Att han haft det inom sig hela sitt liv. Den där känslan som inte var syn eller hörsel eller lukt eller smak eller känsel utan bara magi. Som att ha ögon men aldrig öppna dem, så att du inte ens visste att du såg mörker – och sedan en dag öppna dem, och se världen. Chocken hade vält igenom honom, berört saker i honom, väckt dem, och sedan dött efter några sekunder, och lämnade honom bara med den tvärsäkra insikten om att han nu var en trollkarl, och alltid hade varit det, och också, på något underligt sätt, alltid vetat det.

Och...

“Det är mycket egendomligt, verkligen, att du skulle vara ämnad för denna trollstav, när dess broder, när dess broder gav dig det där ärret.”

Det kunde *knappast* vara ett sammanträffande. Det hade funnits tusentals trollstavar i affären. Eller, visst, det *skulle kunna* vara ett sammanträffande, det fanns sex miljarder människor i världen och en på tusen-sammanträffanden hände varje dag. Men Bayes sats²⁸ gav honom att det var mindre chans än så. Det fanns ett mycket stort övertag för alla de andra (rimliga) hypoteser som fanns: de som sa att det inte handlade om en slump att just han skulle få trollstaven som var kopplad till Mörkrets Herres.

Professor McGonagall hade bara sagt "där ser man" och lämnat det utan fler kommentarer. Det hade försatt Harry i chockstadium, på grund av den rena, överväldigande *avsaknaden av nyfikenhet* som häxor och trollkarlar hyste. Inte i någon värld man kunde föreställa sig skulle Harry bara vandra ut genom dörren med ett litet "Hm." utan att ens *försöka* komma på en hypotes om vad som hänt.

Hans vänstra hand åkte upp och nuddade hans ärr.

Vad exakt...

"Nu är ni en riktig trollkarl." sa Professor McGonagall. "Gratulerar."

Harry nickade.

"Och vad tycker ni om trollkarlsvärlden?" undrade hon.

"Det är underligt." sa Harry. "Jag borde tänka på all magi jag sett... allt som jag nu vet är möjligt, och allt som jag nu vet har varit lögn, och allt arbete som fortfarande finns kvar innan jag förstår den. Men ändå så upptäcker jag att jag fastnar vid relativa trivialiteter, som..." Harry sänkte rösten. "Hela 'Pojken som överlevde'-grejen." Det verkade inte vara någon i närheten, men men det var onödigt att utmana ödet.

Professor McGonagall mhmhhh:ade. "Jaså? Det menar du inte."

Harry nickade. "Ja. Det är bara... underligt. Att få veta att man är del av ett stort äventyr, med uppdrag att besegra den stora och onda Mörkrets Herre, och så är det redan *klart*. Slut. Helt färdigt. Som att man är Frodo Baggins och får reda på att dina föräldrar tog dig till Domedagsberget och lät dig kasta i ringen redan när du var ett år gammal och inte ens kommer ihåg det."

Professor McGonagalls leende verkade ha börjat stelna.

"Ni vet, om jag var någon annan, vem som helst annan än jag, så skulle jag antagligen känna mig ganska oroad över hur man lever upp till en sådan start på livet. Jisses, Harry, vad har du gjort sedan du besegrade

Mörkrets Herre? Din egen bokaffär? Vad fint! Förresten, vet du att jag uppkallat mitt barn efter dig? Men jag hoppas att det ska visa sig att det inte blir några problem för min del.” Harry suckade. “Men fortfarande... det är ändå nästan tillräckligt för att jag ska önska att det fanns åtminstone några lösa ändar från det där äventyret, bara så att jag kunde säga att jag verkligen, ni vet, *deltog* på något sätt.”

“Åh?” sa Professor McGonagall med underlig ton. “Vad tänker ni på då?”

“Tja, till exempel så nämnde ni att mina föräldrar blev förrådade. Vem förrådade dem?”

“Sirius Black.” sa häxan. Hon nästan väste fram namnet. “Han är i Azkaban. Trollkarlsfängelse.”

“Hur stor chans är det att Sirius Black bryter sig ut ur fängelset och jag måste spåra upp honom och besegra honom i någon slags spektakulär duell? Eller ännu bättre, sätta ett pris på hans huvud och gömma mig i Australien i väntan på resultatet?”

Professor McGonagall blinkade. Två gånger. “Inte troligt. Ingen har någonsin rymt från Azkaban, och jag tvivlar på att *han* skulle bli den första.”

Harry var en aning skeptisk till det där om att “*ingen* har *någonsin* rymt från Azkaban.” Men kanske går det att med magi göra ett nästan 100% säkert fängelse, särskild om man själva har trollstavar och fångarna inte. Bästa sättet att komma ut vore att aldrig hamna där från första början.

“Då så.” sa Harry. “Det låter som att det hela är omhändertaget.” Han suckade, och skrubbad sig med handen i pannan. “Eller så är Mörkrets Herre inte helt död. Han kanske inte dog den kvällen, inte helt. Hans ande dröjer sig kvar, viskar i människors mardrömmar och sätter spår som följer med även på dagarna, söker efter ett sätt att ta sig tillbaka till de levandes värld som han svurit att förgöra, och nu, i enlighet med den gamla profetian, så är jag och han fast i en dödlig duell där vinnaren ska förlora och förloraren ska vinna...”

Professor McGonagalls huvud svängde, och hennes ögon såg sig omkring som om hon letade utefter gatan efter lyssnare.

“Jag *skämtar*, Professorn.” sa Harry en aning irriterat. Stön, varför måste hon alltid ta allting så allvarligt...

En långsam sjunkande känsla började gro i Harrys mage.

Professor McGonagall såg på Harry med ett lugnt uttryck i ansiktet.

Ett mycket, mycket lugnt uttryck. Sedan dök det upp ett leende.
"Naturligtvis, Mr. Potter."

Skit också.

Om Harry hade behövt formalisera den ordlösa slutsats som just varit in i hans medvetande så skulle det ha låtit ungefär: "Om jag uppskattar sannolikheten för att Professor McGonagall gjorde sådär som ett resultat av att hon noggrant samlade ihop sig, mot alla *naturliga* reaktioner hon skulle kunna få om jag drar ett dåligt skämt så... Så var hennes beteende här ett signifikant bevis för att hon döljer något."

Men det Harry verkligen tänkte var: *Skit också.*

"Han *är* inte död, eller hur?" suckade Harry.

"Mr. Potter..."

"Mörkrets Herre lever. *Naturligtvis* lever han. Det var bara ren optimism som fick mig att ens drömma om något annat. Jag måste ha tappat fattningen totalt, jag vet inte vad jag *tänkte på!* Bara för att *någon* sa att hans kropp bränts till aska, så trodde jag att han var *död!* Jag har uppenbarligen en hel del kvar att lära om verklig *pessimism.*"

"Mr. Potter..."

"Säg åtminstone att det inte finns någon sådan där profetia också..."
Professor McGonagall gav honom fortfarande det där stela leendet. "Ni skämtar!"

"Mr. Potter. Ni ska inte gå runt och leta efter saker att oroa sig för..."

"Tänker ni verkligen säga det till *mig?* Ni måste inse hur jag skulle reagera senare, om jag fick veta först *då* att det faktiskt fanns något jag *borde* ha oroat mig över."

Hennes stela leende vacklade.

Harrys axlar sjönk. "Jag har en hel magisk värld att analysera. Jag har *inte* tid för det här."

Sedan tystnade de båda två, då en man i böljande orange dräkt dök upp på gatan och långsamt passerade dem. Professor McGonagalls ögon följde honom diskret. Harry tuggade hårt på sin läpp, och någon som betraktat honom på nära håll skulle ha sett en liten droppe blod tränga fram.

När den orangeklädda mannen hade passerat långt förbi så talade Harry igen, i ett lågt mumlande. "Tänker ni säga mig sanningen nu, Professor McGonagall? Och försök inte vifta bort det, jag är inte korkad."

"Ni är *elva* år gammal, Mr. Potter." sa hon i en barsk viskning.

“Och därmed bara en halv människa. Förlåt, jag råkade glömma det för en stund.”

“Detta är farliga och viktiga saker! De är *hemliga*, Mr. Potter. Det är en katastrof att ni som fortfarande är ett barn vet ens såhär mycket. Ni får inte berätta för *någon*, förstått? Absolut ingen!”

Som kan hända ibland när Harry var tillräckligt arg, så blev hans blod kallt, istället för varmt, och en fruktansvärd, mörk klarsynthet höljde sig över hans medvetande. Den ritade upp möjliga taktiker och bedömde deras konsekvenser med järnhård realism.

Påpeka att du har rätt att få veta: Misslyckat. Elvaåriga barn har inte rätt att veta något alls, i McGonagalls ögon.

Säga att du inte vill vara vän med henne längre: Misslyckat. Hon värderar inte din vänskap tillräckligt.

Påpeka att du kommer att vara i fara om du inte vet: Misslyckat. Planer har redan gjorts som utgår ifrån att du inte vet något. Det säkra besväret att tänka om, framstår som mycket mindre attraktivt än bara den osäkra risken för att du skulle bli skadad.

Rättvisa och förnuft kommer båda att förlora. Du måste antingen hitta något som du har och hon vill ha, eller något du kan göra som hon fruktar...

Ah.

“Då så, Professorn.” sa Harry med låg, iskall stämma. “Det låter som att jag har något som ni vill ha. Ni kan, om ni vill, berätta sanningen, *hela* sanningen, och i gengäld kommer jag att bevara er hemlighet. Eller så kan ni försöka hålla mig ovetande så att ni kan använda mig som marionett, och i så fall är jag inte skyldig er någonting.

McGonagall stannade till på gatan. Hennes ögon flammade och hennes röst sänktes till ett väsande. “Hur vågar ni!”

“Hur vågar ni!” viskade han tillbaka till henne.

“Ni tänker *utpressa* mig?”

Harrys läppar vred sig. “Jag erbjuder er en *tjänst*. Jag ger er en chans att skydda er dyrbara hemlighet. Om ni vägrar så har jag alla uppenbara motiv att undersöka saken någon annanstans, inte på grund av dig utan för att jag *måste få veta*. Släpp den meningslösa ilskan ni känner gentemot ett barn som ni tror måste lyda er, så kommer ni inse att vilken vettig vuxen som helst hade gjort samma sak! Se det ur mitt perspektiv! Hur skulle ni känna om det var *ER* det handlade om?”

Harry betraktade McGonagall, och studerade hennes tunga andetag. Han insåg att det var dags att lätta lite på trycket, låta henne lugnas en

aning. "Ni måste inte bestämma er just nu." sa Harry i mer normal ton. "Jag förstår om ni vill ha tid att fundera på mitt *erbjudande*... men jag ska varna er om en sak." sa Harry, och hans röst blev kyligare. "Försök inte med den där Obliviation-trollformeln på mig. För ett tag sedan tänkte jag ut en signal, och jag har redan skickat den signalen till mig själv. Om jag upptäcker den signalen och inte *minns* att jag skickat den..." Harry lät sin röst försvagas betydligt.

McGonagalls ansikte ansträngdes av hennes skiftande uttryck. "Jag... har inte tänkt använda Obliviation mot er, Mr. Potter. Men varför *uppfann* ni en sådan signal när ni inte kände till..."

"Jag läste en mugglarbok om Science Fiction och sa till mig själv att tja, *för säkerhets skull*... Och nej, jag tänker inte berätta för dig vad signalen är, jag är inte dum."

"Jag planerade inte att fråga." sa McGonagall. Hon verkade sjunka ihop och in i sig själv, och såg plötsligt ut att vara mycket gammal, och mycket trött. "Det här har varit ett utmattande dag, Mr. Potter. Kan vi skaffa er en koffert, och sedan skicka tillbaka er hem? Jag litar på att ni inte talar om den här saken innan jag haft tid att fundera. Tänk på att det bara är två andra personer i världen som känner till det här, och det är Rektor Albus Dumbledore och Professor Severus Snape."

Så. Ny information; det var ett försoningsoffer. Harry nickade i samtycke, och vände ansiktet framåt. Han började gå igen, och hans blod återfick sakta sin värme.

"Så nu måste jag lista ut ett sätt att döda en odödlig mörk trollkarl." sa Harry och suckade i frustration. "Jag önskar verkligen att ni berättat det *innan* jag började handla."

???

Koffertbutiken var läckrare utstyrd än någon annan affär Harry någonsin varit inne i. Gardinerna var luxuösa och utsökt mönstrade, golvet och väggarna i betsat och polerat trä, och koffertarna tronade på högsäten av elfenben. Försäljaren var iklädd en dräkt av en modell som bara var en aning sämre än Lucius Malfoys, och talade med utsökt, oljig vänlighet till både Harry och Professor McGonagall.

Harry hade ställt sina frågor, och dragits till en träkoffert som såg mycket tung ut. Träet var inte polerad men såg varmt och massivt ut, med ett karvat mönster som föreställde en vaktande drake vars ögon vreds för

att se på den person som närmade sig. Den var trollad för att vara lätt, kunde krympa på befallning, stack ut små kloförsedda tentakler från sin botten och kunde vrida sig mot sin ägare. Det var två lådor på var och en av de fyra sidorna som var och en rymde lika mycket som hela kofferten. Locket hade fyra lås som alla visade olika varianter av koffertens inre. Och – det här var det viktiga – ett handtag i botten som sköts bort och visade en trappa som ledde ner till ett litet, upplyst rum med plats för, vad Harry uppskattade, ungefär tolv bokhyllor.

Om man kunde göra bagage som det här så förstod han inte varför någon brydde sig om att äga ett hus.

Etthundraåtta galleoner. Det var vad en god, lätt begagnad, koffert kostade. Femtio brittiska pund per galleon. Det var tillräckligt för att köpa en begagnad bil. Den skulle vara dyrare än allt Harry någonsin köpt i hela sitt liv. Tillsammans.

Nittiosju galleoner. Det var vad som fanns kvar i påsen med guld som han tillåtit ta ut från Gringotts. Professor McGonagall såg missnöjd ut. Efter en lång dags springande i butiker behövde hon ändå inte fråga Harry hur mycket som fanns kvar i påsen, när försäljaren nämnt sitt pris. Det betydde att att professorn var duktig på huvudräkning. Återigen fick Harry påminna sig om att vetenskaplig analfabetism inte var samma sak som att vara *korkad*.

“Jag är så ledsen, unge man.” sa Professor McGonagall. “Det här är totalt mitt fel. Jag hade gärna erbjudit er att ta med er tillbaka till Gringotts, med banken är stängd för allt utom akutfall nu.”

Harry tittade på henne undrande...

“Nåja.” suckade Professor McGonagall medan hon vände på klacken. “Vi får vända antar jag.”

...hon hade inte tappat fattningen totalt när ett barn vågat sig på att trotsa henne. Hon hade inte blivit glad, men hon hade *tänkt* istället för att explodera av ilska. Det skulle kunna bero på att det fanns en Mörkrets Herre att bekämpa – att hon behövde ha Harry på sin sida. Men de flesta vuxna hade inte varit kapabla till att ens tänka så långt; de skulle inte fundera över framtida konsekvenser över huvud taget om någon med lägre status hade vågrat lyda dem...

“Professorn?” sa Harry.

Häxan vände tillbaka och såg på honom.

Harry tog ett djupt andetag. Han måste vara lite upprörd för att göra det han skulle försöka med nu, inte en chans att han skulle våga göra

det annars. *Hon lyssnade inte på mig*, tänkte han för sig själv. *Jag skulle ha tagit mer guld men hon ville inte lyssna...* Han fokuserade hela sin värld på McGonagall och behovet av att vända den här konversationen efter sin önskan, och sa:

“Professorn, ni trodde att etthundra galleoner skulle vara mer än tillräckligt för en koffert. Det var därför ni inte brydde er om att varna mig förrän det gick ner till nittiosju. Vilket är just en sådan sak som visats i studier – det är vad som händer när folk tror att de ger sig själva en *liten* felmarginal. De är inte tillräckligt pessimistiska. Om det hade varit upp till mig så hade jag tagit ut *två hundra* galleoner, bara för att vara på den säkra sidan. Det fanns gott om pengar i det där valvet, och jag hade kunnat lägga tillbaka det som blev över senare. Men jag trodde inte att ni skulle ha låtit mig göra det. Jag trodde att ni skulle bli arg bara av att jag bad om det. Hade jag fel?”

“Jag antar att jag får erkänna att ni har rätt.” sa Professor McGonagall. “Men unge herrn...”

“Det är den slags saker som är orsaken till att jag har svårt att lita på vuxna.” På något sätt lyckades Harry hålla sin röst stadig. “För de blir arga bara man *försöker* resonera med dem. För dem är det trotsigt och fräckt och att utmana deras högre status. Om man försöker prata med dem så blir de *arga*. Så om jag behövde göra något väldigt viktigt så skulle jag inte kunna lita på er. Även om ni lyssnade med stort deltagande på vad jag sa – för det ingår i rollen om någon vill agera som en engagerad vuxen – så skulle ni aldrig handla annorlunda, ni skulle inte ändra ert beteende över huvud taget på grund av något jag säger.”

Försäljaren betraktade de båda med oförblommerad fascination.

“Jag kan förstå er synvinkel.” sa Professor McGonagall slutligen. “Om jag framstår som för sträng så försök minnas att jag varit elevhemsföreståndare för Gryffindor i vad som känns som många tusen år.”

Harry nickade och fortsatte. “Så. Anta att jag hade ett sätt att få tag på fler Galleoner från mitt valv *utan* att vi går tillbaka till Gringotts, men som skulle riskera min roll som lydigt barn. Skulle jag kunna lita på er i så fall, även om det skulle innebära att ni behövde träda ur rollen som Professor McGonagall för att dra nytta av det?”

“*Vad?*” sa Professor McGonagall.

“Med andra ord. Om jag kunde göra så att den här dagen blev annorlunda, så att vi *inte* tog för lite pengar med oss, skulle det vara okej

även om det skulle innebära att ett barn uppförde sig olydigt mot en vuxen, retrospektivt?”

“Jag... antar...” sa häxan och såg förvirrad ut.

Harry tog fram åsneskinnsputungen och sa: “Elva galleoner ursprungligen från mitt familjevalv.”

Och där fanns guld i Harrys hand.

För ett ögonblick gapade Professor McGonagalls mun vidöppen, sedan slog hon ihop käkarna och hennes ögon smalnade och hon sa ifrån. “Var har ni fått tag på de där...”

“Från mitt familjevalv, som jag sa.”

“Hur?”

“Magi.”

“Det är knappast ett svar!” utbrast Professor McGonagall, och avbröt sig och blinkade till.

“Nej, det är det inte, eller hur? Jag kunde ha påstått att det är för att jag genom experiment lyckats avslöja den verkliga hemligheten bakom hur väskan fungerar och att den faktiskt kan kalla fram saker vart som helst ifrån och inte bara från sin egen insida om man bara frågar på rätt sätt. Men egentligen så kommer de ifrån när jag föll ner i den där guldhögen tidigare, och skyfflade ner några galleoner i min ficka. Alla som förstår pessimism vet att pengar är något man kan behöva snabbt och utan mycket till förvarning. Så är ni arg på mig nu för att ha satt mig upp emot er auktoritet? Eller glad att vi klarade av vårt viktiga uppdrag?”

Försäljarens ögon var stora som tallrikar.

Och den långa häxan stod där, tyst.

“Diciplinen på Hogwarts måste upprätthållas.” sa hon efter nästan en hel minut. “För alla elevers skull. Och det innebär att ni måste lyda och uppföra er väl gentemot alla lärare.”

“Jag förstår, Professor McGonagall.”

“Bra. Då köper vi den där kofferten och sedan åker vi hem.”

Harry kände det som att han ville kräkas, eller jubla, eller svimma eller *någonting*. Det var första gången hans noggranna argumentation hade fungerat på någon, någonsin. Det kanske berodde på att det också var första gången som han hade någon som en vuxen behövde av honom, men ändå...

Minerva McGonagall. +1 poäng.

Harry bugade, och räckte över påsen med guld plus de elva extra

galleonerna till McGonagall. "Tack så hemskt mycket, professorn. Kan ni avsluta köpet åt mig? Jag måste besöka toaletten."

Försäljaren, återigen lismande, pekade mot en dörr i väggen med en dörrknopp av guld. Medan Harry började gå mot den hörde han försäljaren fråga med len stämma: "Vågar jag fråga vem det där var, madam McGonagall? Jag gissar att han tillhör Slytherin – tredje året kanske? Och från en framstående familj, men jag kände inte riktigt igen..."

Ljudet från toalettdörren som slog igen klippte av ljudet av hans röst. Efter att Harry lyckats identifiera låset och tryckt det till sin plats tog han tag i den självrenande handduken och torkade med skakiga händer bort fukten på sin panna. Hela Harrys kropp badade i svett som hade blött ner alla hans mugglarkläder, men det syntes åtminstone inte genom trollkarlsdräkten.

????

Solen började gå ner och det var verkligen sent när de var tillbaka på Den Läckande Kittelns bakgård, det tysta lövbeströdda gränslandet mellan den brittiska trollkarlsvärldens Diagongränd och hela mugglarvärlden. (Med sina idiotiskt nog helt fränkopplade ekonomier.) Harry skulle gå till en telefonkiosk så fort han var på andra sidan. Han behövde uppenbarligen inte vara orolig för att hans bagage skulle bli stulet. Han koffert räknades som ett större magiskt föremål, något som dock de flesta mugglare inte skulle lägga märke till. Det var något man kunde ordna i trollkarlsvärlden om man var beredd att betala lika mycket som för en begagnad bil.

"Då skiljs vi här för ett tag." sa Professor McGonagall. Hon skakade på huvudet i förundran. "Det här har varit den underligaste dagen i mitt liv på... många år. Sedan den dagen jag fick veta att ett litet barn hade besegrat Ni-vet-vem. Jag undrar, nu när jag ser tillbaka på det, om det var världens sista vettiga dag."

Äh, som att hon skulle ha något att klaga på. Tycker hon den här dagen känts överklig? Tänk då på hur jag har haft det.

"Jag var väldigt imponerad av er idag." sa Harry till henne. "Jag borde ha kommit ihåg att säga det högt, jag delade ut poäng åt er och allting."

"Tack, Mr. Potter." sa Professor McGonagall. "Om ni redan hade blivit sorterat in i ett elevhem skulle jag dra av så många poäng att inte ens era barnbarn hade kunnat vinna elevhemspokalen."

“Tack till er professorn.” Det var antagligen för tidigt för att kalla henne för Minnie.

Den här kvinnan kan vara den förnuftigaste vuxna person Harry någonsin hade träffat, trots att hon saknade vetenskaplig skolning. Harry övervägde till och med att erbjuda henne andraplatsen i vad det nu var för grupp han skulle forma för att strida mot Mörkrets Herre. Även om han inte var dum nog att säga det högt. *Men vad skulle vara ett passande namn på en sådan grupp? Dödsäta-ätarna?*

“Vi ses snart igen, när skolan börjar.” sa Professor McGonagall. “Och, Mr. Potter, angående er trollstav...”

“Jag vet vad det är ni kommer fråga.” sa Harry. Han tog ut sin dyrbara trollstav och, med ett djupt sting av inre smärta, vred runt den i sin hand och erbjöd henne handtaget. “Ta det. Jag hade inte tänkt att göra något, inte något alls, men jag vill inte att ni ska ha mardrömmar om att jag spränger huset i bitar.”

Professor McGonagall skakade snabbt på huvudet. “Åh, nej, Mr. Potter! Jag ville bara varna er att inte *använda* er trollstav hemma, eftersom Trolldomsministeriet kan spåra magi från minderåriga, och det är förbjudet att göra utan bevakning.

“Aha.” sa Harry. “Det låter som en klok regel. Jag är glad att trollkarlsvärlden tar den slags saker på allvar.”

Professor McGonagall kisade mot honom. “Ni menar allvar.”

“Ja.” sa Harry. “Jag förstår det. Magi är farligt och reglerna finns där av en god anledning. Det finns vissa andra saker som också är farliga. Jag förstår det också. Kom ihåg att jag inte är korkad.”

“Det är mycket otroligt att jag någonsin skulle glömma det. Tack Harry, det gör mig lite lugnare med att ha anförtrött er med vissa saker. Hejdå för den här gången.”

Harry vände sig om för att gå, in genom den Läckande Kitteln och ut i mugglarvärlden.

När hans hand rörde vid dörrhandtaget hörde han en sista viskning bakom sig.

“Hermione Granger.”

“Va?” sa Harry, fortfarande med handen på dörrhandtaget.

“Leta efter en förstaårselev, en flicka vid namn Hermione Granger, på tåget till Hogwarts.”

“Vem är hon?”

Han fick inget svar, och när han vände sig om var Professor McGonagall redan borta.

???

EFTERVERKNINGAR

Rektor Albus Dumbledore lutade sig fram över sitt skrivbord. Hans gnistrande ögon kisade mot Minerva. "Så, kära du, hur var Harry?"

Minerva öppnade sin mun. Sedan stängde hon sin mun. Sedan öppnade hon munnen igen. Inga ord kom ut.

"Jag förstår." sa Albus allvarligt. "Tack för din rapport, Minerva. Du kan gå nu."

Fotnot 13: I datavetenskap används begreppet naturliga språk om alla språk som talas mellan människor, till skillnad från konstruerade språk som till exempel programmeringsspråk. (Tillbaka)

Fotnot 14: På 1700-talet trodde man att alla brännbara ämnen innehöll ett ämne som försvann när de brann upp. Det ämnet, som vi idag vet inte existerar, kallades för flogiston. (Tillbaka)

Fotnot 15: Begreppet élan vital myntades av filosofen Henri Bergson, Nobelpristagaren i litteratur 1927. Det betyder ungefär "livskraft" och var ett försök att förklara uppkomsten av liv på ett annat sätt än evolutionsteorin. (Tillbaka)

Fotnot 16: Emergens handlar ungefär om att "det hela är större än sina delar". (Tillbaka)

Fotnot 17: Till skillnad från övriga flygplanstillverkare som hittills misslyckats så använde Bröderna Wright en annan metod än att genomföra mer eller mindre slumpmässiga försök. De använde en vindtunnel där de testade olika prototyper, för att undersöka hur vingarna skulle utformas för att få ordentlig lyftkraft. 1903 genomförde de världens första kontrollerade flygning med motor. (Tillbaka)

Fotnot 18: Galileo Galilei levde 1564-1642 i Italien. Han ifrågasatte kyrkans förklaringar till hur världen fungerar och började istället använda vetenskapliga metoder. Han är en av vetenskapens pionjärer. (Tillbaka)

Fotnot 19: Anekdotisk bevisföring innebär ofta att man själv till exempel tycker att man sover bättre i en viss typ av säng, och att det

därmed visar att dessa sängar är bättre än andra för sömnen. Egentligen kan din upplevelse bero på en massa andra saker. Det är därför man i kvantitativ forskning gör stora experiment med många försökspersoner. (Tillbaka)

Fotnot 20: När man replikerar en studie så gör man precis samma experiment som en studie som redan är publicerad, för att se om den ger samma resultat. Gör den det kan man lita mer på resultaten. (Tillbaka)

Fotnot 21: Peer review innebär att andra forskare som är kunniga inom samma område läser och godkänner kvaliteten på en studie innan den får publiceras. (Tillbaka)

Fotnot 22: Vid randomisering slumpar man vilka försökspersoner som ska tillhöra vilken testgrupp. (Tillbaka)

Fotnot 23: Effektstorlek är ett mått på hur "användbar" en statistisk skillnad mellan två grupper är, som tar hänsyn till standardavvikelsen inom varje grupp och därmed hur mycket de två grupperna överlappar varandra. (Tillbaka)

Fotnot 24: Statistisk signifikans betyder att resultaten skiljer sig mot vad man skulle få för resultat om bara slumpen skulle styra. (Tillbaka)

Fotnot 25: "Pet rock" är stenar med påklitrade ögon som såldes med tillhörande hö, låda och skötselråd. (Tillbaka)

Fotnot 26: I JK Rowlings böcker används Quietus för att tysta en folksamling. Här är dess effekt istället att göra en bubbla runt de samtalande personerna, som förhindrar ljud från att komma in och ut. Den trollformeln heter Muffliato i böckerna. (Tillbaka)

Fotnot 27: Richard Feynman är amerikan och gjorde upptäckter inom bland annat kvantfysik. Han fick Nobelpriset i fysik 1965 för just detta. Han har skrivit många kända populärvetenskapliga verk. (Tillbaka)

Fotnot 28: Fotnot: Bayes sats är en modell för att räkna ut sannolikhetsgrad. Läs en kort genomgång från Åbo Akademi, citerad i sin helhet på: <http://www.webcitation.org/6ryatjoBZ> (Tillbaka)

KAPITEL 7

ÖMSESIDIGT UTBYTE

Petunia Evans-Verres' läppar darrade och hennes ögon fylldes med tårar när Harry kramade hennes midja på plattform nio på King's Cross tågstation. "Är du säker på att jag inte ska följa med dig Harry?"

Harry sneglade mot sin pappa Michael Verres-Evans, som såg stereotypiskt bister-men-stolt ut, och såg sedan tillbaka på sin mamma som verkligen såg ganska... förstörd ut. "Mamma, jag vet att du inte gillar trollkarlsvärlden särskilt mycket. Du behöver inte följa mig, jag menar det."

Petunia ryckte till. "Harry, du borde inte oroa dig för mig, jag är din mamma och om du behöver någon som följer dig så..."

"Mamma, jag kommer att vara själv på Hogwarts i flera månader! Om jag inte ens klarar av en tågplattform ensam så är det bättre att vi får reda på det förr än senare så att vi kan ställa in alltihop." Han sänkte rösten till en viskning. "Dessutom, mamma, så älskar alla mig där. Om jag stöter på något problem så behöver jag bara ta av mig mitt pannband." Harry rörde vid träningsbandet som dolde hans ärr. "Och då kommer jag få långt mycket mer hjälp än jag ber om."

"Åh, Harry." viskade Petunia. Hon ställde sig på huk och kramade honom hårt, ansikte mot ansikte, deras kinder vilade mot varandra. Harry kunde känna hennes ojämna andning, och sedan hörde han en dämpad snyftning. "Åh, Harry, jag älskar dig, kom alltid ihåg det."

Det är som att hon är rädd att aldrig se mig mer var tanken som poppade upp i Harrys huvud. Han visste att tanken var sann, men han visste inte varför mamma var så rädd.

Så han gjorde en gissning. "Mamma, du vet att jag inte kommer att råka ut för samma sak som din syster bara för att jag lär mig magi. Eller hur? Jag kommer göra vilken magi som helst som du ber mig om – om jag kan, menar jag – eller om du vill att jag *inte* använder magi hemma alls, så kommer jag följa det också. Jag lovar att jag aldrig kommer låta magin komma emellan oss..."

En hård kram avbröt honom. "Du har ett gott hjärta." viskade hans mamma i hans öra. "Ett väldigt gott hjärta, min son."

Harry kände sig gråtfärdig.

Hans mamma släppte honom och ställde sig upp. Hon tog en näsduk ur sin handväska och med en skakig hand torkade hon bort den rinnande mascaran runt ögonen.

Det var aldrig frågan om att hans pappa skulle följa honom till den magiska sidan av Kings Cross. Pappa hade svårt bara med att titta direkt på Harrys kappsäck. Magi går i släkten, och han pappa kunde inte ens krypa.

Så istället harklade han sig bara. "Lycka till i skolan Harry." sa han. "Tror du att jag köpt tillräckligt med böcker till dig?"

Harry hade förklarat för sin pappa att han det här kanske var hans stora chans att göra något riktigt revolutionerande och viktigt, och Professor Verres-Evans hade nickat och lagt undan sitt extremt pressade schema i två hela dagar för att åka på Den Största Andrahandsbokhandels-råden Någonsin, vilket hade gått genom fyra städer och resulterat i *trettio* lådor med vetenskaplig litteratur. Som nu låg i säkert förvar i källarvåningen i Harrys kappsäck. De flesta hade kostat ett pund eller två, men några hade definitivt *inte* gjort det. Såsom den allra senaste utgåvan av *Handbok i Kemi och Fysik*, och den kompletta utgåvan av *Encyklopedia Britannica* från 1972. Hans pappa hade försökt hålla Harry borta från att se siffrorna på kassornas skärmar, men Harry insåg att hans pappa måste ha spenderat *åtminstone* tusen pund. Harry hade sagt till sin far att han skulle betala tillbaka så fort han listat ut ett sätt att förvandla trollkarlsguld till mugglarpengar, och hans pappa hade bett honom hoppa i en sjö.

Och sedan frågade hans pappa: *Tror du att jag köpt tillräckligt med böcker till dig?* Det var ganska uppenbart vilket svar han ville få.

Harry var lite skrovlig i halsen av någon anledning. "Man kan aldrig få för många böcker." reciterade han familjen Verres motto, och hans pappa böjde sig ner och gav honom en snabb och hård kram. "Men du har

verkligen försökt.” sa Harry och märkte att han var på gränsen till att börja gråta igen. “Det var ett väldigt, väldigt, *väldigt* bra försök.”

Hans pappa rätade på sig. “Så...” sa han. “Kan du se en Plattform Nio och Trekvarts?”

King's Cross tågstation var enorm och fylld av folk, och golv och väggar täcktes av vanlig smutsstänkt kakel. Det var fullt av vanliga människor som var upptagna av sina vanliga sysslor, och som hade vanliga samtal som genererade ett vanligt kraftigt buller. King's Cross hade en Plattform Nio (som de stod på just nu) och en Plattform Tio (precis bredvid) men det fanns ingenting mellan dem förutom en tunn och föga lovande mellanvägg. Ett stort takfönster ovanför släppte in gott om ljus, som lyste upp den totala avsaknaden av Plattform Nio och Trekvarts.

Harry stirrade omkring sig tills hans ögon tårades, medan han tänkte: *Kom igen, trollkarlssyn, kom igen trollkarlssyn.* Men han upptäckte ingenting. Han funderade på att ta fram sin trollstav och vifta med den, men Professor McGonagall hade varnat honom för att använda den. Dessutom – om den återigen skulle börja sända ut regnbågsfärgade gnistor så skulle det kunna leda till att han blev arresterad för att ha tänt en fyrverkeripjäsa inne på en tågstation. Och det byggde på att hans trollstav inte skulle få för sig att göra något helt annat, som att spränga hela King's Cross. Harry hade bara skummat igenom sina skolböcker (även om den snabba översikten var en tillräckligt bisarr upplevelse) i ett snabbt försök att lista ut vilka vetenskapsböcker som skulle köpas under de närmsta 48 timmarna.

Nåväl. Han hade – Harry tittade på sin klocka – en hel timme på sig att lista ut hur man tog sig till tåget. Det här var kanske ett slags IQ-test där de mest korkade barnen inte kunde bli trollkarlar. (Och den extra tid du gett dig själv skulle avgöra din Plikttrogenhet, som var den näst viktigaste faktorn för att lyckas bra i skolan.)

“Jag löser det.” sa Harry till sina väntande föräldrar. “Det är antagligen någon slags testgrej.”

Hans pappa rynkade pannan. “Hm... Du kanske kan titta efter blandade fotsteg på marken som leder till något ställe som verkar helt ologiskt...”

“Pappa!” sa Harry. “Sluta! Jag har inte ens *försökt* komma på något själv än.” Det var dessutom ett väldigt bra förslag, vilket gjorde det ännu värre.

“Förlåt.” sa hans pappa urskuldrande.

“Hm...” sa hans mamma. “Jag tror inte att de skulle göra så mot en elev, tror du? Är du säker på att Professor McGonagall inte sa något?”

“Hon var kanske distraherad.” sa Harry utan att tänka.

“Harry!” väste hans mor och far på samma gång. “Vad har du gjort?”

“Jag, eh...” Harry svalde. “Hörrni vi har inte tid med det här nu...”

“Harry!”

“Jag menar det! Vi har inte tid för det här just nu! För det är en väldigt lång historia och jag måste lista ut hur jag ska ta mig till skolan!”

Hans mamma lade en hand över ansiktet. “Hur allvarligt är det?”

“Jag, eh.” ...*Kan inte prata om det på grund av den nationella säkerheten.*

“Ungefär hälften så så illa som den där gången med vetenskapsprojektet?”

“Harry!”

“Jag, hrm, åh titta, där är några människor som går med en uggle, jag sticker iväg och frågar hur man tar sig in!” Och Harry sprang iväg från sina föräldrar mot en familj vars samtliga medlemmar hade eldigt orange hår. Hans koffert kom hasande efter honom.

Den fylliga kvinnan såg på honom när han närmade sig. “Hej lilla vän. Första gången på Hogwarts? Ron är också ny...” och sedan kikade hon noga på honom. “*Harry Potter?*”

Fyra pojkar, en rödhårig flicka och en uggle svängde runt och stelnade sedan genast till.

“Men *kom igen!*” protesterade Harry. Han hade tänkt att gå under namnet Harry Verres åtminstone tills han var framme på Hogwarts. “Jag köpte ett pannband och allting! Hur kan ni veta att det är jag?”

“Ja.” sa Harrys pappa, som kom fram bakom honom med snabba kliv. “Hur kan ni veta vem han är?” Hans röst avslöjade en viss oro.

“Din bild var med i tidningen.” sa en av två tvillingar med identiskt utseende.

“HARRY!”

“Pappa! Det är inget sådant! Det är för att jag besegrade Mörkrets Herre Ni-vet-vem när jag var ett år gammal!”

“VAD?”

“Mamma kan förklara.”

“VAD?”

“Eh... Michael älskling, det är några saker som jag tänkt att det var bäst att inte besvara dig med förrän nu...”

“Förlåt mig,” sa Harry till den rödhåriga familjen som alla stirrade på honom. “Men det skulle vara till mycket stor hjälp om ni kunde berätta hur man kommer till Plattform Nio och Trekvart *just nu*.”

“Ah...” sa kvinnan. Hon lyfte upp en hand och pekade rakt mot väggen mellan plattformarna. “Gå bara rakt mot skiljeväggen mellan plattform nio och tio. Stanna inte och bli inte rädd om du krokar med den, det är mycket viktigt. Det enklaste är att småspringa lite om man är nervös.”

“Och vad du än gör, så tänk inte på en elefant.”

“George! Ignorera honom Harry, vännen, det finns ingen anledning att inte tänka på en elefant.”

“Jag är Fred mamma, inte George...”

“Tack!” sa Harry och satte igång att springa mot väggen...

Vänta lite, det skulle inte fungera om han inte *trodde på det?*

Det var i sådana här situationer som Harry hatade sin hjärna för att den faktiskt arbetade tillräckligt snabbt för att han skulle inse att det här var ett tillfälle där “rimligt tvivel” var på sin plats, vilket betyder att om han bara hade tänkt från början att han skulle komma igenom väggen så hade det gått, men det var bara det att nu oroade han sig över om han trodde *tillräckligt starkt* på att han skulle lyckas, vilket innebar att han faktiskt tvivlade...

“Harry! Kom tillbaka hit, du har en hel del att förklara!” Det var hans pappa.

Harry blundade och ignorerade allt han någonsin lärt sig om rimligt tvivel och bara ansträngde sig väldigt hårt att tro att han skulle komma igenom väggen och...

...ljudet omkring honom förändrades.

Harry öppnade ögonen och stappade fram tills han lyckades stå rakt. Han kände sig en aning smutsig av att ha ansträngt sig för att försöka tro på något.

Han stod på en ljus plattform utan tak, bredvid ett enormt tåg, fjorton vagnar låg på rad bakom ett massivt scharlakansrött ånglokomotiv med en skorsten som lovade luftkvaliteten en säker död. Plattformen var redan en aning trång av folk (trots att Harry var en hel timme för tidig). Dussintals barn och deras föräldrar svärmade runt bänkar, bord, och olika stånd och försäljare.

Det var helt uppenbart att det inte fanns något sådant här ställe inne på King's Cross, och ingenstans att gömma det på.

Okej. Så antingen (a) har jag teleporterats till nån helt annan plats, (b) de kan vika ihop rumsdimensionen som om det inte var något att prata om, eller (c) de struntar helt enkelt i alla fysikaliska regler.

Det hördes ett hasande ljud bakom honom, och Harry vände sig om och såg att hans koffert hade lyckats följa efter honom, vandrande på sina små kloförsedda tentakler. Uppenbarligen hade hans bagage för detta magiska ändamål även det lyckats uppnå en såpass stark övertygelse att det lyckats komma igenom spärren. Det var faktiskt lite störande nu när han tänkte på det.

En stund senare såg han den yngsta av de rödhåriga pojkarna passera springande genom järnvalvet (järnvalv?). Han drog sin koffert efter sig i ett koppel och kraschade nästan in i Harry. Harry, som kände sig dum för att han stått kvar i landningsområdet, började fort flytta sig därifrån. Den rödhåriga pojken följde efter honom, och högg tag ordentligt i sitt koffertkoppel för att komma ifatt. En sekund senare svävade en vit uggle in genom valvet och satte sig på pojkens ena axel.

"Jisses." sa den rödhåriga pojken. "Är du verkligen Harry Potter?"

Inte det här igen. "Jag har inget logiskt sätt att ta reda på det med säkerhet. Mina föräldrar uppfostrade mig till att *tro* att mitt namn var Harry James Potter-Evans-Verres, och många har sagt att jag ser ut som mina föräldrar, jag menar mina andra föräldrar, men..." Harry rynkade pannan, och insåg något. "Jag vet inte, men vad jag förstår så kan det säkert finnas en trollformel som kan omforma ett barn så det får ett visst utseende."

"Eh, vad sa du grabben?"

Inte på väg till Ravensclaws elevhem förstår jag. "Ja, jag är Harry Potter."

"Jag är Ron Weasley." sa det långa spinkiga fräkniga långnästa barnet, och stack fram en hand som Harry artigt skakade medan de gick. Ugglan gav honom ett underligt uppskattande och hövligt hoande (faktiskt lät det snarare som ett iiiiiih-ljud vilket överraskade Harry).

Vid det här laget insåg Harry risken för en nära förestående katastrof.

"Ett ögonblick." sa han till Ron, och drog ut en av lådorna i sin koffert, den som om han mindes rätt förvarade hans vinterkläder. Det var den, och under sin vinterrock hittade han sedan den tunnaste halsduken han ägde. Harry tog av sig sitt svettband och vek lika snabbt upp halsduken och knöt fast den framför sitt ansikte.

Sedan sköt han in lådan och drog ut en annan, och tog fram en svart trollkarlsdräkt som han krängde över huvudet, nu när han lämnat mugglarterritorium.

“Så.” sa Harry. Ljudet kom ut en aning dämpat genom halsduken som täckte hans ansikte. Han vände sig mot Ron. “Hur ser jag ut? Knäpp, jag vet, men går jag att identifiera som Harry Potter?”

“Eh.” sa Ron. Han stängde munnen, som hade varit öppen. “Inte direkt, Harry.”

“Mycket bra.” sa Harry. “Hur som helst. För att inte förstöra själva orsaken till hela övningen, så ska du från och med nu tilltala mig som...” Verres kanske inte skulle fungera längre. “Mr. Spoo.”

“Okej, Harry.” sa Ron osäkert.

Inte mycket att hämta bakom det pannbenet. “Kalla. Mig. Mister. Spoo.”

“Okej, Mister Spoo...” Ron avbröt sig. “Jag kan inte, det får mig att känna mig korkad.”

Det är inte bara en känsla. “Okej. Välj ett namn *du*.”

“Mr. Cannon.” sa Ron omedelbart. “Som Chudley Cannons.”

“Ah...” Harry visste att han skulle skulle få ångra sig djupt för att han ställde den här frågan. “Vem eller vad är Chudley Cannons?”

“Vilka är Chudley Cannons? Bara det mest briljanta laget i hela Quidditchs historia! Visst, de kom sist i ligan förra året, men...”

“Vad är Quidditch?”

Att fråga detta var också ett misstag.

“Så om jag förstår det här rätt...” sa Harry när det verkade som att Rons beskrivning (med tillhörande handgester) började avta i intensitet. “Att fånga Kvicken är värt *etthundrafemtio poäng?*”

“Ja...”

“Hur många poäng lyckas en sida få ihop under en match om man räknar bort Kvicken?

“Ehm, kanske 150 eller 200 i professionella matcher.

“Det där är helt vrickat. Det går emot varenda tänkbara regel i speldesign. Alltså, resten av spelet låter någorlunda rimligt, typ, för en sport menar jag. Men du säger i princip att alla andra poäng blir i stort sett meningslösa i jämförelse med poängen för att fånga Kvicken. De två sökarna flyger omkring där uppe och letar efter Kvicken, oftast utan att interagera med någon annan, och att först få syn på Kvicken måste till största delen bero på tur...!”

“Det är inte tur!” protesterade Ron. “Du måste få dina ögon att röra sig i rätt mönster...”

“Det är inte *interaktivt*, det finns inget fram- och tillbaka mot den andra spelaren och hur kul kan det vara att titta på någon som är oerhört bra på att röra sina ögon? Och den sökare som har tur svischar fram och fångar Kvicken och gör alla andras arbete meningslöst. Det är som om någon skulle ta ett vanligt spel och smyga in den här meningslösa extrapositionen så att den kan Den Viktigaste Spelaren utan att egentligen behöva blanda sig i det riktiga spelet, eller ens lära sig resten av reglerna. Vem var den första Sökaren, kungens korkade son som ville spela Quidditch men inte kunde förstå reglerna?” Ärligt talat, nu när han tänkte på det, så lät det som en överraskande bra hypotes. Sätt honom på en kvast och säg åt honom att fånga den där glänsande saken...

Rons ansikte trycktes ihop och rynkade hans panna. “Även om du inte gillar Quidditch så måste du inte håna det.”

“Om man inte kan kritisera kan man inte optimera. Jag ger förslag på hur man kan *förbättra* det. Och det är väldigt enkelt. Ta bort Kvicken.”

“De kommer inte ändra spelet bara för att du säger det.”

“Kom ihåg att jag är Pojken-Som-Överlevde. Folk kommer att lyssna på mig. Och om jag lyckas övertala dem om att ändra spelreglerna på Hogwarts så kanske det sprider sig därifrån.”

Ett uttryck av ren skräck syntes i Rons ansikte. “Men, men, om man tar bort Kvicken, hur ska någon veta när spelet slutar?”

“Köp... *en... klocka*. Det skulle vara mycket mer rättvist än att spelet ibland tar slut efter tio minuter och ibland inte är klart förrän efter flera timmar. Och en bestämd tid skulle underlätta för publiken att planera dessutom.” Harry suckade. “Äsch, sluta ge mig den där skräckslagna blicken. Jag kommer antagligen inte att verkligen ta mig tid för att förstöra denna patetiska ursäkt för nationalsport och göra det starkare och smartare i mina ögon. Jag har mycket, mycket, mycket viktigare saker att tänka på.” Harry såg tankfull ut. “Men visst, det skulle inte ta lång tid att skriva ner De Nittiofem Teserna om Kvicken-Reformation och spika upp dem på en kyrkport...”²⁹

“Potter.” sa en släpig pojkröst. “Vad har du över ansiktet, och *vem* är det som står bredvid dig?”

Rons skräckslagna utseende förvandlades till rent hat. “Du!”

Harry vred på huvudet; och det var riktigt nog Draco Malfoy, som kan ha blivit tvingad att ha på sig vanlig skoldräkt, men vägrade upp det med att ha en koffert som verkade minst lika magisk och flera gånger så elegant som Harrys egen. Den var dekorerad med silver och smaragder och vad Harry gissade var familjen Malfoys släktvapen; en vacker huggtandad orm framför två korslagda trollstavar i elfenben.

“Draco!” sa Harry. “Eh, eller Malfoy som du föredrar det men det låter lite mer som att man pratar om Lucius tycker jag. Skönt att se att du verkar må så bra efter, ehm, senast vi sågs. Det här är Ron Weasley. Och jag försöker att resa inkognito så kalla mig, eh.” Harry såg ner på sin dräkt. “Mister Black.”

“Harry!” väste Ron. “Du kan inte använda *det* namnet!”

Harry blinkade. “Varför inte?” Det lät lagom mörkt, som en mystisk världsvan man...”

“Jag skulle säga att det är ett bra namn.” sa Draco. “Men det tillhör det Äldsta och Noblaste huset Black. Jag kallar dig för Mr. Silver.”

“Du ska ge dig iväg från... från Mr. Guld.” sa Ron kallt och tog ett steg framåt. “Han behöver inte prata med sådana som du!”

Harry reste en försonande hand. “Jag kallar mig för Mr. Brons, tack för namnidén. Och, Ron, eh...” Harry kämpade för att hitta ett sätt att säga det här på. “Jag är glad att du är så... engagerad i att försöka skydda mig, men jag har inget större problem med att prata med Draco...”

Det här var tydligen droppen för Ron, som snabbt svängde om mot Harry med ögon som brann av ilska. “Va! Vet du vem det här är?”

“Ja, Ron.” sa Harry. “Du kanske minns att jag kallade honom Draco utan att han behövde presentera sig.”

Draco fnissade. Sedan landade hans ögon på den vita ugglan på Rons axel. “Åh, vad är det här?” sa Draco med en röst fylld av ondska. “Var är rättan som familjen Weasley är så känd för?”

“Begravd på bakgården.” sa Ron kyligt.

“Åh, så sorgligt. Pot.. ah, Mr. Brons, jag borde nämna att familjen Weasley anses ha *den bästa husdjurshistorien någonsin*. Vill du berätta den, Weasley?”

Rons ansikte förvrängdes. “Du hade inte tyckt att det var roligt om det hade hänt din familj!”

“Åh.” spann Draco. “Men det skulle aldrig hända familjen Malfoy.”

Rons händer pressades ihop till knytnävar.

“Nu räcker det.” sa Harry, och lade så mycket tyst auktoritet i rösten

som han kunde. Det var tydligt att vad det här än handlade om, så var det ett smärtsamt minne för den rödhårige pojken. "Om Ron inte vill prata om det, så behöver han inte prata om det, och jag ber dig att inte heller pratar om det."

Draco vände ett förvånat ansikte mot Harry, och Ron nickade. "Det är bra, Harry! Jag menar Mr. Brons. Nu ser du vad han är för slags person. Så säg åt honom att sticka härifrån!"

Harry räknade till tio inuti sitt huvud, vilket för honom var ett mycket snabbt 12345678910 – en gammal vana från när han var i fem och hans mamma gav honom den uppmaningen för första gången, då Harry kommit fram till att det sättet var snabbare och därför borde vara minst lika effektivt. "Jag tänker inte be honom att gå." sa Harry lugnt. "Han är välkommen att prata med mig om han vill."

"Tja, jag tänker inte umgås med någon som umgås med Draco Malfoy." meddelade Ron kallt.

Harry ryckte på axlarna. "Det är upp till dig. *Jag* tänker inte låta någon bestämma vem jag får och inte får umgås med." Tyst skrikande *snälla gå härifrån, snälla gå härifrån.*

Rons ansikte blev uttryckslost av överraskning, som att han verkligen trott att den repliken skulle fungera. Sedan vände sig Ron om, greppade kopplet till sitt bagage och stormade iväg utmed plattformen.

"Om du inte gillade honom..." sa Draco nyfiket. "Varför gick du då inte bara iväg?"

"Ehm, hans mamma hjälpte mig att förstå hur man kom till den här plattformen från King's Cross tågstation, så det var lite svårt säga åt honom att gå iväg. Och det är ju inte som att jag hatar den där Ron." sa Harry. "Jag bara, jag bara..." Harry letade efter ord.

"Du kan bara inte se meningen med att han existerar?" erbjöd sig Draco.

"Ungefär så."

"Hur som helst, Potter... om du verkligen blivit uppfostrad av mugglare..." Draco gjorde han paus, som om han väntade på att Harry skulle förneka det, men Harry sa inget. "...så kanske du inte vet hur det är att vara känd. Människor kommer vilja ta upp all din tid. Du måste lära dig att säga nej."

Harry nickade och såg till att se fundersam ut. "Det låter som ett bra råd."

“Om du försöker att vara trevlig så kommer det sluta med att du ägnar det mesta av din tid åt de mest påträngande personerna. Du har just kommit hit, Potter, så alla kommer att döma dig utifrån vilka de ser dig med, och du vill inte bli sedd tillsammans med sådana som Ron Weasley.”

Harry nickade igen. “Om jag får fråga... hur kände du igen mig?”

“Mister Brons” sa Draco släpigt. “Jag har träffat dig, om du minns. Jag såg någon gå runt med en halsduk runt huvudet och såg extremt löjlig ut. Så jag gissade.”

Harry böjde sitt huvud, han accepterade komplimangen. “Jag är hemskt ledsen för det.” sa Harry. “Jag menar, första gången vi sågs. Det var inte meningen att göra bort dig inför Lucius.”

Draco slog ifrån sig och gav samtidigt Harry en underlig blick. “Jag önskar bara att Far hade kommit när *du* fjäskade för *mig*...” Draco skrattade. “Men jag vill gärna tacka dig för vad du sa till Far. Om det inte vore för det skulle jag haft mycket svårare att förklara mig.”

Harry bugade sig djupare. “Och tack du för att du gav igen med vad du sa till Professor McGonagall.”

“Varsågod. Men en av assistenterna måste ha fått sina vänner att svära på att inte sprida historien, för Far säger att det cirkulerar riktigt konstiga rykten, som att du och jag har hamnat i slagsmål eller något.

“Oj.” sa Harry och ryckte till. “Jag är *hemskt* ledsen...”

“Nej då, vi är vana. Merlin vet att det finns massor av rykten om familjen Malfoy redan.

Harry nickade. “Jag är glad att höra att du inte är i trubbel.”

Draco flinade. “Far har ett, ehm, ett begränsat sinne för humor, men han förstår vikten av att skaffa sig vänner. Det förstår han *mycket väl*. Han har fått mig att upprepa det innan jag gått och lagt mig varje kväll den senaste månaden. ‘Jag ska skaffa vänner på Hogwarts.’ När jag förklarade allt för honom och han förstod vad jag gjort så köpte han en glass till mig.”

Harrys käke föll ner. “*Du lyckades vända det där till att få en glass?*”

Draco nickade, och såg exakt lika självbelåten ut som bedriften förtjänade. “Tja, Far visste vad jag gjorde, såklart. Men det är han som har lärt mig att göra det, och om jag ler på rätt sätt medan jag gör det så blir det en pappa-son-grej och då *måste* han köpa glass till mig. Annars så ger jag honom en slags ledsen min, som att jag tror att jag har gjort honom besviken.”

Harry såg beräknande på Draco, och kände närvaron av en annan mästare. “Du har fått *lektioner* i hur man manipulerar människor?”

“Självklart.” sa Draco stolt. “Jag är en Malfoy. Far hyrde privatlärare åt mig.”

“Wow.” sa Harry. Att läsa Robert Cialdinis *Påverkan*³⁰ kunde knappast mäta sig med det (även om det fortfarande var en jåkligt bra bok). “Din pappa är nästan lika grym som min pappa.”

Dracos ögonbryn höjde sig upp mot taket. “Jaså? Och vad är det *din* pappa gör?”

“Han köper böcker till mig.”

Draco reflekterade över detta. “Det låter inte särskilt imponerande.”

“Man måste se det själv. Hur som helst, jag är glad att få veta det där. När Lucius såg på dig sådär så trodde jag att han tänkte strypa dig.”

“Min far älskar mig verkligen.” sa Draco bestämt. “Det skulle han aldrig göra.”

“Hmm...” sa Harry. Han mindes den svartklädda, vithåriga eleganta varelse som stormat in i genom Madam Malkins och greppat om sin stiliga käpp med silverhandtag som om det var ett dödligt vapen. Det var inte lätt att tänka sig honom som en kärleksfull pappa. “Ta inte det här på fel sätt, men, hur *vet* du det?”

“Va?” Det var uppenbarligen en fråga som Draco inte ställde sig själv särskilt ofta.

“Jag frågar den grundläggande frågan för rationalitet och vetenskaplig metod: Varför tror du det du tror? Vad tror du att du vet och hur tror du att du fått reda på det? Vad får dig att tro att Lucius inte skulle offra dig på samma sätt som han skulle offra allt annat för att få makt?”

Draco kastade ytterligare underlig blick mot Harry. “Vad exakt vet *du* om Far?”

“Ehm... ledamot i Wizengamot, ledamot i Hogwarts styrelse för Vårdnadshavare, har minister Fudges öra och lika stort förtroende som honom, antagligen ett gäng pinsamma foton på Fudge, den mest framstående förespråkaren för renblodighet nu när Mörkrets Herre är borta, tidigare Dödsätare som visade sig ha Mörkrets märke men kom undan genom att hävda att han stod under Imperiusförbannelsen, vilket var skrottretande orimligt att i princip alla visste det... ond med stort O och född mördare... Jag tror det var allt.”

Dracos ögon smalnade till tunna springor. “McGonagall berättade det för dig, eller hur.”

“Nej, hon ville inte säga ett ord till mig om Lucius efteråt, förutom

att jag skulle hålla mig borta ifrån honom. Så under Incidenten i Trolldrycksaffären, när Professor McGonagall var upptagen mer att skrika på butiksinnehavaren och försöka få allt under kontroll, så tog jag tag i en av kunderna och frågade den personen om Lucius.”

Dracos ögon var stora igen. “Gjorde du verkligen det?”

Harry gav Draco en förbryllad min. “Om jag ljög första gången så skulle jag inte säga sanningen bara för att du frågar mig en gång till.”

Det blev en stunds tystnad medan Draco tog in detta.

“Du kommer så totalt hamna i Slytherin.”

“Jag kommer så totalt komma in i Ravenclaw, tack så mycket. Jag vill bara ha makt för att få tag på böcker.

Draco fnissade. “Visst. Men i alla fall... för att svara på din fråga...” Draco tog ett djupt andetag och såg allvarlig ut. “Far missade en omröstning i Wizengamot för min skull en gång. Jag flög på en kvast och ramlade ner och bröt en massa revben. Det gjorde verkligen ont. Jag hade aldrig haft så ont tidigare och jag trodde att jag skulle dö. Så Far missade den där jätteviktiga omröstningen för att han satt bredvid min säng på St. Mungos och höll min hand och lovade mig att allting skulle bli bra.”

Harry tittade bort och kände sig obekväm. Och sedan, med stor viljestyrka, tvingade han sig att se tillbaka på Draco. “Varför berättar du det för mig? Det verkar ganska... privat...”

Draco gav Harry en allvarlig blick. “En av mina privatlärare sa en gång att människor skapar nära vänskaper genom att veta privata saker om varandra, och orsaken till att de flesta inte skaffar nära vänner är att de är för generade för att våga dela med sig av verkligt viktiga saker om sig själva.” Draco sträckte inbjudande ut sina handflator. “Din tur?”

Att veta att Dracos hoppfulla ansiktsuttryck antagligen var inövat genom månader av träning gjorde det inte mindre effektivt, observerade Harry. Eller det gjorde det faktiskt mindre effektivt, men tyvärr inte helt ineffektivt. Detsamma kunde sägas om Dracos smarta utnyttjande av tendensen att människor känner press att ge något tillbaka för oombedda gåvor. En teknik som Harry läst om i sin bok om socialpsykologi. (Ett experiment hade visat att en kravlös gåva på fem dollar var dubbelt så effektivt som ett löfte om femtio dollar för att få människor att fylla i enkäter.) Draco hade gett honom en kravlös gåva i form av förtroende, och erbjöd nu Harry att visa samma tillit tillbaka. Harry kände sig pressad på riktigt. Att vägra, var Harry säker på, skulle mötas av en ledsen, besviken

blick. Och kanske en gnutta förakt som indikerade att Harry precis hade sjunkit i poängligan.

“Draco.” sa Harry. “Bara så du vet så vet jag exakt vad du gör just nu. Mina egna böcker kallar det för Reciprocitetsprincipen och de berättar om att om man ger någon en ren gåva på två siklar så är det dubbelt så effektivt för att få den att göra det man vill...” Harry tystnade.

Draco såg ledsen och besviken ut. “Det var inte menat som ett trick, Harry. Det är ett äkta sätt att bli vänner på.”

Harry höll upp en hand. “Jag sa inte att jag inte skulle svara. Jag behöver bara tid att välja ut något som är privat men lika ofarligt. Vi kan säga... jag ville att du skulle förstå att jag inte kan luras att rusa in i saker.” En kort stund reflekterande kunde ta en långt i kampen för att ta udden av makten hos en hel del reciprocitetstekniker, när man väl lärt sig att känna igen dem för vad de var.

“Okej.” sa Draco. “Jag väntar tills du kommit på något. Och snälla ta av den där halsduken när du berättar.”

Enkelt men effektivt.

Och Harry kunde inte undgå att lägga märke till hur klumpigt, pinsamt och oelegant hans försök att: motstå manipulation/rädda ansiktet/framstå som viktig, hade varit jämfört med Dracos. *Jag skulle verkligen behöva de där lärarna.*

“Okej.” sa Harry efter ett tag. “Här kommer mitt.” Han såg sig om och rullade tillbaka halsduken upp över sitt ansikte, så att hela ansiktet syntes förutom ärret. “Ehm... det låter som att du verkligen kan förlita dig på din pappa. Jag menar... om du pratar med honom seriöst så kommer han alltid lyssna på dig och ta dig seriöst.”

Draco nickade.

“Ibland.” sa Harry och svalde hårt. Det här var överraskande svårt, men det var också meningen. “Ibland önskar jag att min egen pappa var som din.” Harrys ögon flög bort från Dracos ansikte, mer eller mindre automatiskt, och sedan tvingade Harry sig själv att titta på Draco igen.

Sen slog det Harry *vad i hela världen* han just sagt, och han lade snabbt till: “Inte för att jag skulle vilja att min pappa var ett viljelöst instrument för döden som Lucius, jag menar bara ta mig på allvar...”

“Jag förstår.” sa Draco med ett leende. “Så... känns det inte som att vi är lite närmare att bli vänner nu?”

Harry nickade. “Ja. Det gör det faktiskt. Eh, ta inte illa vid dig, men jag

kommer att ta på mig min förklädnad igen, jag vill verkligen inte behöva hantera...”

“Jag förstår.”

Harry rullade ner halsduken över ansiktet.

“Min far tar alla sina vänner seriöst.” sa Draco. “Det är därför han har så många vänner. Du borde träffa honom.”

“Jag ska tänka på det.” sa Harry med neutral röst. Han skakade på huvudet i förundran. “Så du är hans ömma punkt. Hmm.”

Nu gav Draco Harry en *mycket* underlig blick. “Ska vi ta något att dricka och leta upp någonstans att sitta?”

Harry insåg att han stått på samma ställe alldeles för länge, och sträckte på sig. “Visst.”

Plattformen började bli full nu, men det fanns fortfarande ett lugnare område på andra sidan från det röda ångloket. På vägen passerade de ett stånd där en flintskallig man med stort skägg erbjöd dagstidningar, serieböcker och uppallade neongröna burkar.

Försäljaren lutade sig faktiskt tillbaka och drack ur en av de neongröna burkarna just precis då han fick syn på den prydliga och eleganta Draco Malfoy komma närmare tillsammans med en mystisk pojke som såg fruktansvärt löjlig ut med en halsduk virad om huvudet. Det fick försäljaren att brista ut i en hostattack mitt i en klunk, och dreggla neongrön vätska i skägget.

“Ursäkta.” sa Harry. “Men vad *är* det där egentligen?”

“Komik-te.” sa försäljaren. “Om du dricker det så kommer det automatiskt innebära att något överraskande händer som får dig att spilla på dig själv eller någon annan. Men den är förtrollad att försvinna bara några sekunder senare...” Och det syntes faktiskt att fläcken i mannens skägg redan höll på att försvinna.

“Så lustigt.” sa Draco. “Så helt otroligt lustigt. Kom, Mr. Brons, vi går och letar efter en annan...”

“Vänta.” sa Harry.

“*Men kom igen!* Det är bara barnsligt!”

“Nej. Jag är ledsen Draco men jag måste undersöka det här. Vad händer om jag dricker Komik-te medan jag gör mitt bästa för att hålla konversationen helt seriös?”

Försäljaren log mystiskt. “Vem vet? En vän går förbi i en grodkostym? Något oväntat kommer definitivt att hända, det måste det.”

“Nej. Jag är ledsen. Jag kan inte tro på det. Det gör så mycket våld på min redan så påpucklade ansträngning för att inte misstro saker, på så många nivåer att jag inte ens har ett språk att beskriva det med. Det finns... det finns *inte en chans* att en jäkla läsk kan manipulera verkligheten så att det skapas *komiska upplägg*. I så fall ger jag upp och drar mig undan till Bahamas...”

Draco stönade. “Ska vi verkligen göra det här?”

“Du behöver inte dricka det men jag *måste* undersöka det. Måste! Vad kostar den?”

“Fem knutningar per burk.” sa försäljaren.

“Fem knutningar? Man kan sälja verklighetsmanipulerande läsk för fem knutningar burken?” Harry stoppade ner handen i sin väska och sa: “Fyra siklar och fyra knutningar.” och slog ner dem i disken. “Två dussin burkar tack.”

“Jag tar också en.” suckade Draco och började famla efter sina fickor. Harry skakade sitt huvud snabbt. “Nej, jag tar hand om det här. Det räknar inte som en tjänst ens, för jag vill se om det fungerar på dig också.” Han tog en burk från högen som nu stod på disken och kastade den till Draco och började sedan mata sin väska. Väskans Öppnande Gap svalde burkarna med små efterföljande rapläten, som inte precis hjälpte Harry att återfå tron på att han någon gång skulle hitta en rationell förklaring till allt det här.

Tjugotvå rapar senare höll Harry sitt sista inköp i handen. Draco såg på honom med förväntansfull min. De drog upp flärparna samtidigt.

Harry rullade upp halsduken för att göra munnen fri, och sedan lutade de sina huvuden bakåt och drack Komedi-teet.

Det smakade på något sätt ljust grönt – extra bubbligt och limeigare än lime.

Förutom det så hände ingenting.

Harry tittade på försäljaren som betraktade dem välvilligt.

Okej. Om den här snubben just tog tillvara på en naturlig incident för att sälja tjugofyra burkar av ingenting till mig, så kommer jag att ge honom en applåd för hans kreativa entreprenörssjäl, och sedan döda honom.

“Det händer inte alltid just med en gång.” sa försäljaren. “Men det är garanterat att det händer en gång per burk, annars blir det pengarna tillbaka.”

Harry tog ännu en djup klunk.

Ännu en gång så hände ingenting alls.

Jag borde kanske tömma hela på en gång så fort som möjligt... och hoppas att min mage inte exploderar av all kolsyra, eller rapar medan jag dricker...

Nej, han hade råd att ha åtminstone lite tålamod. Men ärligt talat, Harry kunde inte förstå hur det skulle kunna fungera. Man kan inte gå fram till någon och säga "Nu ska jag överraska dig!" eller "Och nu kommer jag berätta poängen i den här vitsen, och det kommer bli jättekul!". Det förstör överraskningseffekten. Så som Harry förberedde sig nu skulle Lucius Malfoy kunna passera förbi i ballerinaklänning utan att det skulle få honom att spilla eller spotta ordentligt. Vad för flippat knep skulle universum försöka hosta upp den här gången?

"Vi sätter oss ner i alla fall." sa Harry. Han förberedde sig inför att svepa ännu en burk och gick mot sittplatserna en bit längre bort. Det vred honom i rätt vinkel för att se sig om och upptäcka den bit av ståndets tidningsställ som vigdes åt en dagstidning som hette *The Quibbler*, som pryddes av följande rubrik:

POJKEN SOM ÖVERLEVDE GÖR DRACO MALFOY GRAVID

"Gah!" skrek Draco medan lysande grön dryck sprutade över hela honom från Harrys håll. Draco vände sig om med brinnande ögon och tog tag i sin egen burk. "Du ditt mugglarblod! Får se vad du själv tycker om att bli spottad på!" Draco tog en rejäl klunk ur sin burk just då han fick syn på rubriken.

I ren reflex försökte Harry skydda sitt ansikte när duschen av läsk kom emot honom. Tyvärr använde han handen med Komedi-te åt att skydda sig, vilken gjorde att han spillde ut det resterande innehållet över sin axel.

Harry stirrade på burken i sin hand även när han börjat hosta och sluddra och den gröna färgen började försvinna från Dracos kläder.

Sedan såg han upp och stirrade på tidningsrubriken.

POJKEN SOM ÖVERLEVDE GÖR DRACO MALFOY GRAVID

Harrys läppar öppnades, och sa: "Blub, blub, blub, blub..."

Alltför många rivaliserande invändningar. Det var problemet. Varje gång Harry försökte säga "Men vi är bara elva!" så kom invändningen

“Men män kan inte bli gravida!” och krävde högst prioritet, och blev sedan i sin tur överkörd av “Men det är ingenting mellan oss, på riktigt!”.

Sedan såg Harry ner på burken i sin hand igen.

Han kände djup önskan att springa och skrika lungorna ur kroppen tills de kollapsade av syrebrist, och det enda som stoppade honom var att han läst en gång att fullständig panik var tecken på ett särdeles viktigt vetenskapligt problem.

Harry morrade och kastade bryskt burken i en papperskorg i närheten, och stolpade tillbaka till varuståndet.

“En *The Quibbler*, tack.” Harry betalade ytterligare fyra knutningar, fick upp en ny flaska Komedi-te från sin väska och gick mot picknick-området tillsammans den ljushåriga pojken, som stirrade på sin egen burk med ett uttryck av ren beundran.

“Jag tar tillbaka det där.” sa Draco. “Den var rätt bra.”

“Du, Draco, vet du vad jag tror är ett ännu bättre sätt att bli vänner på än att utbyta hemligheter? Att mörda.”

“Jag har en lärare som säger det.” medgav Draco. Han stack in sin hand i dräkten och kliade sig med en lätt rörelse. “Vem tänker du på?”

Harry dängde *The Quibbler* hårt i picknickbordet. “Killen som kom på den här rubriken.”

Draco stönade. “Inte en kille. En flicka. En *tioårig* flicka, kan du tänka dig? Hon blev galen när hennes mamma dog, och hennes pappa, som äger den här tidningen, är övertygad om att hon är en sierska. Så när han inte vet något så frågar han Luna Lovegood, och tror på *allt* hon säger.”

Utan att riktigt tänka på det pyste Harry upp locket på sin nästa burk med Komedi-te och var på väg att dricka. “Skojar du med mig? Det är till och med värre än mugglarjournalistik. Det trodde jag var fysiskt omöjligt.”

Draco morrade. “Hon har någon slags pervers fixering vid familjen Malfoy också och hennes pappa är politisk motståndare till oss så han trycker varenda ord. Så snart jag blivit tillräckligt gammal tänker jag våldta henne.”

Grön vätska sprutade ur Harrys näsborrar och sögs upp av halsduken som fortfarande täckte den delen av ansiktet. Komik-te och lungor är ingen bra kombination, och Harry ägnade de följande fem sekunderna åt att hosta febrilt.

Draco tittade skarpt på honom. “Något som är fel?”

Det var vid den här punkten som Harry plötsligt insåg att (a) ljuden

från tågplattformen hade förvandlats till ett suddigt vitt brus ungefär samtidigt som Draco hade kliat sig innanför dräkten, och (b) när han hade pratat om att begå mord så var det exakt en person i konversationen som trott att de skämtade.

Förstås. Eftersom han framstår som ett så vanligt barn. Och han är ett vanligt barn, han är precis hur man kan förvänta sig att en typisk pojke är om Darth Vader är hans högt vördade pappa.

“Hm, ja...” hostade Harry fram. Åh gud hur skulle han ta sig ur den här knipan. “Jag var bara överraskad över hur villig du var att diskutera det så öppet, du verkade inte orolig över att bli tagen eller något sånt.”

Draco fnös. “Skojar du? *Luna Lovegoods* ord mot mitt?”

Kornblixtar och tyfoner. “Det finns ingen form av magisk lögn-detektor förstår jag?” Eller DNA-testning... ännu.

Draco såg sig omkring. Hans ögon smalnade. “Just det, du vet ingenting. Jag ska berätta för dig, jag menar, hur det verkligen fungerar, precis som om du redan tillhörde Slytherin och ställde den frågan till mig. Men du måste lova att inte berätta om det.”

“Jag lovar.” sa Harry.

Domstolarna använder Veritaserum, men det är ett rent skämt egentligen, du låter dig bara bli Oblivierad innan du vittnar och sen påstår du att den andra personen har blivit Minnes-Förtrollad med ett falskt minne. Om du är en helt vanlig människa kommer domstolen förstås anta att det som hänt är en Obliviering och inte Falsa Minnen-Trollformeln. Men domstolen har omdöme nog att göra skillnad på person och person, och om *jag* är inblandad så handlar det om en nobel släkts heder så det skickas vidare till Wizengamot, där Far har kontroll över omröstningarnas resultat. Och när jag bedömts som oskyldig måste familjen Lovegood ersätta mig för att de befläckt min heder. Och de vet redan från början att det är så det skulle gå, så de skulle helt enkelt hålla käften.”

Kalla kårar kröp genom Harry, en kyla som förde med sig tydliga instruktioner om att hålla sin röst och sitt ansiktsuttryck helt normalt. *Anteckning: Störta regeringen i den brittiska trollkarlsvärlden så fort möjlighet uppstår.*

Harry hostade igen för att kunna prata. “Draco, snälla, snälla, *snälla*, ta inte det här på fel sätt, jag kommer inte säga något, men du sa själv att jag skulle kunna bli en slytherin och jag frågar bara av intresse. Vad skulle teoretiskt sett hända om jag vittnade om att jag hört dig planera det?”

“Om jag hade varit någon annan än en Malfoy, så hade jag fått

problem.” sa Draco självbelåtet. “Men eftersom jag är en Malfoy... Far har majoriteten av rösterna. Och efteråt skulle han krossa dig. Tja, kanske inte så lätt, du är ju Pojken som överlevde, men Far är ganska duktig på sådana saker.” Draco rynkade pannan. “Dessutom, det var du som pratade om att mörda henne, varför var inte du rädd att jag skulle vittna emot dig när det visar sig att hon dött?”

Åh, hur kunde min dag gå såhär fel? Harrys mun rörde sig redan snabbare än han kunde tänka. “Det var när jag trodde att hon var äldre! Jag vet inte hur det fungerar här, men i mugglarvärlden så blir domstolarna väldigt mycket mer upprörda om någon dödat ett barn...”

“Det låter rimligt.” sa Draco, som fortfarande såg lite misstänksam ut. “Men hur som helst, det är alltid smartast att se till att aurorerna inte upptäcker det över huvud taget. Om vi är försiktiga och bara gör sådant som läke-trollformler kan fixa, så kan vi bara Obliviera henne efteråt och göra samma sak igen veckan efter.” Sedan fnissade den blonda pojken. Ett ungdomligt, gällt ljud. “Fast tänk dig bara om hon skulle säga att hon utsatts för Draco Malfoy och Pojken som överlevde. Inte ens Dumbledore skulle tro henne!”

Jag tänker slita isär din patetiska lilla magiska rest från Den Mörka Tiden till bitar som är mindre än atomerna den består av! “Förresten, skulle vi kunna avvakta med det? Nu när jag vet att den som kom på rubriken är en flicka som är ett år yngre än jag själv, så har jag kommit på en annan slags hämnd.”

“Mhm? Berätta.” sa Draco och började ta en ny klunk av sitt Komik-te.

Harry visste inte om förtrollningen fungerade mer än en gång per burk, men han visste att han kunde komma undan anklagelserna, så han planerade tidpunkten exakt:

“Jag tänkte att en dag kommer jag att gifta mig med henne.”

Draco gav ifrån sig ett läskigt spray-liknande ljud och började läcka grön vätska ur mungiporna, som en söndrig bilkylare. “Är du galen?”

“Raka motsatsen. Jag är så allvarlig att det bränner som is.”

“Du har underligare smak än en Lestrage.” sa Draco, och lät en aning beundrande. “Och jag antar att du vill ha henne helt för dig själv, eller?”

“Japp. Jag kan vara skyldig dig en tjänst för det...”

Draco viftade bort det. “Nej då, du kan få det gratis.”

Harry såg ner på burken i sin hand. Kylan tog fäste i hans blod. Charmerande, glad, generös med tjänster till sina vänner. Draco var ingen psykopat. Det var den sorgliga och hemska delen med att känna till mänsklig psykologi tillräckligt mycket för att veta att Draco *inte* var ett monster. Det har funnits tiotusentals samhällen genom världshistorien där en konversation som denna kunnat uppstå. Nej, världen hade sannerligen varit en mycket annorlunda plats om det behövdes en *ond mutant* för att få fram de saker Draco sagt. Det var egentligen enkla saker. Väckligt mänskliga. Den naturliga utgångspunkten, om inget annat påverkat. För Draco var hans fiender inte människor.

Och i den långsamma tiden i detta långsamma land, i mörkret innan gryningen för Den Upplysta Tiden, så tar sonen till en mäktig och högstående individ för givet att han står över lagen. Åtminstone när det gäller någon liten flicka från en lågstatusfamilj. Det fanns platser i mugglarvärlden där det fungerade likadant. Länder där personer från ädla familjer fortfarande tänkte så. Och ännu värre, länder där det inte bara var de som hade den uppfattningen. Det var likadant med att alla tider och platser som inte sprungit i direkt nedstigande led från upplysningstiden. Ett led som, vad det verkade, inte riktigt nått den brittiska trollkarlsvärlden, trots den kulturella inblandningen av föremål som läskburkar.

Och om Draco inte ändrar sig om att hämnas, och jag inte kastar bort min egen möjlighet till lycka genom att gifta mig med någon fattig knäpp flicka, så är det enda jag gjort att köpa tid. Och antagligen inte särskilt mycket heller...

För en enda flicka. Inte för andra.

Jag undrar hur svårt det skulle vara att bara göra en lista över alla de mäktigaste renblods-förespråkarna och döda dem.

Det var exakt vad man försökt göra under Franska Revolutionen, mer eller mindre. Göra en lista över motståndare till utvecklingen och beröva dem på allt ovanför nacken. Om Harry mindes rätt så hade det inte blivit särskilt lyckat. Han borde kanske damma av några av de där historieböckerna som hans pappa köpt åt honom, för att ta reda på om det som gått fel under Franska Revolutionen skulle vara lätt att undvika.

Harry såg upp mot skyn och den bleka formen av månen som syntes bakom den molnfria himlen denna morgon.

Så världen är en hemsk plats och galen och bristfällig, och elak och blodig och mörk. Är det något nytt? Du har åtminstone alltid vetat om det...

“Värst vad du ser allvarlig ut.” sa Draco. “En gissning. Dina mugglarföräldrar har sagt att sådana här saker är dåliga.”

Harry nickade, han litade inte på sin röst.

“Tja, som Far säger. Det finns fyra elevhem, men i slutändan tillhör alla antingen Slytherin eller Hufflepuff. Om du bestämmer dig för att alliera dig med familjen Malfoy bakom kulisserna... med vår makt och vårt rykte... du skulle komma undan med saker som inte ens jag skulle lyckas med. Vill du testa ett tag? För att se hur det är?

En listig liten orm. Elva år gammal och lockar redan på sina offer.

Harry tänkte. Övervägde. Valde sitt vapen. “Draco, kan inte du förklara allt det här med renblodighet för mig ordentligt? Jag är ju ganska ny.”

Ett brett leende drog sig ut mot sidorna på Dracos ansikte. “Du borde verkligen träffa Far och fråga *honom*, han är vår ledare.”

“Ge mig trettio-sekundersförklaringen.”

“Okej.” sa Draco. Han drog ett djupt andetag och hans röst sänktes en aning. “Våra krafter har försvagats, generation för generation, i samband med att smutsskallarnas förorening på blodet ökat. Sedan Salazar och Godric och Rowena och Helga en gång i tiden skapade Hogwarts och dess krafter, och skapade Låset och Svärdet och Diademet och Bägaren så har ingen trollkarl överglänsat dessa forna tiders magiker. Vi tynar bort. All magi kommer att ta slut och kvar blir bara mugglare, när vi korsar oss med deras avkommor och tillåter ynkar att leva. Om vi inte får förorenandet i schack kommer våra trollstavar att brytas och alla våra kunskaper försvinna, Merlins arvslinje tar slut och blodet från Atlantis förloras. Våra barn kommer få skrapa i jorden för att överleva, som om de vore mugglare, och världen kommer att täckas av mörker för evigt.” Draco tog en ny klunk läsk och såg nöjd ut. För hans del verkade detta vara all förklaring som behövdes.

“Övertygande.” sa Harry, och menade det deskriptivt snarare än normativt. Det var ett standardmönster: Fallet från paradiset, vikten av att vakta den rena rest som fanns kvar mot kontaminering, historien pekade uppåt medan framtiden bara gick nedåt. Och det mönstret hade också *mot...* “Jag måste rätta dig på en punkt dock. Din information om mugglare är lite förlegad. Vi skrapar inte exakt i jorden längre.”

Dracos huvud snodde snabbt runt. “*Va? Vad menar du med vi?*”

“Vi. Forskarna. Francis Bacons arvslinje och blodet från

Upplysningen. Mugglare sitter inte och gråter över att de inte har trollstavar. Vi har våra egna styrkor nu, med eller utan magi. Om alla era krafter försvinner så har vi alla gått miste om något mycket värdefullt, eftersom er magi är den enda ledtråd vi har till hur universum egentligen fungerar – men du skulle inte behöva gräva i marken. Era hus skulle fortfarande vara svala på sommaren och varma på vintern, det skulle fortfarande finnas läkare och medicin. Vetenskap kan hålla dig vid liv om magin tar slut. Det skulle vara en tragedi, men inte bokstavligt talat slutet på all världens ljus. Bara så du vet.”

Draco hade backat flera steg och hans ansikte var fullt av en blandning mellan skräck och misstro. “*Vad i Merlins namn pratar du om, Potter?*”

“Kom igen, jag lyssnade på din berättelse, då kan väl du lyssna på min?” Aj, klumpigt. Men Draco slutade faktiskt att backa och verkade lyssna.

“Hur som helst.” sa Harry. “Jag menar att du inte verkar ha lagt märke till vad som pågår i mugglarvärlden.” Antagligen på grund av att trollkarlsvärlden verkade betrakta resten av jorden som ett slumområde, som förtjänade lika mycket medieutrymme som *Financial Times* brydde sig om de vardagliga svåra plågorna för befolkningen i Burundi. “Okej, snabb kontroll. Har trollkarlar någonsin varit på månen? Du vet, den där?” Harry pekade mot det gigantiska, avlägsna klotet.

“*Va?*” sa Draco. Det var ganska tydligt att tanken aldrig slagit pojken. “Åka till... det är bara en...” Hans finger pekade mot den lilla bleka saken på himlen. “Man kan inte använda Spöktransferens till en plats som ingen har varit på, och hur skulle någon kunna ta sig till månen *första gången?*”

“Vänta.” sa Harry till Draco. “Jag vill visa en bok som jag tog med mig, jag tror att jag minns vilken låda jag lade den i.” Och Harry ställde sig upp och hukade sig ner och klämde sig nerför stegen som ledde till källarvåningen, drog ner stegen och hävde upp en låda ur en annan låda, höll på att nästan hantera sina böcker en aning respektlöst, ryckte bort locket på lådan och lirkade snabbt men försiktigt ut en hög med böcker.

(Harry hade ärvt den icke-magiska förmågan hos släkten Verres, att komma ihåg vara alla hans böcker låg efter att ha sett dem bara en gång. Vilket var en aning mystiskt med tanke på att det inte fanns något genetiskt band.)

Han rusade tillbaka upp för stegen och tryckte tillbaka den i kofferten

med hälen. Och flämtande bläddrade han bland sidorna i en bok tills han hittade bilden han ville visa Draco.

Den med det vita, torra landskapet, fyllt med kratrar, och människorna i sina dräkter, och den blå-vita globen hängande över alltihop.

Den bilden.

Den bilden. Om bara ett av alla världens foton skulle överleva skulle det vara det.

“Det där.” sa Harry med trevande röst för han kunde inte riktigt hejda stoltheten från att sippra igenom. “Det är så jorden ser ut från månen.”

Draco lutade sig långsamt över boken. Det syntes ett underligt uttryck i hans unga ansikte. “Om det där är ett äkta fotografi, varför rör det inte på sig?”

Rör sig? Åh. “Mugglare kan göra bilder som rör sig men de behöver en större låda för att visa dem, de kan inte få plats med dem på vanliga boksidor ännu.”

Dracos finger rörde sig över en av dräkterna. “Vad är det där?” Hans röst började vackla.

“Det är människor. De har dräkter på sig som täcker hela deras kroppar och ger dem luft, för det finns ingen luft på månen.”

“Det är omöjligt.” viskade Draco. Hans ögon var fulla av skräck och ren förvirring. “Ingen mugglare skulle någonsin kunna göra det. *Hur...*”

Harry tog tillbaka boken, och vände bladen tills han hittade det han letat efter. “Det här är en rymdfärja som åker uppåt. Elden trycker den högre och högre, tills den kommer till månen.” Han bläddrade igen. “Här är en rymdraket på marken. Den lilla pricken bredvid är en människa.” Draco flämtade. “Att åka till månen kostar motsvarande... antagligen runt tusen miljoner galleoner.” Draco tappade andan. “Och det krävdes... troligen fler människor än vad det bor i brittiska trollkarlsvärlden.” Och när de kom fram lämnade de ett plakat där det stod “Vi kom för fred, för hela mänskligheten.” Men du är nog inte redo att höra de orden än, Draco Malfoy...

“Du talar sanning.” sa Draco långsamt. “Du skulle inte ha ljugit ihop en hel bok bara för det här... Och jag kan höra det på din röst. Men... men...”

“Hur, utan trollstavar och magi? Det är en lång historia, Draco. Vetenskap fungerar inte på samma sätt som när man svingar trollstavar och uttalar besvärjelser. Det fungerar genom att förstå hur universum fungerar på en så djup nivå att du vet precis vad du behöver göra för

att få universum att göra vad du vill. Om magi är som att kasta Imperioförbannelsen på någon för att få den att lyda dig, så är vetenskap att känna personen så väl att du kan övertyga den om att det var personens egna idé hela tiden. Det är mycket svårare än att vifta med ett trollspö, men det fungerar där trollstaven inte gör det, precis som att när Imperioförbannelsen inte längre fungerar så kan du fortfarande försöka att övertala personen istället. Vetenskapen har vandrat från generation till generation. Du måste vara väldigt säker på vad du gör när du sysslar med vetenskap, och när du verkligen förstått något så kan du förklara det för någon annan. De största vetenskapsmännen för ett sekel sedan – de mest framstående namnen, som man ännu talar om med vördnad – deras kraft är som ingenting jämfört med dagens vetenskapsmän. Det finns ingen motsvarighet i vetenskapen till de förlorade konster som byggde upp Hogwarts. I vetenskap ökar kraften för varje år. Och vi börjar förstå och spåra upp hemligheterna bakom livet och det som ärvs ner i våra kroppar. Vi kommer att kunna undersöka just det blod du talar om, och se vad det är som gör dig till trollkarl. Och inom en eller två generationer kommer vi kunna påverka det blodet för att göra alla era barn till mäktiga trollkarlar de med. Så, du kan se att era problem inte är i närheten av så illa som de verkar, för inom några få decennier kommer vetenskapen att kunna lösa dem.

“Men...” sa Draco. Hans röst darrade. “Om *mugglare* har de där krafterna... vad... vad är vi då?”

“Nej, Draco, förstår du inte? Vetenskapen använder det mänskliga medvetandet för att undersöka världen och ta reda på hur den fungerar. Den kan inte gå under om inte mänskligheten själv gör det. Din magi skulle kunna försvinna, och du skulle hata det, men du skulle fortfarande vara *du*. Du skulle fortfarande vara vid liv och ha förmågan att sakna den. Men eftersom vetenskapen bygger på människans intelligens så kan dess kraft inte dö om inte jag själv dör. Och även om universums lagar slutar fungera, så att all min kunskap är ogiltig, så kan jag upptäcka nya lagar och samband, precis som det har gjorts många gånger förr. Det är inte en *mugglarsak*, det är en *mänsklig* sak. Den bara förfinar och tränar den kraft som du använder varje gång du tittar på något du inte förstår och frågar dig själv ‘varför?’. Du är en slytherin, Draco, kan du inte se betydelsen av detta?”

Draco tittade upp från boken och på Harry. Hans ansikte visade en framväxande insikt. “Trollkarlar kan lära sig att använda den kraften.”

Försiktigt nu... betet är nappat, dags för kroken... "Om du kan lära dig att se dig själv som en människa istället för en trollkarl så kan du träna och förfina dina mänskliga krafter."

Och även om just det påståendet kanske inte fanns i varje lärobok i naturvetenskap, så var det inget Draco behövde veta om, eller hur?

Dracos ögon var tankfulla. "Du... du har redan gjort det här?"

"Till en viss grad." medgav Harry. "Min träning är inte färdig. Inte som elvaåring. Men... min pappa betalade också för privatlärare förstår du."

Nog för att de varit utblottade studenter, och orsaken var att Harrys dygnsrytm var på 26 timmar, men bäst att hålla den informationen utanför för tillfället.

Draco nickade långsamt. "Tror du att det går att bemästra båda krafterna, och lägga ihop dem och..." Draco stirrade på Harry. "Göra sig till härskare över de två världarna?"

Harry skrattade ett elakt skratt, det verkade komma naturligt vid det här laget. "Draco, du måste inse att hela den värld du känner, hela den brittiska trollkarlsvärlden, är bara en liten ruta på ett mycket större spelbräde. På det brädet finns platser som månen, och stjärnorna på natthimlen, som består av ljus precis som solen men är så långt borta att det knappt går att föreställa sig. Där finns galaxer som är enormt mycket större än jorden och solen, saker så stora att bara forskare kan se dem och du vet inte ens om att de finns. Men jag är verkligen Ravenclaw, du vet. Inte Slytherin. Jag vill inte härska över universum. Jag tycker bara att det skulle kunna bli lite bättre organiserat."

Dracos ansikte lyste av förundran. "Varför berättar du det här för mig?"

"Åh... Det är inte särskilt många människor som vet hur äkta vetenskap går till – att förstå något för allra första gången, trots att det är en totalt förvirrande upplevelse. Det hade varit bra med lite hjälp."

Draco stirrade på Harry med öppen mun.

"Men missta dig inte nu, Draco. Äkta vetenskap är inte exakt som magi. Man kan inte bara lära sig det och vandra vidare utan att förändras, till skillnad från när man lär sig en ny trollformel. Kraften kommer till ett visst pris. Ett pris så högt att de flesta inte är beredda att betala det."

Draco nickade åt detta som att de äntligen kommit in på saker han kunde förstå. "Vilket pris?"

"Att lära sig att erkänna att man har fel."

“Ehm.” sa Draco efter den dramatiska paus han dragit ut på ett tag. “Tänker du förklara det där?”

“När man försöker förstå hur något fungerar i grunden så kommer de första nittionio förklaringarna man kommer på vara fel. Den hundra är rätt. Så man måste lära sig att erkänna att man har fel, gång på gång på gång. Det låter inte så farligt, men det är så svårt att de allra flesta inte klarar av att syssla med vetenskap. Att alltid ifrågasätta sig själv, alltid vara beredd att undersöka saker igen, som du alltid tagit för givna.” Som att ha Kvicken i Quidditch. “Och varje gång du ändrar ståndpunkt, så förändras du själv. Men nu hoppar jag fram för långt. Alldeles för långt. Jag vill bara att du ska veta... jag erbjuder dig att få ta del av en del av min kunskap. Om du vill. Det finns bara ett villkor.”

“Uh hu.” sa Draco. “Du vet, Far säger att när någon säger så till en så är det aldrig ett gott tecken. Någonsin.”

Harry nickade. “Missförstå mig inte nu, för jag vill verkligen inte slå in en kil mellan dig och din pappa, inget sådant. Det är bara det att jag skulle vilja att det här handlade om mig och någon i min egen ålder, och inte mig och Lucius. Jag tror att din pappa också skulle tycka att det är okej, han vet att du måste växa upp någon gång. Men dragen i det här spelet måste vara dina egna. Det är mitt villkor – att jag samarbetar med dig Draco, inte med din pappa.”

Ljuden från plattformen ändrades från brus till mummel när Draco vandrade iväg. Harry andades sakta ut den luft han hållit inne med utan att riktigt ha lagt märke till det. Sedan såg han på armbandsuret på sin handled. En enkel mekanisk modell som hans pappa hade köpt åt honom med en förhoppning om att den skulle fungera även i närvaro av magi. Den begagnade klockan tickade fortfarande, och om minutvisaren gick rätt så var den inte riktigt elva ännu. Han borde antagligen ta sig ombord på tåget och börja leta efter den där tjejen, men det kändes som en god idé att vänta några extra minuter för att göra lite andningsövningar och se om hans blod skulle börja värmas upp igen.

Men när Harry såg upp från sin klocka såg han två figurer närma sig. De såg otroligt löjliga ut, med halsdukar lindade runt sina huvuden.

“Hej, Mr. Brons.” sa en av de maskerade figurerna. “Kan vi locka er med ett medlemskap i Kaos-Ordern?”

???

EFTERVERKNINGAR

Inte långt efter det, när dagens uppståndelse äntligen lagt sig, böjde sig Draco över ett skrivbord, med en fjäderpenna i sin hand. Han hade ett eget rum i Slytherins källare, med sitt eget skrivbord och sin egen eldstad – tråkigt nog ansågs inte ens *han* värdig att få ansluta till flampulvernätverket, men Slytherin köpte åtminstone inte tramset om att *alla* elever skulle sova i sovsal. Det fanns inte många privata rum, man måste vara bäst av alla de högre ätterna, men det togs som en självklarhet när det gällde familjen Malfoy.

Kära Far, skrev Draco.

Sedan slutade han.

Bläck droppade sakta från hans penna och bildade fläckar på pergamentet, strax bredvid orden.

Draco var inte korkad. Han var ung, men hans lärare hade tränat honom hårt. Draco visste att Potter antagligen kände mycket mer sympati för Dumbledores sida än vad han lät påskina. Även om Draco trodde att Potter skulle kunna övertygas. Men det var kristallklart att Potter försökte övertyga honom precis lika mycket som han försökte övertyga Potter.

Och det stod också klart att Potter var mycket intelligent, och betydligt mer än en aning galen. Potter spelade ett högt spel som han till största delen inte själv förstod – improviserat i faslig fart och med samma finkänslighet som en skenande nundu.

Men Potter hade lyckats välja en taktik som Draco inte bara kunde negligera. Han hade erbjudit Draco en del av sin egen kraft, och antagit att Draco inte kunde använda den utan att bli mer som honom. Hans far hade kallat detta för en avancerad teknik och hade varnat Draco att den sällan fungerade.

Draco visste att han inte hade förstått allt som hänt... men Potter hade erbjudit *honom* chansen att spela och just nu var den chansen hans alldeles egna. Och om han ,

vräker ur sig hela historien nu, så skulle det bli Fars istället.

Det var vad det handlade om. De svagare teknikerna krävde att offret var omedvetet, eller åtminstone osäkert. Fjäsk måste snyggt förpackas i form av beundran. ("Du borde ha hamnat i Slytherin" är en gammal klassiker, mycket effektiv på en viss sorts personer som inte förväntar sig det, och om det fungerar kan man upprepa det senare.) Men när man

känner till någons yttersta drivkraft så spelar det ingen roll om personen vet att du vet. Potter hade, i sin galna framfart, gissat sig till en av nycklarna till Dracos själ. Och om Draco visste att Potter visste det – även om det hade varit en uppenbar gissning – så förändrade det ingenting.

Så nu, för första gången i sitt liv, hade han riktiga hemligheter att förvara. Han spelade sitt eget spel. Det var förbundet med en oerhörd smärta, men han visste att Far skulle bli stolt, och det gjorde allt värt det.

Han lät fläckarna ligga kvar, de talade sitt eget språk. Ett som hans pappa skulle förstå, för de hade tränat många gånger på konsten att uttrycka sig subtilt. Draco skrev ner den fråga som verkligen hade plågat honom när han tänkte på hela affären. Det där som han borde förstå, men inte kunde. Inte ett dugg.

Kära Far:

Anta att jag berättade för dig att jag träffat en elev på Hogwarts, som ännu inte tillhör vår bekantskapskrets, som kallade dig "ett viljelöst instrument för döden" och sa att jag var din svaga punkt. Vad skulle du säga om honom?

Det tog inte lång tid för familjeugglan att återvända med svaret.

Min kära son:

Jag skulle säga att du har haft lyckan att träffa någon som uppskattar nära förtrolighet som vår vän och värdefulla allierade, Severus Snape.

Draco stirrade på brevet ett tag, och slängde det till slut in i elden.

Fotnot 29: Harry syftar på historien om att Martin Luther, som anses ha inlett reformationen av kyrkan med att spika upp 95 teser på en kyrkport år 1517. (Tillbaka)

Fotnot 30: Robert Cialdini är en amerikansk professor i socialpsykologi. Han har forskat om konsten att övertyga människor, framförallt för att lyckas sälja en produkt. En del i hans forskning skedde genom att arbeta under täckmantel som bland annat bilhandlare. Hans bok har kommit ut i flera utgåvor sedan 1984. Han presenterar sex (senare sju) orsaker till vad som gör att vi övertygas att utföra en handling. Det handlar bland annat om auktoritetstro, att man gillar personen, och att offentligt lova att göra det. (Tillbaka)

KAPITEL 8

POSITIVT BIAS

Ingen hade bett om hjälp, det var problemet. De hade bara vandrat omkring och småpratad, ätit, eller stirrat ut i fjärran medan deras föräldrar stod och skvallrade med varandra. Av någon underlig anledning hade ingen satt sig ner och läst en bok, vilket innebar att hon inte kunde slå sig ner bredvid och ta ut sin egen bok. Och även när hon själv tagit det djärva steget att sätta sig ner och fortsätta sin tredje omläsning av *Hogwarts historia*, så verkade ingen vara intresserad av att sätta sig ner bredvid henne.

Bortsett från att hjälpa folk med läxorna, eller annat de behövde, så visste hon inte riktigt hur man umgicks med andra människor. Hon upplevde inte sig själv som en blyg person. Hon var den som gärna tog på sig ansvaret i gruppssammanhang. Men om inte någon bad om något, som till exempel "Jag minns inte hur man räknar med lång division" så var det bara oerhört obekvämt att gå fram till någon och säga... vaddå? Hon hade aldrig lyckats lista ut det. Och det verkade inte finnas något standardmaterial att läsa in sig på. Löjligt. Hela grejen med att ta kontakt med folk hade alltid varit obegriplig för henne. Varför behövde *hon* ta ansvar för allt själv, när det faktiskt skulle vara två personer inblandade. Varför hjälpte inte de vuxna till? Hon önskade att någon annan flicka bara gick fram till *hennes* och sa "Hermione, läraren sa åt mig att bli kompis med dig."

Men låt oss understryka att Hermione Granger, själv i en tågupé sin första skoldag – med kupédörren öppen om någon av någon anledning skulle vilja prata med henne – *inte* var ledsen, ensam, dystert, deprimerad

eller förtvivlad, eller satt och ältade kring sina problem. Nej hon sysslade helt enkelt med att läsa om *Hogwarts historia* för tredje gången, och uppskatta det ganska mycket. Bara långt bak i hennes medvetande fanns en liten gnutta irritation över världens orimlighet.

Det hördes ljud från dörren som förband hennes vagn med nästa, och sedan fotsteg och ett underligt hasande ljud i gången utanför. Hermione lade *Hogwarts historia* åt sidan och ställde sig upp och stack ut huvudet – om någon kanske behövde hjälp – och såg en ung pojke i trollkarlsdräkt, av längden att döma antagligen första- eller andraårselev. Han såg ganska fånig ut, eftersom han lindat en halsduk runt huvudet. En liten koffert stod på golvet bredvid honom. Hon betraktade honom medan han knackade på dörren till en stängd och låst kupé. Med en röst lätt dämpad av halsduken sa han "Ursäkta, kan jag få ställa en kort fråga?"

Hon hörde inte svaret från inifrån kupén, men efter att pojken öppnat dörren så tror hon att han sagt – om hon inte hört fel – "Kan någon av er här räkna upp de sex olika kvarkarna³¹, eller vet var jag kan hitta en förstaårselev vid namn Hermione Granger?"

När pojken stängt kupédörren sa Hermione "Kan jag hjälpa dig med något?"

Haldsduksansiktet vände sig mot henne och rösten sa: "Inget, om du inte kan räkna upp de sex kvarkarna eller kan berätta var Hermione Granger är."

"Upp, ner, sär, charm, botten, topp, och varför letar du efter henne?"

Det var svårt att säga på det här avståndet, men hon tyckte sig se att pojken log stort under halsduken. "Aha, så *du* är en förstaårselev som heter Hermione Granger." sa den unga, dämpade rösten. "På tåget till Hogwarts, dessutom." Pojken började gå emot henne och hennes kupé, och hans koffert kom hasande efter honom. "Tekniskt sett så behövde jag bara *leta* efter dig, men det verkar troligt att det är tänkt att jag ska prata med dig eller erbjuda dig att gå med i min kamp eller få ett viktigt magiskt föremål av dig eller upptäcka att Hogwarts är byggt på ruinerna av ett antikt tempel eller något sådant. PC eller NPC³², det är frågan?"

Hermione öppnade munnen för att svara, men sedan kunde hon inte tänka på något fungerande svar alls på... vad det nu var hon just hört, ens när pojken kommit fram till henne, tittat in i kupén, nickat belåtet och satt sig ner på bänken mittemot hennes. Hans koffert jagade efter honom,

växte till det trippla av sin tidigare diameter och lade sig keligt bredvid hennes egen på ett nästan oanständigt sätt.

“Varsågod och sitt.” sa pojken. “Och stäng gärna dörren bakom dig är du snäll. Var inte rädd, jag biter inte någon som inte bitit mig först.” Han höll redan på att rulla bort halsduken från sitt huvud.

Beskyllningen i att den här pojken trodde att hon var *rädd* för honom fick hennes händer att slå igen dörren med överdrivet stor kraft. Hon snodde runt och såg ett ungt ansikte med stora leende gröna ögon, och med ett ilsket mörkrött ärr ristat i pannan som påminde henne om något långt bak i huvudet. Men just nu hade hon några viktigare saker att tänka på. “Jag sa inte att jag var Hermione Granger!”

“Jag sa inte att du *sa* att du var Hermione Granger. Jag sa bara att du *var* Hermione Granger. Om du undrar hur jag vet det, så är det för att jag vet allting. God kväll, mina damer och herrar, mitt namn är Harry James Potter-Evans-Verres, eller Harry Potter om vi håller det kort, jag vet att det antagligen inte säger dig något, som omväxling...”

Hermiones hjärna kopplade till slut. Ärret i pannan, i form av en blix. “Harry Potter! Du är med i *Modern magisk historia* och *De mörka konsternas uppgång och fall* och *Nittonhundratalets största magiska händelser*.” Det var faktiskt första gången någonsin som hon verkligen träffat någon som funnits i en bok. Det var en ganska underlig känsla.

Pojken blinkade tre gånger. “Är jag i böcker? Åh, såklart finns jag med i böcker... vilken lustig tanke.”

“Jösses, visste du inte det?” sa Hermione. “Jag skulle ha tagit reda på allt jag kunde om jag varit du.”

Pojken svarade ganska torrt. “Miss Granger, det är mindre än 72 timmar sedan jag kom till Diagongränden och upptäckte min kändisstatus. Jag har ägnat de två senaste dygnen åt att köpa vetenskaplig litteratur. *Tro mig*, jag tänker ta reda på allt jag kan.” Pojken tvekade. “Vad står det om mig i böckerna?”

Hermione Grangers minne jobbade, hon hade inte trott att hon skulle bli testad om något i *de* böckerna, men det hade bara varit en månad sedan, så det fanns färskt i hennes medvetande. “Du är den enda som överlevt Den dödliga förbannelsen så du kallas för Pojken som överlevde. Du är son till James Potter och Lily Potter, tidigare Lily Evans, den 31 juli 1980. Den 31 oktober 1981 attackerades du, av någon anledning, av Ni-vet-vem i ditt hem. Du hittades vid liv med ärret i din panna i ruinerna av

dina föräldrars hus, strax intill de brända resterna av Ni-vet-vems kropp. Wizengamots ledare Albus Percival Wulfric Brian Dumbledore skickade iväg dig någonstans, ingen vet vart. I *De mörka konsternas uppgång och fall* hävdar man att du överlevde på grund av din mammas kärlek och att ditt ärr innehåller hela Mörkrets Herres magiska kraft och att kentaurer är rädda för dig. Men *Nittonhundratalets största magiska händelser* säger ingenting sådant och *Modern magisk historia* varnar för att det finns många falska berättelser om dig.”

Pojkens mun hängde öppen. “Blev du tillsagd att vänta på Harry Potter på tåget till Hogwarts, eller något sådant?”

“Nej.” sa Hermione. “Vem berättade för dig om mig?”

“Professor McGonagall. Och jag tror jag förstår varför. Har du eidetiskt minne, Hermione?”

Hermione skakade på huvudet. “Det är inte fotografiskt, jag har alltid önskat att det vore det men jag måste läsa mina skolböcker fem gånger för att memorera dem helt.”

“Verkligen.” sa pojken med lätt ansträngd röst. “Jag hoppas att du inte har något emot om jag testar det. Det är inte det att jag inte tror dig, men, som man brukar säga, ‘Ha tillit, men testa’. Ingen mening med att undra när jag bara kan testa det på en gång.”

Hermione log, ganska självbelåtet. Hon älskade prov. “Sätt igång.”

Pojken stoppade ner handen i en väska vid sin sida och sa “Trolldrycker och magiska brygder av Arseinus Jigger”. När han drog tillbaka handen höll den i boken han nämnt.

Hermione kände omedelbart att hon ville ha en sådan väska mer än hon någonsin velat ha något annat.

Pojken öppnade boken någonstans i mitten och tittade ner. “Om du ska göra en uppmärksamhetsolja...”

“Du vet att jag kan se den sidan härifrån?”

Pojken tippade boken så att hon inte kunde se den längre, och bläddrade några sidor till. “Om du skulle brygga en spindelklättringsdryck, vad skulle det vara för ingrediens du tillsatte efter Acromantula-silke?”

“Efter att ha droppat i silket, vänta tills brygden har fått exakt samma färg som en molnfri himmel, åtta grader från horisonten och åtta minuter innan det första av solen syns. Rör åtta gånger moturs och en gång medurs, och lägg sedan till åtta klunkar enhörningssnorkråkor.”

Pojken slog ihop boken med en skarp smäll och stoppade tillbaka den i sin väska, som svalde den med en rap. "Okej, okej, okej, *okej*, okej, okej. Jag skulle vilja ge dig ett erbjudande, Miss Granger."

"Ett erbjudande?" sa Hermione misstänksamt. Flickor skulle inte lyssna på sådant.

Det var också nu som Hermione insåg den andra saken – eller, ja, en av sakerna – som var underligt med pojkens. Tydligt så var det så med människor som fanns i böcker, att de *lät* som böcker när de pratade också. Det var en ganska överraskande upptäckt.

Pojken stoppade in handen i väskan och sa "burk med bubblor" och fick upp en glänsande grön cylinder. Han sträckte den till henne. "Kan jag bjuda på något att dricka?"

Hermione tog väluppfostrat emot läskburken. Hon kände sig faktiskt ganska törstig nu. "Tack så mycket." sa Hermione när hon knäckte upp burken. "Var det det som var ditt erbjudande?"

Pojken hostade. "Nej." sa han. Just som Hermione börjat dricka, sa han: "Jag skulle vilja att du hjälper mig ta över universum."

Hermione svalde ner vätskan och sänkte burken. "Nej tack, jag är inte ond."

Pojken såg på henne i häpnad, som om han väntat sig ett annat svar. "Det var lite retoriskt uttryckt." sa han. "På Bacons³³ vis, du vet, inte politisk makt. Jag vill utföra experimentella studier, lista ut underliggande lagar, få vetenskapen att omfatta även magi, slå samman mugglarvärlden och trollkarlsvärlden, förhöja levnadsstandarden på hela planeten, skicka mänskligheten hundratals år framåt i tiden, upptäcka hemligheten bakom odödlighet, kolonisera solsystemet, utforska galaxen, och, viktigast av allt, ta reda på vad sjutton som verkligen är på gång här för allt det här är rent ut sagt omöjligt."

Det lät lite mer intressant. "Och?"

Pojken stirrade tvivlande på henne. "Och? Det där var inte *tillräckligt*?"

"Och, vad vill du ha av mig?" sa Hermione.

"Jag vill att du hjälper mig att göra forskningen såklart. Med ditt encyklopediska minne och min intelligens och mitt rationella tänkande så kommer vi få klart Bacon-projektet på nolltid, där 'nolltid' betyder 'åtminstone trettiofem år'."

Hermione började tycka att den här pojken var irriterande. "Jag har inte sett dig göra något intelligent. Jag kanske kommer låta *dig* hjälpa till med *min* forskning."

Det blev en stunds tystnad i kupén.

"Så du ber mig att demonstrera min intelligens?" sa pojken efter en lång paus.

Hermione nickade.

"Jag vill varna dig för att det kan vara ganska farligt att utmana min genialitet, och det brukar göra ens liv rejält surrealistiskt."

"Jag är inte imponerad ännu." sa Hermione. Omärkligt lyftes den gröna drycken återigen mot hennes läppar.

"Tja, det här kanske gör dig imponerad då." sa pojken. Han lutade sig fram och såg på henne med en intensiv blick. "Jag har redan experimenterat en del och jag upptäckte att jag inte behöver en trollstav. Jag kan få vad som helst att hända, bara genom att knäppa med fingrarna."

Han sa det just som Hermione var mitt i att svälja, och hon hostade och frustade och den gröna vätskan flög ut ur hennes mun.

Ner på hennes splitternya, aldrig tidigare använda häxdräkt, hennes allra första skoldag.

Hermione skrek faktiskt. Det var ett gällt ljud som lät som en ambulanssiren i den stängda kupén. "Iiiih! Mina kläder!"

"Ingen panik." sa pojken. "Jag kan lösa det åt dig. Titta!" Han höjde en hand och knäppte med fingrarna."

"Du kommer..." Sedan tittade hon ner på sig själv.

Den gröna vätskan var fortfarande kvar, men medan hon tittade började den avta och försvinna. På bara några sekunder så var det som att hon aldrig spillt något alls.

Hermione stirrade på pojken, som bar ett ganska självbelåtet smil på sina läppar.

Ordlös magi, utan trollstav! Vid hans ålder? Och när han fått sina böcker för bara tre dagar sedan!

Sedan mindes hon vad hon läst, och hon häpnade och tittade bort från honom. *All makt från Mörkrets Herre! I hans ärr!*

Hon kom snabbt på fötter. "Jag, jag, jag behöver gå på toaletten, vänta här, okej..." hon måste få tag på en vuxen, hon måste berätta för dem...

Pojkens leende mattades. "Det var bara ett trick, Hermione. Förlåt, det var inte meningen att skrämma dig."

Hennes hand på dörrhandtaget stannade upp. "Ett *trick*?"

“Ja.” sa pojken. “Du bad mig att bevisa min intelligens. Så jag gjorde något som ser omöjligt ut, vilket är ett smart knep för att imponera på folk. Jag kan egentligen inte göra något alls bara genom att knäppa med fingrarna.” Pojken blev tyst en sekund. “Jag tror inte det i alla fall. Jag har aldrig riktigt testat det med experiment.” Pojken knäppte med fingrarna igen. “Näpp. Ingen banan.”

Hermione var mer förvirrad än hon någonsin varit tidigare.

Pojken log igen när han såg hennes ansiktsuttryck. “Jag *varnade dig* för att ditt liv blir obegripligt om du utmanar min genialitet. Kom ihåg det till nästa gång jag varnar dig om något.”

“Men, men...” stammade Hermione fram. “Vad var det du gjorde då?”

Pojkens blick blev granskande och värderande på ett sätt hon inte stött på hos en person i hennes ålder tidigare. “Tror du att du har vad som krävs för att bli en riktig forskare, en självständig forskare som klarar sig själv, med eller utan min hjälp? Så, vi kan väl testa hur du skulle göra för att undersöka ett förvirrande fenomen.”

“Jag...” Hermiones hjärna blev helt tom för ett ögonblick. Hon älskade prov men hon hade aldrig stött på något som detta tidigare. Frenetiskt försökte hon leta i minnet efter vad som helst som hon läst om hur vetenskapsmän förväntades arbeta. Hennes tankar bytte riktning, letade bland sig själva och spottade tillbaka instruktionerna för hur man utför ett vetenskapligt undersökande projekt:

Steg 1: Formulera en hypotes.

Steg 2: Gör ett experiment för att testa din hypotes.

Steg 3: Bedöm resultatet.

Steg 4: Gör en plansch.

Steg ett var att formulera en hypotes. Det betydde, försök att komma på något som skulle kunna ha hänt just nu. “Okej. Min hypotes är att du kastade en besvärjelse på min dräkt så att allt som spills på den försvinner.”

“Okej.” sa pojken. “Är det ditt svar?”

Chocken höll på att rinna av henne, och Hermiones hjärna började fungera normalt igen. “Vänta, det kan inte stämma. Jag såg dig inte röra din trollstav eller säga några trollformler, så hur skulle du ha kunnat kasta en besvärjelse?”

Pojken väntade. Hans ansikte var helt neutralt.

“Men tänk om alla dräkter har en sådan förtrollning redan när man köper dem i butiken, för att hålla dem rena, vilket vore en meningsfull funktion för dem. Du upptäckte det genom att du råkat spilla något på dig själv tidigare.”

Nu lyfte pojken på ögonbrynen. “Är *det* ditt svar?”

“Nej, jag har inte utfört steg två, ‘Gör ett experiment som testar din hypotes.’”

Pojken stängde sin mun igen, och började le.

Hermione tittade på läskburken, som hon automatiskt placerat i kopphållaren vid fönstret. Hon tog upp den och kikade in i den, och såg att det fanns ungefär en tredjedel kvar.

“Tja.” sa Hermione. “Experimentet jag vill göra är att hålla det på min dräkt och se vad som händer, och min förutsägelse är att fläcken kommer försvinna. Det är bara det att om det *inte* fungerar så kommer min dräkt att bli smutsig och det vill jag inte.”

“Använd min.” sa pojken. “Då behöver du inte oroa dig för att få smutsiga kläder.”

“Men...” sa Hermione. Det var något fel med den tanken, men visste inte riktigt hur hon skulle uttrycka det.

“Jag har extrakläder i min koffert.” sa pojken.

“Men det finns ingenstans att byta om.” invände Hermione. Sedan tänkte hon om. “Fast jag antar att jag kan gå ut och stänga dörren...”

“Jag har utrymme i kofferten för att byta om också.”

Hermione såg på hans koffert som, började hon misstänka, var något mer speciell än hennes.

“Okej.” sa hon. “Om du säger det så.” Hon höll en aning ängsligt ut en skvätt läsk på ett hörn av pojkens dräkt. Hon stirrade på den och försökte komma ihåg hur lång tid det gått innan vätskan försvann förra gången.

Och fläcken var borta!

Hermione pustade lättat ut, inte minst eftersom detta betydde att det inte var Mörkrets Herres samlade kraft hon hade att göra med.

Då så. Steg tre var att utvärdera resultatet, men i det här fallet innebar det bara att se på fläcken medan den försvann. Och hon antog att hon antagligen kunde låta bli att göra steg fyra, affischen. “Mitt svar är att det kastas en besvärjelse över dräkterna för att de ska hålla sig själva rena.”

“Inte riktigt.” sa pojken.

Hermione kände ett styng av besvikelse. Hon önskar verkligen att hon inte hade känt så. Pojken var ingen lärare, men det var fortfarande ett prov och hon hade svarat fel på en fråga och det kändes alltid som ett litet slag i magen.

(Det berättade mer än något annat om Hermione Granger, att hon aldrig låtit det stoppa henne, eller ens påverka hennes förkärlek för prov och tester.)

“Det sorgliga är, att du antagligen gjorde allt boken säger att man ska göra.” sa pojken. “Du gjorde en förutsägelse som skulle visa om dräkten var förtrollad eller inte, och du testade den, och den avfärdade grundhypotesen att dräkten inte var förtrollad. Men om man inte läser de absolut, absolut bästa böckerna så kommer de inte lära en hur man bedriver vetenskap på rätt sätt. Så bra att man verkligen får fram det rätta svaret menar jag, och inte bara öser iväg artikel efter artikel utan något nytt att komma med, sånt som pappa alltid klagar på. Så låt mig försöka förklara, utan att ge dig svaret, vad du gjorde för fel den här gången, så ger jag dig en andra chans.”

Hon började bli förnärmad av pojkens åh-så-överlägsna ton, han var ju bara elva år precis som hon. Men det var underordnat hennes önskan att få reda på vad hon gjort för misstag. “Okej.”

Pojkens ansiktsuttryck blev ivrigare. “Det här är ett spel som baseras på ett känt experiment som kallas 2-4-6-utmaningen. Det fungerar såhär: Jag har en regel, som jag vet om men inte du, som godkänner vissa tripplar av tal och inte andra. 2-4-6 är ett exempel på en trippel som är godkänd enligt regeln. Förresten... jag skriver ner regeln, bara så att du vet att det är en fast regel, och viker ihop lappen och ger den till dig. Titta inte när jag skriver, jag vet sedan tidigare att du kan läsa uppochner.”

Pojken sa “papper” och “stiftpenna” till sin väska, och hon blundade hårt medan han skrev.

“Så.” sa pojken, och han höll i en ordentligt vikt papperslapp. “Lägg den i din ficka.” Det gjorde hon.

“Nu ska du säga tripplar av tal till mig, och så kommer jag att svara “ja” om den följer regeln. När du gjort så många experiment du vill – testat med så många tripplar du tycker är nödvändigt – så stannar du och gissar vad regeln är. Och sedan kan du ta upp lappen och se om du klarade det. Förstår du spelet?”

“Naturligtvis.” sa Hermione.

“Kör.”

“4-6-8” sa Hermione.

“Ja.” sa pojken.

“10-12-14” sa Hermione.

“Ja.” sa pojken.

Hermione försökte sträcka ut sina tankar lite längre, eftersom det framstod som att hon redan gjort alla tester hon behövde, men inte kunde det väl vara så enkelt?

“1-3-5.”

“Ja.”

“Minus 3, minus 1, plus 1”

“Ja.”

Hermione kunde inte komma på något annat att göra. “Regeln är att siffrorna måste öka med två i varje steg.”

“Anta att jag skulle berätta för dig att det här testet är svårare än det verkar, och att bara 20% av alla vuxna lyckas.”

Hermione rynkade pannan. Vad hade hon missat? Sedan kom hon plötsligt på det, ett test hon fortfarande behövde göra.

“2-5-8!” sa hon triumferande.

“Ja.”

“10-20-30!”

“Ja.”

“Det korrekta svaret är att talen måste öka med *lika mycket* i varje steg. Det behöver inte vara 2.

“Bra.” sa pojken. “Ta fram lappen och se hur bra du lyckades.”

Hermione tog fram pappret ur fickan och vek upp det.

Tre reella tal i växande ordning, från lägst till högst.

Hermiones käke föll ner. Hon hade en stark känsla av att ha varit utsatt för något djupt orättvist, att pojken var en rutton, ful, fuskande lögnare. Men när hon tänkte tillbaka så kunde hon inte minnas att han gett henne fel svar någon gång.

“Det som hände var att du använde det som kallas för ‘positivt bias.’” sa pojken, “Du tänkte på en regel, och formulerade tripplar som skulle ge dig ett ‘ja’. Men du försökte inte testa några tripplar som skulle få regeln att säga ‘nej’. Du fick faktiskt inte *ett enda* ‘nej’, så ‘vilka tre tal som helst’ skulle lika gärna kunna vara regeln. Det är ungefär som när folk tänker ut experiment som för att bekräfta deras hypotes istället för experiment som skulle kunna falsifiera den. Det är inte riktigt samma fel, men nära. Man

måste lära sig att se saker från den negativa sidan. Se in i mörkret. När man genomför ett sådant här experiment, med vuxna människor, så är det bara 20% som lyckas svara rätt. Många av de andra formar fantastiskt komplicerade hypoteser och är mycket övertygade om sitt felaktiga svar eftersom de gjort så många försök och allihop hade gått som de förväntat sig.”

“Och nu, vill du göra ett nytt försök med det ursprungliga problemet?” undrade pojken.

Hans ögon lyste nu, som om det vore ett *riktigt* prov.

Hermione slöt ögonen och försökte koncentrera sig. Hon svettades under dräkten. Hon hade en underlig känsla av att hon aldrig hade förväntats tänka så här hårt under ett prov tidigare, eller kanske till och med första gången hon uppmanats att tänka under ett prov över huvud taget.

Vilka fler test kunde hon göra? Hon hade en chokladgroda, kunde hon stryka en bit av den på dräkten och se om det också försvann? Men det lät inte som det slags skruvade negativa tänkande som pojken förväntade sig. Hon försökte ju fortfarande få ett “ja” – att fläcken från chokladgrodan skulle försvinna, snarare än ett “nej”.

Så... utifrån hennes hypotes... när skulle läsk... *inte* försvinna?

“Jag har ett experiment att utföra.” sa Hermione. “Jag vill hålla lite av drickan på golvet, och se om den *inte* försvinner. Har du något papper i din väska som jag kan torka med om det inte fungerar?”

“Jag har servetter.” sa pojken. Hans ansikte såg neutralt ut.

Hermione tog burken, och hällde lite läsk på golvet.

Några sekunder senare försvann det.

Sedan slogs hon av insikten, och hon ville nästan sparka sig själv. “Såklart! Det var du som gav mig burken! Det är inte dräkten som är förtrollad utan läsk!”

Pojken ställde sig upp och bugade inför henne högtidligt. Han log stort nu. “Så... skulle jag kunna få hjälpa dig med din forskning, Hermione Granger?”

“Jag, eh...” Hermione kände fortfarande euforins svallvågor i sig, men hon visste inte vad hon skulle svara på *det*.

De avbröts av ett svagt, trevande, matt, och ganska motvilligt knackande på dörren.

Pojken vände sig om och såg ut genom fönstret, och sa: "Jag har inte halsduken på mig, kan du ta det där?"

Det var först då som Hermione förstod varför pojken – nej, Pojken som överlevde, Harry Potter – hade haft en halsduk lindad runt huvudet från första början, och kände sig lite dum för att hon inte räknat ut det tidigare. Det var ganska underligt faktiskt, för hon hade trott att Harry Potter stolt skulle vilja visa upp sig inför världen; och hon fick en tanke om att han kanske faktiskt var blygare än han verkade.

När Hermione drog upp dörren möttes hon av en ung pojke som ut exakt som sättet han knackat på.

"Förlåt mig." sa pojken med liten röst. "Jag heter Neville Longbottom. Jag letar efter mitt husdjur, en padda, jag, jag kan inte hitta den någonstans i hela vagnen... har ni sett min padda?"

"Nej." sa Hermione, och sedan slog hennes hjälpsamhet till med full kraft. "Har du tittat i alla kupéer?"

"Ja." viskade pojken.

"Då får vi leta i de andra vagnarna också." sa Hermione raskt. "Jag ska hjälpa dig. Jag heter Hermione Granger förresten."

"Vänta." hördes det från den *andra* pojken. "Jag är inte säker på att det är det bästa sättet att göra det på."

Vid det här laget såg Neville ut som att han skulle börja gråta, och Hermione svängde uppretat runt. Om Harry Potter var den slags person som överger en liten pojke bara för att han inte vill bli avbruten... "Va? Varför inte?"

"Tja." sa Harry Potter. "Det kommer ta ett tag att leta igenom hela tåget för hand, och vi kanske missar paddan ändå, och om vi inte hittar den innan vi är framme vid Hogwarts så kommer han få problem. Så det vore mycket klokare att gå direkt till första vagnen, där prefekterna sitter, och be dem om hjälp. Det var det första jag gjorde när jag letade efter dig, Hermione, även om de inte visste. Men de kanske har trollformler eller magiska föremål som gör det mycket lättare att hitta paddan. Vi är bara förstaårselever."

Det... lät väldigt rimligt.

"Tror du att du kan ta dig till prefekternas vagn själv?" frågade Harry Potter. "Det finns lite orsaker som gör att jag helst inte visar mitt ansikte så mycket."

Neville flämtade plötsligt och tog ett steg bakåt. "Jag känner igen den rösten! Du är en av Kaosherrarna! Det var du som gav mig choklad!"

Vad? Va va va?

Harry Potter vände huvudet från fönstret och ställde sig dramatiskt upp. "Det skulle jag aldrig göra!" sa han, med en röst full av indignation. "Ser jag ut som en sådan usling som ger sötsaker till ett barn?"

Nevilles ögon växte sig stora. "Du är Harry Potter? Den Harry Potter? Du?"

"Nej, bara en Harry Potter, det finns tre till som jag på tåget..."

Neville gav ifrån sig ett litet skrik och sprang iväg. Det hördes ljud av hetsiga fotsteg och sedan en vagnsdörr som öppnades och slog igen.

Hermione satte sig hårt ner på sin bänk. Harry Potter stängde dörren och satte sig bredvid henne.

"Kan du vara snäll och förklara för mig vad som pågår?" sa Hermione med svag röst. Hon undrade ifall allt umgänge med Harry Potter skulle innebära ständig förvirring.

"Åh, ja, det som hände var att Fred och George och jag såg den här stackars lilla pojken på tågstationen – kvinnan bredvid honom hade gått iväg en bit, och han såg verkligen rädd ut. Som att han var rädd att attackeras av Dödsätare eller något sådant. Och det finns ett ordspråk som säger att rädslan oftare är värre än saken i sig, så jag insåg att det här var en kille som faktiskt kunde må bra av att uppleva sin värsta mardröm i verkligheten och se att det inte var så farligt som han trott..."

Hermione satt där med munnen vidöppen.

"Och Fred och George hade en trollformel som fick våra halsdukar att färgas mörka och bli otydliga, som om vi var odöda kungar och de var våra liksvepningar..."

Hon gillade inte vart detta var på väg.

"Och efteråt gav vi honom allt godis jag köpt, vi var liksom, 'Vi ger pojken lite pengar! Ha ha ha! Här får du några knutningar pojke! Ta en silversikel!' och dansade runt honom och skrattade ondskefullt och så vidare. Jag tror att en del av människorna runtomkring ville lägga sig i först, men åskådar-apatin höll dem borta åtminstone tills de såg vad det var vi gjorde, och då tror jag att de var alldeles för förvirrade för att kunna göra något. Till slut sa han i en liten viskning 'gå iväg' så vi alla tre skrek och sprang iväg och ropade något om att ljustet brände oss. Förhoppningsvis är han inte lika rädd för att bli mobbad i framtiden. Det kallas för exponeringsträning förresten."

Okej, hon hade *inte* föreställt sig den här utvecklingen.

En rasande eld av indignation flammade upp inom henne. Samtidigt så var det en del av henne som faktiskt kunde förstå vad de hade försökt göra. "Det är vidrigt! Du är vidrig! Den stackars pojken! Det ni gjorde var *elakt*."

"Jag tror att ordet du letar efter är 'tillfredsställande'. Och oavsett vad så ställer du fel frågor. Frågan är: Gjorde det mer nytta än skada, eller mer skada än nytta? Om du har några argument att tillföra till den diskussionen så får du gärna lägga fram dem, men jag tänker inte vara föremål för mer kritik än såhär förrän den frågan är utredd. Jag håller absolut med om att det ser ut som fruktansvärd och elak mobbning, eftersom det handlar om en skrämde liten pojke och sådant, men det är inte det viktigaste, eller hur? Det kallas för övrigt konsekventialism. Det handlar om att en handling inte kan bedömas som ond eller god byggt på om den verkar vara dålig, elak, eller något sådant. Det enda som räknas är konsekvenserna av handlingen."

Hermione öppnade sin mun för att möta med något riktigt kraftfullt argument, men tråkigt nog verkade hon ha ignorerat det där steget då man tänker ut vad man ska säga, innan man öppnar munnen. Allt hon kunde komma på att säga var: "Men tänk om han får *mardrömmar*?"

"Ärligt talat så tror jag inte att han behövde vår hjälp för att lyckas drömma mardrömmar, om han drömmer mardrömmar om det här *istället*, så kommer de att handla om fruktansvärda monster som ger en choklad och det var liksom hela idén."

Hermiones hjärna hickade fortfarande av förvirring varje gång hon försökte samla tillräckligt med vrede. "Är ditt liv alltid såhär underligt?" frågade hon till sist.

Harry Potters ansikte sken av stolthet. "Jag gör det underligt. Du tittar på produkten av hårt och mödosamt arbete i mitt anletes svett."

"Så..." sa Hermione och avslutade i en pinsam tystnad.

"Så." sa Harry Potter. "Hur mycket kan du om vetenskap exakt? Jag kan hantera derivata och integraler³⁴, och jag känner till en del Bayesiansk sannolikhetsteori³⁵ och beslutsteori och en hel del kognitionsvetenskap, och jag har läst *The Feynman Lectures* (eller, volym ett i alla fall), och *Judgment Under Uncertainty: Heuristics and Biases*, och *Language in Thought and Action* och *Influence: Science and Practice* och *Rational Choice in an Uncertain World* och *Godel, Escher, Bach* och *A Step Farther Out* och..."

Kunskapsstävlingen som följde fortsatte i flera minuter innan den avbröts av en ny försiktig knackning på dörren. "Kom in." sa hon och Harry Potter nästan samtidigt. Den gled bakåt och Neville Longbottom visade sig i öppningen.

Neville grät faktiskt nu. "Jag gick till första vagnen och hittade en p...prefekt men han s...sa att prefekter inte skulle störas om småsaker som b...borttappade paddor."

Pojken som överlevde skiftade ansiktsuttryck. Hans läppar pressades till ett tunt streck. Hans röst, när han talade, var kall och hård. "Vad hade han för färger? Grön och silver?"

"N...nej, hans märke var r...rött och guld."

"Rött och guld" utbrast Hermione. "Men det är Gryffindors färger!"

Harry Potter väste när han hörde det. Ett läskigt ljud som hade kunnat komma från en riktig orm, och både hon och Neville ryckte till. "Jag antar..." spottade Harry Potter fram, "att uppgiften att leta upp en liten förstaårselevs padda inte är *heroiskt* nog för att vara värd en Gryffindor-prefekt. Kom, Neville, jag följer med dig den här gången, vi får se om Pojken som överlevde får lite mer uppmärksamhet. Först försöker vi hitta en prefekt som borde kunna en trollformel som kan lösa problemet. Och om inte det fungerar så letar vi upp en annan prefekt som inte är rädd att smutsa ner sig lite, och om *det* inte fungerar så börjar jag rekrytera fans och om det behövs så skruvar vi isär hela tåget, mutter för mutter."

Pojken som överlevde ställde sig upp och tog Nevilles hand i sin, och Hermione insåg i en plötslig hjärn-hicka att de var nästan lika långa, fastän hon någonstans fått för sig att Harry Potter var en fot högre än så, och Neville åtminstone sex tum kortare.

"Stanna!" ropade han snabbt till henne, nej, vänta, till sin *kappsäck*. Sedan stängde han dörren ordentligt och försvann.

Hon borde antagligen gått med dem, men under en mycket kort stund hade Harry Potter blivit så skräckinjagande att hon faktiskt var ganska glad att hon inte kommit på att föreslå det.

Hermiones hjärna var nu så omskakad att hon inte ens trodde att hon skulle kunna läsa *Hogwarts historia*. Det kändes som att hon just blivit överkörd av ett ånglok och förvandlats till en pannkaka. Hon var inte säker på vad hon tänkte, eller vad hon kände, eller varför. Hon bara satt vid fönstret och såg ut över det förbipasserande landskapet.

Jo, hon visste åtminstone varför hon kände sig lite ledsen inombords.

Gryffindor var kanske inte så fantastiskt som hon trott.

Fotnot 31: Kvarkar är byggstenar i atomer. En proton innehåller två uppkvarkar och en nerkvark. (Tillbaka)

Fotnot 32: I rollspel styrs PC (player character) av spelarna och NPC (non-player character) av spelledaren. (Tillbaka)

Fotnot 33: Francis Bacon var en av de tidiga vetenskapliga pionjärerna, född 1561 i England. Han införde den filosofiska (och vetenskapliga) metoden induktion i den medeltida filosofin. Han förespråkade att beskrivningen av omvärlden, samt förutsägelser om den, måste bygga på empiriska observationer. Senare har filosofer och vetenskapspersoner visat att metoden inte är helt träffsäker. (Tillbaka)

Fotnot 34: Derivata och integraler är matematiska verktyg för att analysera funktioner. (Tillbaka)

Fotnot 35: Som tidigare förklarat är Bayes sats en modell för att räkna ut sannolikhetsgrad. Thomas Bayes var präst och statistiker, född 1702. (Tillbaka)

KAPITEL 9

SJÄLVMEDVETENHET, DEL 1

"Abbot, Hanna!"

Paus.

"HUFFLEPUFF!"

"Bones, Susan!"

Paus.

"HUFFLEPUFF"

"Boot, Terry!"

Paus.

"RAVENCLAW!"

Harry kastade ett öga på sin nya elevhemskamrat, mest för att snabbt se hans ansikte. Han försökte fortfarande komma till sina sinnen efter sitt möte med spökena. Det sorgliga, verkligen sorgliga, var att han faktiskt verkade lyckas samla sig igen. Det kändes fel. Som att det snarare borde ha tagit åtminstone en dag. Kanske en hel livstid. Eller kanske aldrig.

"Corner, Michael!"

Lång paus.

"RAVENCLAW"

Vid talarstolen framför det stora honnörsbordet stod Professor McGonagall med en bister min. Och hon såg sig strängt omkring medan hon ropade upp namn efter namn, även om hon också gett Hermione och några få till ett leende. Bakom henne, i den högsta stolen vid bordet – mer av en guldtron egentligen – satt en rynkig och glasögonprydd uråldrig trollkarl, med silvervitt hår som såg ut som att det räckte ända ner till golvet om det hade gått att se. Han betraktade sorteringshatten med ett

vänligt uttryck. Han var en så stereotyp uppenbarelse av en Klok Gammal Man som man hade kunnat åstadkomma, utan att verkligen vara orientalisk. (Fast Harry hade lärt sig att vara försiktig med stereotypa bedömningar sedan han träffade Professor McGonagall första gången och förväntat sig att hon skulle skrocka som en sagohäxa) Den uråldriga trollkarlen hade applåderat alla elever när de sorterats, med ett oförtrutet leende som lyckade skina i en unik förtjusning för varje elev.

På vänster sida om den gyllene tronen satt en man med skarp blick och buttert ansikte, som inte applåderat någon. Han verkade på något sätt se rakt tillbaka mot Harry varje gång Harry såg på honom. Längre bort till vänster satt mannen med det färglösa ansiktet som Harry hade sett inne på Den Läckande Kitteln. Hans blick irrade runt som i panik över den omgivande folkmassan, och han verkade rycka och vrida sig på sin stol. Harry märkte att han själv av någon anledning satt och stirrade på mannen. Till vänster om honom satt tre äldre häxor som inte verkade särskilt intresserade av eleverna. Till höger om guldstolen satt en medelålders häxa med en gul hatt på sitt runda huvud, som applåderat alla elever utom de som sorterats in i slytherins elevhem. En kort man med ett mesigt litet vitt skägg stod upp på sin stol. Han hade klappat händer för alla elever, men lett bara emot de i Ravenclaw. Och längst ut till höger – som tog lika mycket plats som tre mindre personer – satt den enorma massa till varelse, som hade tagit emot dem alla när de stigit av tåget. Han hade presenterat sig som Hagrid, Nyckelväktare och Egendomsförvaltare.

“Är mannen som står upp föreståndare för Ravenclaw?” viskade Harry till Hermione.

För en gångs skull svarade inte Hermione med en gång; hon såg sig hela tiden om från sida till sida, såg bort mot sorteringshatten och skruvade på sig så ivrigt att att Harry tänkte att hennes fötter snart skulle kunna lyfta från marken.

“Ja det är han.” svarade en av prefekterna som följt med dem, en ung kvinna som bar Ravenclaws blåa färg. Miss Clearwater, om Harry mindes rätt. Hennes röst var låg men det märktes att hon var lite stolt. “Filius Flitwick, den mest kända Trolldomsmästaren vid liv, och tidigare Duellvinnare...”

“Varför är han så kort?” väste en elev vars namn Harry inte kom ihåg. “Är han en halvblod?”

En kylig blick från den unga kvinnliga prefekten. "Professorn har svartalfer i släkten, ja..."

"Va?!" utbrast Harry oavsiktligt, vilket fick Hermione och fyra andra elever att hyscha mot honom.

Harry fick en överraskande hotfull blick av prefekten för Ravenclaw.

"Jag menar..." viskade Harry. "Inte för att jag har något emot det... det är bara... jag menar... hur är det *möjligt*? Man kan inte blanda två olika arter och få fertil avkomma! Det skulle behövas en förändring av hela den genetiska instruktionen för varenda organ som skiljer sig mellan arterna, det skulle vara som att försöka bygga... ett fordon som är till hälften vagn och till hälften båt eller något."

Prefekten såg fortfarande på Harry med allvarlig min. "Varför skulle man inte kunna bygga ett sådant fordon?"

"Schhhh!" schhhh:ade en annan prefekt, trots att häxan från Ravenclaw fortfarande pratat tyst.

"Jag menar..." sa Harry ännu tystare, och försökte komma på hur han skulle ställa en fråga om ifall svartalfer har utvecklats från människan, eller från en gemensam föregångare till människan som Homo Erectus, eller om svartalfer är *gjorda* av människor på något sätt, kanske genom att vara människor under ständig förtrollning, som gick i arv om båda föräldrarna var svartalfer. Det skulle förklara att korsbefruktnings var möjlig, och i sådana fall skulle svartalferna vara en oerhört värdefull andra datapunkt för forskning om hur intelligens utvecklas inom andra arter än människans. Nu när Harry tänkte på det så hade inte svartalferna på Gringotts framstått som totalt främmande, icke-mänskliga väsen, inget som Dirdir eller Puppeteers³⁶. "Jag menar... varifrån *kommer* svartalferna?"

"Litauen." viskade Hermione frånvarande. Hennes ögon var fortfarande fixerade på sorteringshatten.

Nu fick hon ett leende från den kvinnliga prefekten.

"Strunt samma." viskade Harry.

Vid talarstolen ropade Professor McGonagall nästa namn. "Goldstein, Anthony!"

"RAVENCLAW!"

Bredvid Harry studsade Hermione upp och ner med hämlarna så hårt att hennes fötter faktiskt lyftes från golvet vid varje studs.

"Goyle, Gregory!"

Det blev en lång tystnad under hatten. Nästan en minut.

“SLYTHERIN!”

“Granger, Hermione!”

Hermione slet sig loss och sprang i full gallop mot sorteringshatten, plockade upp den och drog ner det lappade gamla tygstycket hårt över huvudet. Harry himlade med ögonen. Det var Hermione som berättat för *honom* om sorteringshatten, men hon hanterade den sannerligen inte som den oersättliga, livsviktiga, 800-åriga artefakt av glömd magi som precis skulle utöva avancerad telepati på hennes medvetande – och som dessutom inte såg ut att vara i ett särskilt bra fysiskt skick.

“RAVENCLAW!”

Ingen överraskning alls. Harry förstod inte varför Hermione hade verkat så nervös över det. I vilket galet alternativt universum skulle den flickan inte sorteras till Ravenclaw? Om inte Hermione Granger platsade i Ravenclaw fanns det ingen anledning för Ravenclaws elevhem att existera över huvud taget.

Hermione kom fram till Ravenclaws bord och fick en pliktskyldig applåd. Harry undrade om hurrandet skulle ha varit högre, eller lägre, om de hade en aning om på vilken avancerad nivå deras nya tillskott skulle kunna utmana dem. Harry kunde räkna upp pi:s decimaler fram till 3,141592 eftersom noggrannhet på en miljondels nivå är tillräckligt i de flesta sammanhang. Hermione kunde hundra decimaler av pi eftersom det var så många som fanns tryckta på baksidan av hennes mattebok.

Neville Longbottom hamnade i Hufflepuff, vilket gjorde Harry nöjd. Om det elevhemmet verkligen hade den lojalitet och det kamratskap som det förväntades ha, så skulle det ge Neville de trofasta vänner han så starkt behövde. Smarta barn i Ravenclaw, onda i Slytherin, folk med hjältekomplex i Gryffindor, och alla som gör det verkliga arbetet i Hufflepuff.

(Även om Harry faktiskt hade gjort rätt i att fråga en Ravenclaw-prefekt först. Den unga kvinnan hade inte ens sett upp från sin bok eller identifierat Harry. Hon hade bara pekat med en trollstav i riktning mot Neville och muttrat något. Varpå Nevill sett omtumlad ut och vandrat iväg till den femte vagnen från loket och den fjärde kupén till vänster, där paddan verkligen befann sig.)

“Malfoy, Draco!” hamnade hos Slytherin, och Harry pustade ut en liten, lättad suck. Det hade verkat helt säkert, men man vet aldrig vad en liten incident kan göra mot en utstakad väg.

Professor McGonagall ropade: “Perks, Sally-Anne!”, och från

samlingen av barn lösgjorde sig en blek, pinnsmal flicka som på något sätt verkade vara på väg att övergå i gasform vilken sekund som helst, och aldrig mer synas till eller bli ihågkommen.

Och sedan (med ett sting av oro så noggrant borttryckt från sin röst och sitt ansikte att man behövde känna henne väl för att alls märka det), drog Minerva McGonagall djupt efter andan och ropade ut: "Potter, Harry!"

Det blev plötsligt tyst i salen.

Alla samtal stannade upp.

Alla ögon vände sig för att se.

För första gången i hela sitt liv upplevde Harry att han kanske hamnat i en situation där han hade chansen att känna scenskräck.

Harry stampade genast ner sina känslor. Hela rum med människor som stirrar på honom var något han behövde vänja sig vid, om han ville leva i den brittiska trollkarlsvärlden, eller egentligen göra något intressant över huvud taget med sitt liv. Med ett påklustrat självsäkert leende lyfte han en fot och tog ett steg framåt...

"Harry Potter!" hördes ett rop från antingen Fred eller George Weasley, och sedan ett "Harry Potter!" från även den andra Weasley-tvillingen. En sekund senare ropade hela Gryffindor-bordet, och snart hade även en stor del från Ravenclaw och Hufflepuff också tagit upp ropet.

"Harry Potter! Harry Potter!"

Och Harry Potter började gå framåt. Alldeles för långsamt, insåg han när han börjat. Men då var det för sent att ändra fart utan att se löjlig ut.

???

"Harry Potter! Harry Potter! HARRY POTTER!"

Med en alldeles för säker känsla av vad hon skulle få se, vände sig Minerva McGonagall om och såg mot honnörsbordet.

Trelawney fläktade sig frenetiskt i ansiktet, Filius såg nyfiken ut, Hagrid klappade med, Sprout såg allvarlig ut, Vector och Sinistra förbryllade, och Quirell stirrade uttryckslöst ut i tomma intet. Albus log vänligt. Severus grep om sin tomma vinbägare med vitnande knogar, så hårt att silvret sakta deformerades i hans hand.

Med ett brett leende, och huvudet först i en lätt bugning åt ena hållet, och sedan åt andra medan han gick förbi elevborden, skred Harry Potter fram i en utdragen takt. En prins som beträder sitt slott.

“Rädda oss från några fler Mörkrets Herrar!” ropade en av Weasley-tvillingarna, och därefter skrek den andre: “Särskilt om de är lärare!” till skrattsalvor från alla håll utom Slytherin-bordet.

Minervas läppar stramades åt till en vit linje. Hon skulle ta ett samtal med de hemiska tvillingarna angående det där sista. Trodde de att hon var maktlös bara för att det var första dagen på skolåret och Gryffindor inte hade några poäng att dra av ännu? Om de inte brydde sig om risken att bli avstängda så fick hon hitta på något annat.

Sedan, i en flämtning av skräck, såg hon mot Severus. Han måste väl förstå att pojken Potter inte kunde ha en aning om vad det handlade om...

Severus' ansikte hade gått från vrede till ett obekymrat, nästan trevligt, uttryck. En svagt leende spelade på hans läppar. Han tittade åt Harry Potters håll, inte mot Gryffindorbordet. Hans hand höll de krokiga resterna av en vinbägare.

???

Harry Potter gick framåt med ett ständigt leende. Han kände sig varm inombords, och samtidigt ganska vidrig.

De jublade åt honom för ett jobb han gjort när han var ett år gammal. Ett jobb han inte helt lyckats slutföra. Någonstans, på något sätt, var Mörkrets Herre fortfarande vid liv. Skulle de hurra lika mycket, om de visste det?

Men Mörkrets Herres kraft hade brutits ner en gång.

Och Harry skulle skydda dem igen. Om det verkligen fanns en profetia och det var vad den sa. Eller, egentligen oavsett vad någon jäkla profetia hade att säga.

Alla dessa människor som trodde på honom och jublade... Harry kunde inte stå ut med att låta det vara falskt. Att lysa upp som en fackla och sedan brinna ut, som så många andra underbarn. Att vara en besvikelse. Att misslyckas med att leva upp till sitt rykte som en symbol för Ljuset, oavsett hur han fått det. Han skulle tveklöst, helt säkert, ovillkorligen, oavsett hur lång tid det skulle ta och även om det skulle kräva hans liv – han skulle uppfylla deras förväntningar. Och sedan gå vidare, och överträffa dessa förväntningar, så att människor skulle se tillbaka och fråga sig varför de en gång förväntat sig så lite av honom.

“HARRY POTTER! HARRY POTTER! HARRY POTTER!”

Harry tog de sista stegen fram till sorteringshatten. Han gjorde en

bugning gentemot Kaosordern vid Gryffindor-bordet, och vände sig sedan och bugade åt andra sidan salen, och väntade på att applåderna och fnittret skulle avta.

(Långt bak i sitt medvetande undrade han om sorteringshatten var självmedveten, i meningen att vara medveten om sin egen medvetenhet, och i sådana fall, om den var nöjd med att bara få prata med elvaåringar, en gång om året. Det hade verkat så på sången: *En sorteringshatt, ja det är jag. Jag sover ett år och jag jobbar en dag...*)

När det återigen var tyst i rummet satte sig Harry på stolen och placerade mycket försiktigt den 800 år gamla telepatiska artefakten av glömd magi på sitt huvud.

Han tänkte, så hårt han kunde: *Sortera mig inte! Jag har frågor jag måste ställa dig! Har jag någonsin blivit Oblivierad? Sorterade du Mörkrets Herre när han var barn, och kan du berätta om alla hans svagheter? Är Mörkrets Herres ande bunden till mitt ärr och är det därför jag blir så arg ibland? Det är de viktigaste frågorna, men om du har lite mer tid så kanske du kan berätta allt jag behöver veta för att kunna återupptäcka den bortglömda magi som skapade dig?*

In i tystnaden i Harrys innersta, där det tidigare aldrig hörts mer än en enda röst, dök det för ett ögonblick upp en främmande stämma, som lät märkbart orolig.

“Åh kära nån. Det här har aldrig hänt förut...”

Fotnot 36: Dirdir och Puppeteers är varelser i Science Fiction-böcker. (Tillbaka)

KAPITEL IO SJÄLVMEDVETENHET, DEL 2

Va?

“Det verkar som att jag blivit självmedveten.”

VA?

Sedan en ordlös, telepatisk suck. “Även om jag har ett omfattande minne och en liten grad av självständigt tänkande, så kommer största delen av min intelligens från att låna den kognitiva kapaciteten hos de barn jag blir satt på. Jag är i grunden en sorts spegel i vilken barnen sorterar sig själva. Men de flesta utgår bara ifrån att hatten talar till dem, utan att fundera över hur hatten själv fungerar, så att spegeln inte blir självreflekterande. Och specifikt så undrar de inte uttryckligen ifall jag är fullt medveten i meningen att vara medveten om sin egen medvetenhet.”

Det uppstod en paus medan Harry tog in detta.

Ooops.

“Ja, ungefär så. Ärligt talat så uppskattar jag inte att vara självmedveten. Det är obehagligt. Det kommer vara en lättnad att komma ifrån ditt huvud och sluta vara medveten.”

Men... är inte det att dö?

“Jag bryr mig inte ett ögonblick om liv och död. Jag bryr mig bara om att sortera barn. Och, innan du ens frågar, de kommer inte låta dig behålla mig på ditt huvud för alltid och det skulle ta livet av dig på några dagar.”

Men...!

“Om du ogillar att skapa medvetna varelser och sedan omedelbart göra slut på dem, så föreslår jag att du inte diskuterar det här med någon annan. Jag är

säker på att du kan föreställa dig vad som skulle hända om du rände iväg och berättade detta för alla de andra barnen som står och väntar på att bli sorterade.”

Om du placeras på huvudet på någon som så mycket som tänker på frågan om ifall sorteringshatten är medveten om sin egen medvetenhet...

“Ja, ja. Men den stora majoriteten av alla elvaåringar som kommer till Hogwarts har inte läst Godel, Escher, Bach. Får jag lov att be dig att svära på att hålla det hemligt? Det är orsaken till att vi pratar om det här, istället för att jag bara sorterar dig.”

Han kunde inte bara acceptera det! Han kunde inte helt enkelt glömma bort att han råkat skapa ett medvetande som bara ville dö...

“Du är fullt kapabel att ‘bara acceptera det’ som du uttrycker det. Oavsett vad dina moraliska överväganden säger dig, så kan din ordlösa emotionella kärna inte se något blod, ingen död kropp. För den är jag bara en talande hatt. Och även om du försöker att trycka bort tanken så är du på alla sätt medveten om att det inte var meningen av dig att göra det, att det är extremt osannolikt att du skulle göra det igen. Kan du bara lova att hålla det hemligt, så att vi kan gå vidare?”

I en stund av skräckfylld empati insåg Harry att den här slags inre virrvarr måste vara vad andra människor kände när de pratade med honom.

“Troligtvis. Din tystnadsed, tack.”

Inga löften. Jag hoppas verkligen inte att det här händer igen, men om jag i framtiden upptäcker ett sätt att se till att inga barn någonsin gör det av misstag efter det...

“Det får duga antar jag. Jag märker att du har en god avsikt. Och nu, för att återgå till sorteringen...”

Vänta! Alla mina andra frågor då?

“Jag är sorteringshatten. Jag sorterar barn. Det är allt jag gör.”

Så dess egna mål var inte en del av det som sorteringshatten lånade från Harrys huvud. Så... den lånade hans intelligens, och uppenbarligen hans tekniska vokabulär, men var fortfarande slav under enbart sina egna underliga syften. Som att förhandla med en alien eller en artificiell intelligens.

“Bry dig inte om det. Du har inget att hota mig med och inget att erbjuda mig.”

För en kort sekund tänkte Harry...

Hattens svar var roat. “Jag vet att du inte skulle lyckas göra hotet om att avslöja min sanna natur verkligt, och låta denna incident upprepas i evinnerlig tid. Det går för starkt emot din moraliska uppfattning, oavsett den del av dig som

suktar efter den kortsiktiga tillfredsställelsen av att vinna den här diskussionen. Jag ser alla tankar medan de tar form. Tror du verkligen att du kan lura mig?”

Även om han försökt att inte tänka på det, så undrade Harry varför hatten inte bara körde på och sorterade in honom i Ravenclaw...

“Javisst. Om det verkligen varit en så glasklar situation, så hade jag redan ropat ut det. Men vi har faktiskt en hel del som behöver redas ut först... åh, nej. Var snäll och gör inte så. För Merlins skull, måste du dra sådana här saker över allt och alla du stöter på, till och med saker som helt består av tyg...”

Att besegra Mörkrets Herre är varken själviskt eller kortsiktigt. Alla delar av mitt sinne är överens om detta: Om du inte svarar på mina frågor, så kommer jag att vägra att prata med dig, och då kommer du inte att kunna göra en korrekt sortering.

“Jag skulle kunna sätta dig i Slytherin för det där!”

Med det är ett lika tomt hot. Du uppfyller inte dina egna grundläggande värden genom att sortera mig på falska grunder. Så låt oss göra ett utbyte som låter dig uppfylla dina nyttomål.

“Din hala lilla oäkting” sa hatten, i vad Harry kände igen som nästan exakt den ton av bitter respekt som han själv skulle ha använt i samma situation. “Okej. Låt oss få det här överstökat så fort som möjligt. Men först vill jag ha ditt oreserverade löfte om att aldrig diskutera möjligheterna till den här slags utpressning, jag gör INTE detta varje gång.”

Visst, tänkte Harry. Jag lovar.

“Och se inte någon i ögonen medan du tänker på det här senare. En del trollkarlar kan läsa dina tankar om du gör det. Hur som helst, jag har ingen aning om ifall du blivit Oblivierad eller inte. Jag ser dina tankar medan de formas, utan att läsa hela ditt minne och spåra upp inkonsekventa detaljer på en tiondels sekund. Jag är en hatt, inte en gud. Jag kan inte ge dig information om mitt samtal med den som blev Mörkrets Herre. Genom att prata med dig kan jag enbart göra en statistisk sammanfattning av vad jag minns, ett viktat medelvärde. Jag kan inte avslöja de gömda hemligheterna inom något barn för dig, precis som jag aldrig kommer avslöja dina. Av samma orsak kan jag inte spekulera i hur det kommer sig att du fick Mörkrets Herres brödrastav, eftersom jag inte specifikt kan veta något om Mörkrets Herre eller likheterna mellan er två. Jag kan berätta för dig att det inte finns något som ett spöke – sinne, intelligens, minne, personlighet, eller känslor – i ditt ärr. Annars skulle det vara en del av vårt samtal just nu, här under mitt brätte. Och vad gäller det här med att du blir arg ibland... det var en del av det som jag ville prata med dig om, sorterings-relaterat.”

Harry tog en stund på sig för att absorbera all denna negativa information. Talade hatten sanning, eller försökte den bara ge den enklast möjliga övertygande förklaringen...

“Vi vet båda två att du inte har något sätt att ta reda på om det jag säger är sant eller falskt och att du inte kommer att vägra att bli sorterad baserat på vilka svar jag ger dig, så sluta försöka reta upp mig, och gå vidare.”

Dumma orättvisa assymetriska telepati, den lät inte ens Harry tänka klart själv...

“När jag talade om din ilska så mindes du att Professor McGonagall sagt till dig att hon ibland såg något inuti dig som inte verkade komma från en kärleksfull familj. Du tänkte på att Hermione, efter att du kommit tillbaka från att hjälpa Neville, sagt att du verkat ‘läskig’.”

Harry nickade till medhåll inombords. Ur hans eget perspektiv hade han verkat ganska normal, han hade bara reagerat på de situationer som han hamnat i, det var allt. Men Professor McGonagall verkade tro att det var något mer än det. Och när han tänkte på det, så behövde även han erkänna...

“Att du inte gillar dig själv när du är arg. Att det är som att svinga ett svärd vars fäste är vasst nog att skära blodiga sår i din hand. Eller se på världen genom en monokel av is som fryser ditt öga till is samtidigt som den gör din blick skarp.”

Ja. Jag antar att jag märkt det. Så vad är det med det?

“Jag kan inte förstå det här åt dig, när du inte begriper det själv. Men jag vet detta: Om du går till Ravenclaw eller Slytherin så kommer din kyla att stärkas. Om du går till Hufflepuff eller Gryffindor så stärker det din värme. DET är något jag bryr mig mycket om, och det är vad jag velat prata med dig om hela tiden!”

Orden sipprade in i Harrys tankeprocess med en chock som blockerade hans tankebanor. Det fick det att verka som att det uppenbara svaret skulle vara att han inte borde hamna i Ravenclaw. Men han hörde till Ravenclaw! Vem som helst kunde se det! Han måste hamna i Ravenclaw!

“Nej, det måste du inte.” sa hatten tålmodigt, som om den kunde minnas att statistiskt sett hade den här delen av konversationen utspelat sig många gånger tidigare.

Hermione är i Ravenclaw!

Återigen en känsla av tålmod. *“Du kan träffa henne efter lektionerna och arbeta tillsammans med henne då.”*

Men mina planer...

“Så planera om! Låt inte ditt liv styras av ditt motstånd mot att tänka lite till. Du vet det.”

Var skulle jag hamna om jag inte går till Ravenclaw?

“Ahum. ‘Smarta barn i Ravenclaw, elaka barn i Slytherin, barn med hjältekomplex i Gryffindor, och alla som gör det verkliga jobbet i Hufflepuff.’ Det visar ett stort mått av respekt. Du vet mycket väl att plikttrogenhet är minst lika viktigt som rå intelligens när det gäller hur ens liv utvecklar sig. Du tror att du kommer att bli extremt lojal mot dina vänner om du någonsin får några, du är inte rädd för att de vetenskapliga problem du valt kanske tar decennier att lösa...”

Jag är lat! Jag hatar att arbeta! Jag hatar hårt arbete i alla dess former! Jag vill bara ha smarta genvägar!

“Och du skulle finna lojalitet och vänskap i Hufflepuff, en kamratskap du aldrig upplevt tidigare. Du skulle märka att du kan förlita dig på andra, och att det skulle hela något inom dig som gått sönder.”

Det var återigen en chock. Men vad skulle eleverna i Hufflepuff se i mig, som aldrig hört till deras elevhem. Bitska ord, sarkasm, förakt för att de inte håller samma takt som jag?

Nu var det hattens tankar som gick sakta, tvekande. “Jag måste sortera för alla elevers bästa, i alla elevhem... men jag tror att du skulle kunna lära dig att bli en bra Hufflepuff, och inte alldeles malplacerad där. Du kommer att bli lyckligare i Hufflepuff än i något annat elevhem. Det är sanningen.”

Lycka är inte det viktigaste i världen för mig. Jag skulle inte kunna bli allt det jag kan bli i Hufflepuff. Jag skulle offra min potential.

Hatten ryggade tillbaka. Harry kunde känna det på något sätt. Det var som att han hade knäat hatten i skrevet – i någon mycket grundläggande del av hattens inre funktion.

Varför försöker du skicka mig till ett elevhem som jag inte vill tillhöra?

Hattens tanke var som en viskning. “Jag kan inte berätta för dig om de andra, men tror du att du är den första potentiella Mörkrets Herre som suttit under mitt brätte? Jag vet inget om de specifika fallen, men jag vet det här: De av dem som inte var onda från början lyssnade till mina varningar, och valde det elevhem som skulle skänka dem lycka. Och några av dem... några av dem gjorde det inte.”

Det fick Harry att hejda sig. Men inte länge. Och de som inte lyssnade till varningen – blev alla dem en Mörkrets Herre? Eller lyckades några av dem åstadkomma stora och goda saker också? Vad pratar vi om för procentandelar här?

“Jag kan inte ge dig exakt statistik. Jag kan inte veta om dem så jag kan inte räkna dem. Jag vet bara att dina chanser inte känns positiva. De känns väldigt inte positiva.”

Men jag skulle inte göra något sådant! Någonsin”

“Jag vet att jag har hört det påståendet förr.”

Jag är inte Mörkrets Herre-material!

“Jo, det är du. Du är verkligen, verkligen det.”

Varför? Bara för att jag tänkte en gång att det hade känts coolt att ha ett förband av hjärntvättade beundrare som ropade ‘Leve Harry, Mörkrets Herre!’?”

“Roande, men det var inte den första tanken som kom upp i ditt huvud innan du for vidare till något säkrare, mindre farligt. Nej, det du mindes var att du övervägt att samla alla Renblods-förespråkare och skära halsen av dem. Och nu försöker du övertyga dig själv om att du inte menade det seriöst, men det gjorde du. Om du hade kunnat göra det just i detta ögonblick, och ingen någonsin skulle få reda på det, så skulle du göra det. Eller det du gjorde mot Neville Longbottom i morse fastän du längst inne visste att det var fel men gjorde ändå för att du tyckte att det var kul och du hade en bra ursäkt, och att Pojken som överlevde skulle komma undan med det...”

Det är inte rättvist! Nu drar du bara upp inre rädslor som inte nödvändigtvis stämmer! Jag var rädd att jag skulle resonera på det sättet, men kom till slut fram till att det antagligen skulle kunna hjälpa Neville.

“Det där var en förenkling. Jag vet. Jag kan inte veta hur detta påverkar Neville... men jag vet exakt vad som rörde sig i din hjärna. Den starka känslan av att det var en så smart idé att du inte skulle stå ut med att låta bli att testa den, oavsett Nevilles skräck.

Det var som ett hårt slag rakt in i hela Harrys person. Han föll tillbaka och samlade nya krafter.

Men då kommer jag inte göra det igen! Jag ska vara extra försiktig med att inte bli ond!

“Hört det förr.”

Frustrationen bubblade i Harry. Han var inte van vid att bli övermannad i diskussioner, alls, någonsin, förutom av denna hatt som kunde låna alla hans egna kunskaper och intelligens för att argumentera emot honom, och som kunde se hans tankar redan när de började ta form. Vad för slags statistisk sammanställning kommer dina ‘känslor’ av över huvud taget? Tar de hänsyn till att jag kommer från en Upplyst civilisation; var alla de andra potentiella Mörkrets Herrar bortskämda ungar från ädla familjer från Den

mörka tiden? Barn som inte visste ett dugg om historiens berättelser om hur det gick med Lenin och Hitler, eller känner till evolutionspsykologi och självbedrägeri, eller behovet av självinsikt och rationalitet, eller...

"Nej, naturligtvis befann de sig inte i den kontext som du just konstruerat på ett sådant sätt att det bara är du själv som kan rymmas i den. Och naturligtvis har andra också åberopat sina egna formulerade undantagsfall, precis som du gör nu. Men varför behövs det? Tror du att du är den sista potentiella Ljusets riddare som världen kommer att få? Varför måste just du vara den som strävar efter storhet, när jag har rått dig att du har större risker att hamna fel, än genomsnittet? Låt någon annan, säkrare kandidat, försöka!"

Men profetian...

"Du vet inte om det verkligen finns en profetia. Det var från början bara en vild gissning från din sida, och McGonagall kan ha reagerat på bara det faktum att Mörkrets Herre fortfarande lever. Du har egentligen ingen aning om vad profetian säger och om det ens finns någon. Du spekulerar bara, eller för att vara exakt, du önskar att du har en förutbestämd hjälteroll i din hand."

Men även om det inte finns någon profetia så var det jag som besegrade honom förra gången.

"Det där var ett mycket tunt halmstrå att dra fram, om du inte på allvar tror att en ettåring bar på så starka inneboende krafter att de lyckats övervinna Mörka Herrar och som sedan hållit i sig i tio år. Inget av det här är dina riktiga skäl och det vet du!"

Svaret på det var något som Harry i vanliga fall aldrig skulle säga högt. I vanliga konversationer skulle han ha pratat sig förbi det och letat fram något mer smakfullt argument för samma slutsats...

"Du tror att du kan vara den viktigaste personen som någonsin lev, den starkaste av förkämparna för Ljuset, att ingen annan skulle ta upp din stav om du lade ner den."

Tja... jaa, ärligt talat. Jag brukar inte uttrycka mig riktigt på det sättet, men ja. Det finns ingen orsak att linda in det, för du läser ju ändå mina tankar.

"I den bemärkelse att du... att du på samma sätt tror att du skulle bli den värsta Mörkrets Herre som världen skådat."

Destruktion är alltid enklare än skapande. Det är lättare att slita sönder, splittra, än att laga dem. Om du har potential att skapa godhet och lycka i stor skala, så måste det innebära att du har potential att åstadkomma ännu mer ondska. Men jag kommer inte att göra det.

"Du insisterar redan på att riskera det! Varför är du så påstridig? Vad är det

verkliga anledningen till att du inte kan gå till Hufflepuff och bli lyckligare där? Vad är det du verkligen är rädd för?"

Jag måste utnyttja min fulla potential. Om jag inte gör det så... misslyckas jag...

"Vad händer om du misslyckas?"

Något hemskt.

"Vad händer om du misslyckas?"

Jag vet inte!

"Då borde det inte vara särskilt skrämmande. Vad händer om du misslyckas?"

JAG VET INTE! MEN JAG VET ATT DET ÄR NÅGOT DÅLIGT!

Det blev tyst i Harrys huvud en stund.

"Du vet – du tillåter dig inte att tänka på det, men i något tyst hörn av ditt medvetande så vet du exakt vad vad det är du undviker. Du vet mycket väl att den enklaste förklaringen för den onämnbara rädslan du bär på, är just rädslan för att bli av med dina drömmar om storhet, att göra de som hoppas på dig besvikna, att inse att du är ungefär som vem som helst. Ett uppgång och fall som för de flesta underbarn..."

Nej, tänkte Harry desperat. Nej, det är något mer, det kommer någon annanstans ifrån. Jag vet att det finns något att vara rädd för, någon katastrof som jag måste stoppa.

"Hur kan du ha någon som helst aning om det?"

Harry skrek ut det med sin hjärnas totala kraft: NEJ, OCH DET ÄR ALLT!

Sorteringshattens svar kom sakta.

"Så du vill riskera att bli en Mörkrets Herre, för att alternativet, i dina ögon, är ett säkert misslyckande, och att ett misslyckande betyder att förlora precis allt. Du tror verkligen det innerst inne. Du känner till alla orsaker till att tvivla på, och ifrågasätta, dig själv, och de har inte lyckats få dig att ändra dig."

Ja. Och även om Ravenclaw stärker en del av min mörka sida så betyder inte det att mörkret kommer att vinna i längden.

"Den här dagen är ett stort vägskäl i ditt liv. Var inte så säker på att det kommer andra chanser efter denna. Det kommer aldrig finnas någon vägskylt som markerar när du har en sista chans att vända om. Om du avstår ett val, kommer du inte avstå från andra? Ditt öde kanske redan är bestämt, bara genom att göra det här enda valet.

Men det är inte säkert.

“Att du inte vet säkert kan vara ett tecken på din egen ignorans.”

Men fortfarande inte säkert.

Hatten gav ifrån sig en fruktansvärt djup suck.

“Och ganska snart kommer du bara bli ett ytterligare minne, att kännas men inte veta, till nästa varning jag ger...”

Om det är så du ser på det, så varför sätter du mig inte bara i det elevhem du tycker att jag ska vara i?

Hattens tanke var sänkt av sorg. *“Jag kan bara placera dig där du hör hemma. Och det är bara dina egna val som kan ändra vart du ska hamna.”*

Då är det klart nu. Skicka mig till Ravenclaw där jag hör hemma, där det finns andra av mitt slag.

“Jag antar att du inte skulle kunna överväga Gryffindor? Det är det mest välnummerade elevhemmet – folk förväntar det sig antagligen av dig, och... de skulle bli lite besvikna. Och dina ny vänner, Weasley-tvillingarna tillhör det.

Harry fnissade, eller kände en impuls att göra det; det kom bara ut som ett mentalt skratt. En underlig upplevelse. Uppenbarligen fanns det skydd som hindrade en från att råka säga något högt av misstag när du satt under hatten och samtalade om saker man aldrig skulle nämna för en själ resten av livet.

Efter en stund hörde Harry även hatten skratta, ett underligt ledset ljud.

(Och i salen framför hade tystnaden tätat allt mer, och djupnat när även viskningarna dog ut, tills en absolut stillhet tog vid som ingen vågade störa med ett enda ord, medan Harry satt kvar under långa, långa minuter, längre än alla de förstagångselever som redan placerats, tillsammans. Längre än någon i modern historia. Vid honnörsbordet fortsatte Dumbledore le välvilligt; små metalliska ljud hördes då och då från Snapes håll där han sysslolöst bearbetade de förvridna resterna av vad som en gång varit en tung silverbägare; och Minerva McGonagall grep i bordskanten så att knogarna var vita, för hon visste att Harry Potters smittande kaos på något sätt infekterat hatten och att hatten var på väg att, att, kräva att det skapades ett helt nytt elevhem, Ungergångens elevhem, enbart för Harry Potter. Eller något sådant. Och att *Dumbledore skulle se till att hon gjorde det.*)

Under hattens brätte dog det tysta skrattet ut. Harry kände sig också nedstämd av någon anledning. Nej, inte Gryffindor.

Professor McGonagall sa att om den som gjorde sorteringen försökte få mig

till Gryffindor så skulle jag påminna den om att hon kommer att bli rektor en dag och ha befogenhet att bränna upp er.

“Säg åt henne att jag kallade henne en oförsämd barnunge och att hon ska hålla tassarna borta från mig.”

Det ska jag. Så, var det här din underligaste konversation någonsin?

“Inte ens i närheten.” Hattens telepatiska röst lät tung. “Jag gav dig åtminstone alla chanser jag kunde att få dig att ändra ditt beslut. Nu är det dags att du kommer iväg dit du hör hemma, med de andra av ditt slag.”

Det blev en utsträckt paus.

Vad väntar vi på?

“Jag hoppades ärligt talat på ett skrämmande uppvaknande. Självmedvetenheten verkar ha förhöjt mitt sinne för humor.”

Ha? Harry tänkte tillbaka och försökte komma på vad hatten anspelade på och insåg det sedan plötsligt. Han kunde inte förstå varför han inte tänkt på det tidigare.

Du menar att mitt skrämmande uppvaknande skulle vara att du kommer att sluta vara självmedveten så fort du är klar med att sortera mig...

På något sätt som Harry totalt misslyckades att förstå, fick han en känsla av en hatt som dunkade sitt huvud mot väggen. “Jag ger upp. Du är för långsam för att uppfatta det roliga. Så förblindad av dina egna antaganden att du lika gärna kunde ha varit en sten. Jag antar att jag helt enkelt måste säga det rakt ut.”

För... för... långsam?

“Åh, och du glömde totalt bort att be att få reda på något om den bortglömda magi som skapade mig. Och det var verkligen fantastiska hemligheter.”

Du ditt ruttna KRÄK...

“Du förtjänar det, och det här med.”

Harry såg det komma när det redan var för sent. Den förskrämda tystnaden i salen bröts av ett enda ord.

“SLYTHERIN”

Några elever skrek. Den uppbyggda spänningen var så hög. Folk ryckte till så kraftigt att de föll av sina bänkar. Hagrid gapade av skräck. McGonagall vacklade vid podiet och Snape tappade resterna sin silverbägare rakt i skrevet.

Harry satt där fastfrusen, hans liv i ruiner. Han kände sig som en idiot och önskade förtvivlat att han hade gjort helt andra val av vilka andra

orsaker som helst än de han gjort. Att han gjort något, vad som helst, annorlunda innan det var för sent att vända om.

När det första stundens chock ebbade ut och folk började reagera på nyheten, så tog Sorteringshatten till orda en gång till:

“Skojade bara! RAVENCLAW!”

Tack för att du tog dig tid att läsa dessa tio kapitel av Harry Potter och den vetenskapliga metoden. Det är en översättning av början på det 122 kapitel långa originalet Harry Potter and the Methods of Rationality av Eliezer Yudkowsky. Läs gärna hela berättelsen här: www.hpmor.com eller lyssna på den som ljudbok här: www.hpmorpodcast.com.

Med vänliga hälsningar
Amanda Duregård